REDĂ-MI VIAȚA

AMII LORIN

Amii Lorin

Redă-mi viața

Night Stiker

by Amii Lorin

© copyright 1995 by
Amii Lorin

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc –electronic
sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Amii Lorin

Redă-mi viața

Traducere de Eva Dalacu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-1-6

Capitolul unu

Într-o stare de agitaţie extremă, Samantha Wade începu să străbată dalele de pămînt ale ranch-ului, cu părul lung şi sălbatic învolburîndu-se ca o flacără. Aflase că verişoara ei, Coraly, fusese răpită şi, în plus, soţul ei voia să se ocupe de cercetări! Cu o lucire întrebătoare în ochi, se întoarse spre el.

– Dar, Morgan, ce nevoie avem să apelăm la acest Rio? Este agent secret? Detectiv particular? Agent de protecţie?

– Nu, draga mea, nimic din toate astea, decretă el, îndreptîndu-se hotărît spre telefon.

– Aşteaptă puţin înainte de a-l suna, strigă Samantha. De unde ştii tu că prietenul tău, Rio, ar fi mai bun decît altul pentru a o salva pe Coraly?

– Calmează-te, Sam! Am să-ţi explic tot. Rio şi cu mine am studiat împreună la universitate. Acum

îşi conduce propriul ranch în vestul Texas-ului. Este unul dintre cei mai buni crescători de cai din cîţi cunosc... şi mai ales are un mare fler pentru vînătoare, adăugă el cu un surîs misterios.

Din doi paşi, Samantha fu lîngă el şi degetele ei fine se strînseră nervoase pe încheietura mîinii lui.

– Morgan, pledă ea. De ce n-ai încredere în FBI şi în autorităţile locale?

– În ce priveşte FBI-ul sînt de acord, cedă el contra voinţei lui. De altfel, unchiul tău Charles s-a grăbit să-i contacteze. Dar în ce priveşte poliţia, e mai complicat. Bineînţeles, camioneta bandiţilor a fost reperată aproape de frontiera texană, dar asta nu înseamnă că se găsesc neapărat acolo. Atunci, cui să te adresezi?

Prinsă de un nou acces de panică, Samantha îşi muşcă buzele.

– Sînt de aceeaşi părere cu tine, Morgan, aprobă ea în timp ce-şi înfigea inconştient unghiile, de un oval perfect, în braţul soţului ei. Dar, pentru că nu sîntem siguri de nimic, are vreun sens intervenţia prietenului tău? Ce poate face un om singur cînd, practic, nu avem nici o pistă?... Oh, Morgan, gemu ea gata să plîngă. Nu cred că trebuie să te amesteci în toate astea.

– Să nu mă amestec? repetă el neîncrezător, cu ochii negri strălucind de mînie. Dar, Sam, acum mai

puţin de două săptămîni, Coraly mai era încă la fermă. Şi apoi e vara ta, ce naiba!

– Oh, te rog, Morgan, nu-mi spui nimic nou. Numai că sînt moartă de spaimă, înţelegi? Aceşti indivizi o ţin pe Coraly în puterea lor, pot s-o insulte, s-o lovească, chiar...

Incapabilă să-şi termine fraza, Samantha închise ochii gîndindu-se la teribilele servituţi pe care nişte răufăcători le pot impune unei femei tinere, fără apărare...

Expresia lui Morgan se aspri şi, uitînd pentru moment planul lui de acţiune, o trase în braţele lui puternice.

– Te rog, draga mea, nu-ţi imagina ce-i mai rău. Răpitorii nu vor întîrzia să ceară răscumpărarea şi vom şti la ce să ne aşteptăm. Între timp, trebuie să rămînem calmi, micuţa mea Sam, murmură el încetişor, în timp ce mîinile lui aspre de crescător de animale îi mîngîiau spatele cu o delicateţe surprinzătoare.

Recunoscătoare, Samantha îşi frecă obrazul de cămaşa lui fină, ghemuindu-se în căldura liniştitoare a pieptului lui larg. Apoi adresă o privire disperată spre faţa preocupată aplecată spre ea.

– Tu n-o cunoşti pe Coraly, Morgan. Mă tem că se va arata atît de recalcitrantă, că-i va împinge pe răpitorii ei să meargă pînă la capăt. E afurisit de mîndră, ştii... pînă la a friza aroganţa uneori...

O lucire amuzată scînteie în pupilele negre.

– Să fie asta regula în familia Tremaine Smythe? Cred că-mi amintesc de o anume fată roşcată, dotată cu acelaşi spirit de independenţă cu totul insolent!

Samantha rîse gutural.

– Oh, da, eram o creatură afurisită, nu-i aşa? Cu cinci ani în urmă, nu puteam să înţeleg cum am reuşit să te seduc!

Ţinîndu-şi soţia de braţ, Morgan se dădu un pas înapoi ca s-o contemple mai bine, lăsîndu-şi privirea arzătoare să alunece pe silueta elegantă a Samanthei, cu un surîs senzual şi dur.

– Hm... După atîţia ani cuvintele n-ar mai trebui să fie necesare, comentă el cu tandreţe. De altfel ştii bine ce m-a atras la tine. Nu numai faptul că eşti cea mai frumoasă femeie din lume, ci, în plus, atitudinea ta distantă, care reprezintă o adevărată provocare. Pe care ştii bine că a trebuit s-o primesc! Şi rezultatele s-au văzut, conchise el strîngîndu-i corpul subţire lîngă el. Nu m-am descurcat prea rău cu tine, nu?

Izbucnind în rîs, ea se aruncă de gîtul lui. Mica stratagemă a lui Morgan, ca să-i schimbe ideile, reuşise perfect. De altfel, nu obţinea soţul ei de la ea tot ce voia?

– Foarte bine, dragul meu, declară ea calmă. Acum sînt liniştită şi numai urechi. Cu ce ne poate

ajuta amicul tău?

Morgan făcu o retragere strategică spre telefon.

– Cu două însuşiri, frumoasa mea. În primul rînd, Rio e un vînător... şi hăituieşte oamenii la fel de bine ca şi animalele.

– Oh, Morgan!

Fără să dea atenţie exclamaţiei de dezgust a soţiei lui, tînărul continuă:

– În al doilea rînd, cunoaşte Texas-ul ca pe buzunarul său şi mai ales partea de vest. Dacă banditii noştri se ascund pe acolo, în cine ştie ce colţ retras, Rio va fi primul care îi va dibui, îţi garantez asta.

Cu toată convingerea lui, Samantha protestă din nou:

– Dacă acest Rio îţi inspiră atîta încredere, cum explici că în cinci ani de căsătorie n-ai îndrăznit să mi-l prezinţi?

– Doamne, ce neîncredere! Se întîmplă, simplu, că Rio n-a optat pentru viaţa sedentară decît de puţin timp. Şi, înainte de a se fi instalat definitiv în Texas, era de negăsit. Cînd îl credeai la Hong Kong, el bîntuia prin Mexico şi invers! Printr-o pură întîmplare am aflat de întoarcerea lui definitivă.

Morgan părea atît de sigur de el, că Samantha nu se îndură să-l decepţioneze.

– Am înţeles, cedă ea. Acţionează după cum crezi.

Nici nu-şi terminase fraza că Morgan forma deja numărul prietenului său.

Cu un geamăt scurt, Coraly Tremaine Smythe îşi ridică pleoapele grele. Unde era, Doamne? În timp ce revenea la realitate, prin ceaţa care-i întuneca creierul, o invadă o senzaţie de teroare de nesuportat. Durerea îi ciocănea tîmplele, gîtlejul îi era uscat şi iritat, nervii îi erau încordaţi la maximum şi întregul corp îi era moale, ca şi cînd n-ar fi fost decît o imensă rană vie.

Nu-şi dăduse seama de nimic cînd fusese scoasă din nenorocita aia de camionetă, în care fusese transportată ca un balot timp de nenumărate ore. Acum, se pare că răpitorii ajunseseră la misterioasa lor destinaţie... Dar care?

Într-un efort disperat, Coraly încercă să ridice capul. Efort zadarnic. Întunericul era total. Cît despre desfăcutul legăturilor, era inutil să-şi facă iluzii. La cea mai mică mişcare, cureaua groasă i se afunda şi mai tare în carne. Măcar dacă ar fi ştiut de ce se găsea acolo...

Puternicele efecte ale narcoticului se risipeau puţin cîte puţin şi teama îi creştea. Cu dinţii strînşi, lupta contra panicii care-i strîngea gîtul ca o mă-

nuşă de oţel. Cum să nu se prăbuşească, să nu înceapă să urle în această obscuritate tăcută şi necunoscută? Dar Coraly Tremaine Smythe nu va ceda crizei de nervi. Niciodată nu va oferi această satisfacţie călăilor ei, cei trei răpitori care o pîndeau poate ascunşi în vreun colţ... Şi cel mai bun mijloc de a rămîne lucidă era acela de a se gîndi la ceea ce se întîmplase. Deoarece, dacă va scăpa cumva vie din această capcană, va trebui să ofere o povestire coerentă poliţiei.

Totul începuse cu faimosul telefon. O capcană grosolană, bineînţeles, dar în care căzuse fără cea mai mică bănuială.

Neavînd nici un program în ziua aceea, hotărîse să-şi savureze libertatea în linişte; dejunase devreme la restaurantul din Las Vegas, unde-şi petrecea o mică vacanţă împreună cu tatăl ei. Pentru englezoaica din ea, acest paradis al jocurilor de noroc avea un farmec excitant şi, pentru după-amiază, se gîndise să-şi încerce norocul într-unul din cazinourile oraşului.

Cum traversa restaurantul cu mersul ei graţios, toate privirile masculine se încrucişaseră pe silueta ei înaltă. Cum s-ar fi putut altfel? Era greu să reziştiatracţiei acestui păr greu, blond-pal, care cădea în cascade suple pe mijlocul ei. Cu atît mai mult cu cît fumuseţea puţin sălbatică a acestui păr bogat oferea un contrast picant cu trăsăturile regulate şi

aristocratice ale feţei.

Coraly, fără să remarce toată această emoţie virilă pe care o suscita în jurul ei, comandă liniştită o salată de homari, pe care o mîncă cu poftă. Sorbea cu plăcere o ceaşcă de ceai cu lapte, cînd veni chelnerul, se înclină ceremonios în faţa ei şi-i puse telefonul pe masă.

– O convorbire pentru dumneavoastră, domnişoară Tremaine Smythe, spuse el.

Cu sprîncenele încruntate, ridică receptorul. Cine putea s-o cheme la Las Vegas?

– Alo? zise ea sec.

– Domnişoara Tremaine Smythe? Aici Don Carleson, răsună o voce nervoasă la capătul firului... Sînt proprietarul clubului de golf, preciză el imediat.

La aceste cuvinte, un început de nelinişte o cuprinse. Nu plecase tatăl ei în acea dimineaţă să facă una-două partide?

– Şi ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Carleson?

– Vai, sînt purtătorul unei veşti rele, domnişoară. Tatăl dumneavoastră a avut o criză – se pare de origine cardiacă. Credeţi-mă că sînt sincer dezolat, dar...

– Unde este acum? se informă ea reprimînd un strigăt de oroare.

– A fost transportat de urgenţă în clinica cea mai apropiată. Abia a plecat ambulanţa. Am fugit pînă la

recepţie ca să vă anunţ, explică aşa-zisul Carleson, gîfîind.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. Puteţi să-mi daţi adresa?

În ciuda controlului pe care şi-l impunea, Coraly tremura în sinea ei, unghiile i se înfigeau în palma liberă în timp ce interlocutorul îi descria traseul în amănunţime.

– cred că n-o să aveţi nici o dificultate să găsiţi, conchise el, închizînd după un salut politicos.

Cu inima bătînd, Coraly îşi luă poşeta şi traversă cu toată graba holul hotelului. De cum trecu de uşa rotativă, un taxi se desprinse din şir, fără să-şi aştepte rîndul şi se opri în scrîşnet puternic în faţa ei.

– Taxi, domnişoară? se informă portarul.

– Da, mulţumesc, mormăi Coraly.

Cu o mînă tremurătoare, strecură bacşişul în mîna bătrînului care îi ţinea portiera şi se strecură pe bancheta din spate. Cu o voce albă, dădu adresa ce i se indicase, în timp ce şoferul demara sec.

– Cunosc clinica asta, o asigură el. Ajungem imediat.

Bazîndu-se pe această promisiune, Coraly se agăţă de mîner, gata pentru o cursă îndrăcită prin oraş. Dar, spre marea ei surpriză, şoferul conducea foarte încet. De fapt, nu voia să fie oprit pentru vreo

abatere minoră de la codul rutier, dar asta înţelesese ea mult, mult mai tîrziu.

După o bună jumătate de oră, vehiculul se angajă pe un drum care ducea afară din Las Vegas. Roasă de nelinişte, fata îşi fixase ochii pe acele ceasului ei încrustat cu diamante.

– E încă departe? întrebă nerăbdătoare, cu un ochi la peisaj.

– Ajungem în cîteva minute, domnişoară...

Tot încrucişîndu-şi şi desfăcîndu-şi degetele, nervoasă, Coraly coborî pleoapele cu oboseală. În ce stare-l va găsi oare pe tatăl ei? Oh, Doamne, de ce trebuia ca aceasta să se întîmple în Statele Unite, departe de familia şi de prietenii lor?

Cînd, în final, taxiul se opri brusc, tînăra deschise ochii căutînd cu privirea o clădire masivă şi albă de spital. Ceea ce descoperi, în schimb, nu corespundea deloc aşteptărilor ei. Nici o casă, nici un sat nu se vedeau; nimic, decît o camionetă veche, albastră, în stare proastă, de-a curmezişul şoselei, şi trei bărbaţi cu o atitudine deloc amabilă, cu pumnii în şolduri. Demnă, tînăra se îndreptă în scaun.

– Dar porneşte! protestă ea, cu acreală. Continuă drumul, te rog!

Fără să răspundă, şoferul coborî din maşină. În acelaşi moment, portiera din partea pasagerului se deschise brutal.

– Ieşi odată de acolo, mica mea doamnă, ordonă dur unul dintre bărbaţi.

– Nici vorbă, strigă Coraly, temătoare.

Ce voiau de la ea oamenii aceştia? Bani? Cu un gest distant, ridică bărbia şi minţi pe un ton sigur:

– Am foarte puţini bani la mine, dacă asta vreţi.

Necunoscutul emise un rîs rău.

– Nu fi aşa sigură de tine, frumoasa mea, ricană el, apucîndu-i brutal braţul. Pentru început, o să ne însoţeşti într-un mic voiaj. Şi, apoi, o să ne aduci o grămadă de bilete de bancă, noi de tot.

Cu aceste cuvinte, o trase violent pe Coraly spre el, încît ea aterizâ pe solul nisipos. Înnebunită de mînie şi de teamă, se zbătu cu energia disperării.

– Lăsaţi-mă imediat. Tata e grav bolnav! urlă ea. Trebuie să mă duc să-l văd la spital.

Ceilalţi doi însoţitori ai agresorului se grăbiră să-i vină în ajutor şi-i înfrînseră rezistenţa. Fără menajamente, o tîrîră pînă la camionetă. Cum ea se încăpăţînă să scoată strigăte sfîşietoare, o mînă plină de brăţări şi neagră de jeg i se închise peste gură cu brutalitate.

– Dacă asta te poate consola, frumoasa mea, zise unul dintre agresori la urechea ei, demnul tău tată se simte minunat. La ora asta, probabil că soarbe un *Bourbon* cu vechii lui camarazi.

După aceste cuvinte, fu prinsă de talie şi literalmente proiectată în spatele vehiculului. Cu răsu-

flarea tăiată de şoc, tînăra se izbi greoi de tablă, lovindu-şi fruntea de metalul peretelui, cu un zgomot surd. Fără să-i lase timp să-şi revină, răpitorii îi legară repede mîinile şi gleznele.

– N-aveţi dreptul, spuse ea, cu respiraţia blocată de un amestec teribil de nelinişte şi furie.

Nevrînd să se declare total învinsă, dădu cîteva lovituri în spatele ei, cu ambele picioare strînse. Cel puţin avu satisfacţia de a auzi o înjurătură teribilă cînd tocul ei ascuţit îşi atinse ţinta! Dar scurtă-i fu bucuria, deoarece cel lovit nu întîrzie să se răzbune, trîntindu-i două palme viguroase.

– Idioată mică, şuieră bărbatul gras, lîngă faţa ei.

Coraly avu un spasm de greaţă simţindu-i respiraţia fetidă, încărcată de un greu miros de ceapă.

– Nu te sfătuiesc să reîncepi, o ameninţă el, tot aplecat deasupra ei. Dacă nu...

– Taci, Ben, şi fă-i injecţia, îl întrerupse o voce glacială de pe scaunul din faţă. Şi grăbeşte-te, ce naiba! N-am nici un chef să întîrzii pe aici.

O injecţie? Niciodată Coraly nu prevăzuse o eventualitate atît de groaznică. Ideea de a rămîne fără cunoştinţă, în mîinile acestor trei răpitori, o umplu de o panică fără nume.

– Nu, imploră ea. Asta nu. Vă rog.

Dar mîinile groase ale asaltatorului se închideau deja pe şoldurile ei. În ciuda urletelor ei isterice şi a gesturilor dezordonate pentru a se apăra, Coraly

simţi, cu oroare, seringa intrîndu-i în carne. Dintr-o dată, căzu fără puteri pe cuvertura veche care acoperea fundul camionetei. În viaţa ei nu suferise o asemenea umilire, se gîndi ea, înainte de a cădea în neant.

Cît timp se scursese pînă cînd deschisese din nou ochii? Coraly n-ar fi putut spune. Scuturînd capul ca să scape de ceaţa somnului forţat, tînăra încercă să-şi dea seama ce se întîmplase cu ea. Rezemat de portiera din spate a furgonetei, bărbatul gras, care îi servea de gardian, sforăia zgomotos, cu braţele îndoite pe genunchii depărtaţi. De cînd mergeau? se întrebă ea, simţind maşina bălăbănindu-se din şanţ în şant. Strîngînd din dinţi, Coraly căută să se ridice, în speranţa de a găsi o poziţie mai confortabilă pentru corpul ei chinuit. Dar abia reuşi, că o nouă zdruncinătură o făcu să cadă pe o parte, şi gemu încet.

– Trezeşte-te, Ben! tună conducătorul. Invitata noastră îşi face de cap.

Cu un mîrîit surd, numitul Ben se întinse fixînd-o pe Coraly cu o privire grea. Care erau intenţiile ascunse ale acestui bărbat? se întrebă ea, înspăimîntată. Un violent fior de repulsie o străbătu în faţa ochilor mici de purcel, care o analizau cu o aviditate nedisimulată.

Luptînd cu panica, întoarse repede capul şi începu aşteptarea interminabilă, într-o linişte în-

cărcată de amenințări. Ce putea face decît să tacă? se gîndi ea cu disperare, în timp ce privi fereastra mică acoperită cu praf, de deasupra uşii. Văzu cerul întunecîndu-se treptat la apropierea asfinţitului. Cu o încetineală insuportabilă, minutele picurau unul cîte unul şi i se părea că această cursă nebună, prin hoapte, nu se va mai sfîrşi niciodată.

Cu un nod de teamă în stomac, îşi muşca buzele ca să nu urle şi să nu se prăbuşească în suspine grele. Unde puteau s-o ducă? se tot întreba. Dar, mai ales, după atingerea misterioasei destinaţii, ce se va întîmpla cu ea? Acum era clar că fusese răpită şi că răpitorii vor cere o răscumpărare. Natural, tatăl ei va plăti fără să ezite, oricare ar fi suma... Dar va fi eliberată apoi? Pentru a evita să lase în viaţă un martor, cei trei puteau foarte bine să hotărască să se debaraseze de ea, pur şi simplu...

La ideea asta, o cuprinse un tremur puternic şi simţi cum i se încreţeşte carnea de oroare. În plus, era atît de frig. Cum putu, se încolăci ca să profite mai bine de slaba protecţie oferită de cuvertura aspră, pusă peste ea. Abia în acel moment remarcă, cu o tresărire de oroare, absenţa veşmintelor sale! Deci, murdarul ei paznic o dezbrăcase în voie, nelăsîndu-i decît lenjeria fină de dantelă.

– Ah, nu! se indignă ea, dezgustată, cu o surdă senzaţie de mînie. Aveau oare nevoie s-o umilească şi mai mult? Doar nu putea scăpa, totuşi, legată

cum era! Atunci de ce, de ce? Înghiţindu-şi lacrimile, Coraly strînse, o dată în plus, din dinţi şi se ghemui cît mai departe posibil de călăul ei, cu spatele sprijinit de laterala camionetei. Era oare efectul narcoticului? Vederea i se tulbura şi o greaţă lentă îi strîngea stomacul. Spre norocul ei, pleoapele i se îngreunară şi se simţi scufundată în oceanul uitării, care era somnul!

Odihna îi fu de scurtă durată. Deodată, avu loc o explozie grea şi vehiculul începu să meargă în zigzag, nebuneşte, pe şosea. Tot cu mîinile şi picioarele legate, Coraly fu proiectată de pe o parte pe alta, ca un pachet. Lovită, dar conştientă, îl auzi pe conducător debitînd o grămadă de înjurături deosebit de murdare, în timp ce se forţa să oprească. Apoi se ridică un concert de exclamaţii în jurul ei şi Coraly închise ochii.

– Ce mizerie! se ambală şoferul. Totuşi, m-ai asigurat că pneurile sînt noi, Ben!

– Toate au fost schimbate, vociferă acesta. Dacă erai atent la drum, nu s-ar fi întîmplat.

– În orice caz, am scăpat frumos, mormăi al treilea bandit. Ai fi putut fi mai prudent, Bud.

– Ai face mai bine să taci şi să te pui pe treabă, replică şoferul. Trebuie să schimbăm roata şi asta repede.

Coraly auzi cele două portiere trîntindu-se, apoi din nou vocea glacială a şoferului, care părea a fi

şeful.

– Ocupă-te de fată, Ben!

Coborîndu-şi cu încăpăţînare pleoapele, ea încercă să-şi încetinească la maximum respiraţia, în timp ce grasul venea spre ea. Rămînînd nemişcată, simţi duhoarea banditului atingîndu-i obrazul.

– E leşinată! urlă el spre şef. Cred că s-a lovit la cap cînd a explodat cauciucul.

– Să sper că nu e moartă? se nelinişti Bud.

– Ce crezi! O aud respirînd normal.

– În orice caz, s-o ai sub ochi, bătrîne.

Satisfăcută de mica ei viclenie, Coraly se forţă să-şi destindă muşchii, ca să întărească impresia de inconştienţă. Simţi cum se ridică furgoneta sub cricul mînuit cu mormăieli de cei doi. Vai, un nou element de oroare veni să se adauge la coşmarul interminabil pe care-l trăia. Mîna umedă a lui Ben se aventură hotărîtă pe coapsa ei.

Reprimîndu-şi un frison de dezgust, Coraly trebui să se forţeze ca să nu strige, în timp ce senzaţia de greaţă i se accentua dramatic. Cu un mormăit de încîntare, sceleratul îi pipăi şoldurile, apoi urcă spre pieptul ei.

– Atît de frumoasă şi atît de bogată, mormăi el gînditor, cu o voce răguşită, în timp ce continua să exploreze trupul fetei pe jumătate gol, oferit fără apărare manevrelor lui odioase.

Era prea mult! Nu mai putea deloc să facă pe

adormita. Bolnavă de ruşine şi oroare, Coraly se pregăti să-l lovească orbeşte cu pumnii legaţi, cînd se auzi zgomotul unui vehicul, urmat de un scrîşnet de pneuri.

– Camionagiu blestemat, tună Ben printre dinţi, cu urechile la pîndă.

Aşa, deci, o semiremorcă se oprise lîngă ei! Plină de speranţă, Coraly inspiră profund.

– Hei, băieţi, aveţi nevoie de ajutor? întrebă, amabil, şoferul.

– Mersi mult. Dar sîntem pe terminate, după cum poţi să vezi şi singur.

Acum ori niciodată, îşi zise Coraly, încordată să pleznească. În cîteva secunde, omul va pleca. Deodată, urlă din toţi plămînii:

– Staţi! Aşteptaţi! Ajutaţi-mă, eu...

Deja un pumn de oţel i se închisese peste gură şi Ben merse lîngă faţa ei.

– Te sugrum, idioată mică!

Aproape înnăbuşită, aştepta cu inima bătînd să i se rupă, fără să îndrăznească să creadă, cu adevărat, în miracole. Şoferul camionului va risca să-i vină în ajutor, singur contra trei? Fremătînd, ascultă.

– Ce se petrece acolo? se informă, bănuitor, şoferul.

– Oh, nimic extraordinar, ricană Bud. E soţia mea care doarme în spate. Totdeauna a avut coşmaruri. E o adevărată boală, pe cuvînt!

Urmă o tăcere grea de ezitări, apoi omul lansă cu o voce tărăgănată:

– Ei bine... dacă eşti sigur de ceea ce spui...

Şeful răpitorilor emise un rîs de copilandru.

– Dacă sînt sigur? Sîntem căsătoriţi de zece ani, deci, ştii, am avut timp să-mi dau seama.

– Evident, în cazul ăsta... Şi eu am o nevastă cu manii puţin bizare. Între soţi, ne înţelegem! zise vesel camionagiul.

Cu aceasta, dădu drumul motorului şi se îndepărtă, ducînd cu el ultimele speranţe ale lui Coraly. O spaimă imensă o cuprinse. Răpitorii o vor pedepsi, se înţelege... Or să meargă pînă la a o ucide?... Pînă la a-i trage un glonţ în ceafă şi s-o abandoneze în vreo groapă?

Ba nu, Coraly! şopti la urechea ei vocea raţiunii. Cît nu şi-au obţinut răscumpărarea, e în interesul lor să rămîi vie, e logic! Aruncînd o privire de sfidare nemilosului ei temnicer, aşteptă în tăcere ca cei doi acoliţi ai săi să-şi reia locurile în furgonetă. Aparent, beat de furie, Bud se aşeză iar la volan.

– Fufa asta era să compromită tot, urlă el scos din fire. Ce naiba, Ben, mai fă-i o injecţie pînă nu repetă figura.

Oricît s-a zbătut Coraly, Ben o supuse şi din nou o substanţă infamă curse în venele ei, scufundînd-o în inconştienţă.

Şi iată că acum se trezea, pe jumătate goală, pe

un fel de saltea de paie, într-o cameră întunecată şi necunoscută, avînd ca unică protecţie împotriva lumii o cuvertură subţire şi aspră, mirosind puternic a jeg şi mucegai.

Rio McCord stătea lîngă ţarcul de vite, cu corpul lui lung, nervos, sprijinit nonşalant de bariera de lemn, cînd vechiul *jeep* al lui Morgan se apropie, ridicînd în urma lui un larg evantai de praf. Cu ochii pe jumătate închişi, ascunşi de borul pălăriei de cowboy, observă, fără să se mişte, cuplul care, coborînd din vehicul, înainta spre el.

Doamne, ce frumuseţe! exclamă în sinea lui, urmărind cu privirea superba femeie cu păr de foc, care-l ţinea de braţ pe Morgan. Hotărît, toate descrierile entuziaste ce i se făcuseră, în legătură cu soţia prietenului lui, păreau palide în comparaţie cu realitatea. Mulţi bărbaţi ar sacrifica cu plăcere mulţi ani de existenţă pentru o singură noapte cu această creatură de vis, medită el.

Această idee îl făcu să surîdă. El, în nici un caz, nu făcea parte din lot, se gîndi cu o urmă de dispreţ. Încă nu se născuse femeia care să-l facă pe Rio McCord să-şi piardă capul.

În ciuda tuturor celor gîndite, tînărul texan, fidel

obiceiurilor lui, rămase perfect impasibil. De la cea mai fragedă vîrstă, Rio învăţase să-şi păstreze reflecţiile pentru el, faţa lui slabă, dîrză, constituind o enigmă, chiar şi pentru cei care pretindeau că-l cunosc.

Cînd Samantha şi Morgan Wade se opriră în dreptul lui, se hotărî, în sfîrşit, să iasă din imobilitatea de statuie şi, cu o mişcare suplă, se ridică. Cu un gest nonşalant, duse două degete la borul *Stetson*-ului, în chip de salut pentru Samantha, apoi se întoarse spre Morgan.

– Sînt fericit să te revăd, Wade, declară, punîndu-şi, o clipă, mîna brună pe umărul prietenului său.

Vorbind, Rio pîndise cu coada ochiului reacţia Samanthei. Tînăra femeie tresărise, ca toţi cei care-i auzeau vocea pentru prima oară. Vocea lui era atît de gravă, încît părea aproape tăiată în stîncă. Rio avea obiceiul să-i surprindă, dar, de fiecare dată, asta îl amuza.

– Rio, murmură Morgan, ţinîndu-şi soţia de talie. Ţi-o prezint pe Samantha... Samantha, iată-l pe Rio McCord.

– Încîntată, domnule McCord, spuse ea. Deci, dumneata eşti *Vînătorul Nopţii* în persoană!

Dacă Rio fu surprins, nu lăsă nimic să se vadă, cu excepţia poate a unei scurte luciri în privire.

– Aşa mă numeam, într-adevăr, zise el, adoptînd

accentul tărăgănat din Texas. Dacă înţeleg bine, Morgan a fost foarte vorbăreţ în ceea ce mă priveşte. Ce anume ţi-a spus, mai exact? o întrebă, arcuindu-şi sprîncenele negre.

– Foarte puţine lucruri, vai, mărturisi Sam, cu un surîs. Şi puţinul pe care l-am aflat, a trebuit să i-l storc cu forţa!

Redevenind brusc serioasă, tînăra îl fixă pe Rio cu ochii ei de un verde scînteietor.

– Iartă-mă că am fost aşa de curioasă în legătură cu dumneata. Dar e vorba de verişoara mea, domnule McCord.

– Poţi să-mi spui Rio, Sam. Şi nu te mai nelinişti, înţeleg foarte bine că ai vrut să te informezi despre mine, avînd în vedere împrejurările. Hai, veniţi, o să bem ceva răcoritor înăuntru şi o să-mi daţi toate amănuntele, adăugă el.

Rio şi prietenii lui se îndreptară spre ferma în stil spaniol. Îi conduse pe sub o arcadă, unde tocurile cizmelor lui grele răsunau pe dale, bolta fiind înaltă.

– Maria! strigă el, aruncîndu-şi pălăria. Cafea pentru trei în *sala,* te rog.

Coborîră două trepte pentru a intra în camera de zi, o încăpere cu mobilă mexicană de lemn închis la culoare, lucrată superb. Cîteva ţesături şi tapiserii în culori aprinse iluminau camera cu o strălucire vie.

– Luaţi loc, le spuse Rio, arătînd spre cana-

peaua grea de catifea roşie.

El se aşează într-un fotoliu înalt, se răsturnă pe spătar şi-şi puse picior peste picior. Apoi îşi fixă privirea impasibilă asupra lui Morgan.

– Te ascult, bătrîne, zise el liniştit şi îşi aprinse o ţigară.

– Dispăruta este Coraly Tremaine Smythe. Tatăl ei, Charles, este fratele mamei Samanthei.

– Un om bogat?

Morgan ridică din umeri.

– Este de la sine înţeles. Comerţul înfloritor de ţesături a îngroşat vechea avere de familie a lui Charles, care deja era departe de a fi neglijabilă, poţi să mă crezi...

– Deci, răpitorii au vizat o ţintă bună, conchise cinic Rio... Şi cum s-a derulat răpirea?

– Coraly a părăsit ieri hotelul, în jurul prînzului, ca urmare a unui apel telefonic primit în restaurant. Portarul e ultima persoană care a văzut-o urcînd într-un taxi. Din păcate, n-a auzit adresa dată şoferului.

– Aţi alertat FBI-ul, poliţia locală?

– Charles i-a contactat imediat, deşi răpitorii l-au sfătuit insistent să n-o facă, atunci cînd au telefonat.

– Şi de unde aveţi pista asta cu camioneta?

– Datorită unui cauciuc plesnit, banal. Un şofer a văzut doi bărbaţi în plină reparaţie, pe marginea şoselei, şi s-a oprit să le dea o mînă de ajutor.

Ocupanţii furgonetei s-au grăbit să refuze. Dar, chiar în momentul cînd se pregătea să demareze, a auzit o voce de femeie strigînd ajutor. Cînd a întrebat, şoferul camionetei a explicat că soţia lui doarme în spate. Zicea că doamna avea coşmaruri...

Rio ridică din umeri.

– De ce nu? întrebă el, rîzînd.

– Hmmm... Oricum, şoferul nostru a considerat mai prudent să nu insiste. Povestea i se părea îndoielnică, dar cum să ştie cu cîţi bărbaţi avea de-a face? După el, mai erau cîteva persoane înăuntru.

– Aşa că martorul vostru a şters-o, fără să mai ceară restul, ghici Rio.

Morgan aprobă din cap.

– Dar, de cum a ajuns într-o zonă mai frecventată, l-a contactat pe şerif prin radio, a precizat el.

– Şi furgoneta se îndrepta spre Texas?

– De fapt, a ajuns în Texas. După indicaţiile şoferului, erau aproape de frontieră cînd i-a întîlnit.

Cum Rio rămase gînditor, Morgan îşi trecu mîna nervoasă prin părul negru.

– Crede-mă, bătrîne! spuse el, cu o voce vibrînd de convingere. Ceva îmi spune că femeia care a strigat era Coraly. Şi bandiţii ăia nu pot fi decît pe aici, în regiunea ta. Bag mîna-n foc, Rio!

Leneş, acesta se răsturnă şi mai mult pe spătar,

cu o expresie de indiferenţă imprimată pe faţa aspră. Aprinzînd o nouă ţigară, îi aruncă lui Morgan o privire gînditoare, apoi o privi pe Samantha.

– Unchiul tău e cetăţean britanic, aşa-i?

– Da.

– Şi, cînd spui Tremaine Smythe, e vorba de influenta şi faimoasa familie cunoscută în toată Anglia.

Sam schiţă un zîmbet.

– Chiar aşa.

Trăsăturile lui Rio se aspriră cînd se întoarse spre Morgan.

– Dacă e aşa, poate că afacerea are implicaţii politice, sugeră el, încruntat. Şi cine ştie dacă nu vor fi repercusiuni internaţionale?

Răspunsul lui Morgan fu promt şi categoric:

– Nu. Să nu crezi că e o acţiune de terorism care ar urmări să facă vreo presiune asupra guvernului. Răpitorii se mulţumesc cu o răscumpărare. După experţii FBI, avem de-a face cu bandiţi de mîna a doua, care încearcă o mare lovitură. Aparent, planul lor s-ar fi realizat rapid, după o inspiraţie de moment.

După o pauză, comentă, cu un suspin:

– Vezi tu, Rio, asta mă exasperează cel mai tare. Proiectul lor e aşa de grosolan conceput!

– Simplu, poate, dar eficace, în orice caz, observă Rio, laconic. Şi mobilul ar fi doar...

– Speranţa de a face avere, uşor şi repede.

– Cît au cerut?

– Trei milioane de dolari... lichizi, bineînţeles...

– Cine n-ar vrea? zise Rio, în timp ce gura lui dură schiţă, pentru prima oară de la începutul întîlnirii, un fel de surîs... Dar spune-mi, Morgan, ai pus în acţiune FBI-ul, poliţia locală şi Dumnezeu mai ştie ce. Ce rol ai prevăzut pentru mine în acest mic dispozitiv?

Prietenul său îi aruncă o privire amuzată, dar şi plină de reproş.

– Rio! Ştii perfect ce aştept de la tine: vreau să pui la lucru acele talente legendare ale *Vînătorului Nopţii!*

Capitolul doi

Singură şi pierdută în tenebre, Coraly nu mai era conştientă decît de imensitatea fricii ei şi de întuneric. Stînd nemişcată pe un fel de saltea, tremura de frig, cu ochii larg deschişi. Cu urechile la pîndă, asculta cu toate forţele, tresărind la cel mai mic zgomot, căutînd să discearnă, măcar promisiunea, urma unei lumini liniştitoare.

Din păcate, nici o lucire nu se filtra în masa opacă a nopţii interminabile. Deodată, în tăcerea apăsătoare se auzi zgomotul făcut de o cucuvea şi acest strigăt funebru o îngheţă de tot. Niciodată nu va mai veni ziua?

Paralizată de teroare, gîfîind, renunţă să mai lupte contra suspinelor care i se adunau în piept. De altfel, ce importanţă mai avea acum? Sub man-

tia neagră a umbrei, putea să lasă să-i curgă lacrimile, să se uşureze de acea greutate teribilă care o apăsa. Dimineaţa va veni, şi cu ea, cei trei răpitori. Şi atunci va fi prea tîrziu. Pentru nimic pe lume nu va accepta să se umilească, plîngînd în faţa lor.

Ciudat, Coraly nu reuşea să regăsească imaginea clară a agresorilor ei. Cu pleoapele închise, se concentră, căutînd să facă un portret coerent al fiecăruia dintre ei. Întîi, omul de pe scaunul pasagerului. Cum să-l descrie? La început, a deschis foarte rar gura. În plus, talia, vocea, fizicul, totul era neutru, fără caracteristici deosebite!

Resemnată, îl lăsă pe acesta la o parte şi trecu la şofer. Era evident că el dirija operaţiunile. Slab şi de talie mică, numitul Bud avea o faţă de cîrtiţă, în care se detaşa o privire rece, aproape stinsă. Al treilea bandit o înspăimînta de moarte. Din corpul gros şi greoi al lui Ben se degaja o nemaipomenită răutate! Şi în ochii mici şi rotunzi de godac, strălucea tot timpul o lucire avidă, devorantă... Cum să nu fie obsedată de ideea că, odată în puterea lui, o va viola fără ezitare? Şi această ameninţare, mai mult ca oricare, o îngheţa...

Doar primele semne ce preced zorile o scoaseră pe Coraly din gîndurile ei sinistre. O pasăre, apoi alta şi, în final, o mulţime de cîntăreţi ai pădurii îşi lansară salutul triumfător adus luminii. Mai calmă,

tînăra se lungi pe spate, aproape liniştită de această agitaţie care anunţa, veselă, apariţia zilei. Cît de bine cunoştea aceste sunete şi foşnete ale tufişurilor şi pădurilor! Îşi petrecuse copilăria într-o vastă proprietate la ţară, fără a vorbi de numeroasele safariuri la care îşi însoţise tatăl. Coraly era obişnuită cu trezirea în natură şi sunetul furişat al micilor lăbuţe uşoare era o dulce consolare în tristeţea ei.

Deja apăruse la fereastră o palidă lucire gri şi, deodată, văzu aurora colorată în roz. În fine, grelele mase negre, pe care le întrevedea din cameră, prindeau contururi mai precise. Noroc că răpitorii îi legaseră mîinile în faţă! se gîndi ea, cu o vagă recunoştinţă, încercînd, cum putea, să se ridice în şezut. Se enervă, cuvertura subţire îi alunecase de pe umeri.

Coraly se înfioră în aerul rece al dimineţii, tot inspectîndu-şi închisoarea cu un ochi ferm. Decorul pe care-l descoperi în jurul ei n-avea nimic încîntător!

Minusculă şi pătrată, încăperea conţinea, într-un colţ, salteaua de paie pusă pe o somieră de fier. La stînga, se decupa o fereastră acoperită de un fel de stor de carton, vechi şi rupt şi atît de murdar, că razele de lună nu putuseră străbate prin acest strat gros de jeg şi praf. În rest, camera era goală, în afară de o comodă bătrînă ca lumea şi o mobilă

ciudată de lemn, de pe care se cojea vopseaua mizerabilă. Baza acestui fotoliu avea o gaură rotundă, acoperită cu un capac.

Cînd Coraly ghici folosinţa acestui obiect ciudat, nările îi fremătară de dezgust. Totuşi, nu încăpea nici o îndoială. I se întoarse stomacul. Îşi mută privirea asupra uşilor. Amîndouă atîrnau, lamentabil, în balamale, dar păreau destul de solid închise, constată ea cu decepţie.

Aparent, una se deschidea spre afară, alta spre interiorul casei. Nimic nu indica dimensiunile casei, dar, după ansamblul vetust şi dimensiunile mici ale pereţilor inegali, se găsea mai curînd într-o cabană decît într-o reşedinţă veritabilă.

Orice ar fi fost, locul era ciudat de tăcut. Inutil să-şi facă iluzii, totuşi, cei trei răpitori n-o abandonaseră! Ţineau prea mult la prizoniera lor! De fapt, cei trei bărbaţi probabil că dormeau adînc, după traseul interminabil şi epuizant al camionetei.

Poate că la trezire se vor hotărî, în fine, să-i dezvăluie sinistrele lor intenţii? Această perspectivă îi făcea pielea de găină. Degetele amorţite i se strînseseră instinctiv sub bărbie.

Cînd îşi puse mîinile pe piept, avu o tresărire bruscă. Inelul ei de logodnă! Cu ochii căscaţi, îşi fixă degetul gol. Inelul dispăruse... În schimb, ceasul era tot la mînă. Nici cerceii cu diamante nu se mişcaseră din loc! Să-şi fi pierdut preţiosul cadou de la

logodnicul ei, zbătîndu-se, cînd cei trei au încărcat-o în spatele furgonetei ca pe un colet? Nu, şi-ar fi dat seama... de fapt, probabil că i l-au luat cînd era drogată.

Ideea de a fi fost atinsă, chiar puţin, o făcu să se înfioare îndelung. Şi unde îi era poşeta? Din nou, ochii albaştri de azur scrutară minuţios fiecare colţ al camerei minuscule. Osteneală zadarnică. Evident, poşeta de piele dispăruse şi ea. Cel mai uimitor era că nu-i scoseseră toate bijuteriile.

Puţin dezorientată, Coraly îşi privi degetul gol. De fapt, pierderea a ceea ce ar fi trebuit să fie simbolul ataşamentului ei etern pentru Phillip o lăsa absolut indiferentă. Nu, hotărît, nu era îndrăgostită de bărbatul care îi pusese acel inel strălucitor în deget...

Oare Phillip fusese informat despre răpirea ei? se întrebă, preocupată de neliniştea celor din anturajul ei. Cuprinsă de amintiri, Coraly încruntă sprîncenele delicate de deasupra nasului ei drept, cu fineţe aristocratică. Sărmanul Phillip! Nu-i era greu să şi-l imagineze ros de nelinişte.

Uitînd pentru moment nenorocirile propriei situaţii, Coraly se concentră asupra logodnicului ei. Dragul Phillip, suspină ea. Se cunoşteau dintotdeauna şi el nu avusese decît o idee în cap: să se însoare cu ea. Cît era de calm, distins, mereu raţional, mereu cu bunele lui maniere ireproşabile, fer-

mecător! De fapt, avea, pentru bunul ei prieten din copilărie, o afecţiune sinceră... dar, din păcate, fără cea mai mică urmă de pasiune.

Cu un surîs necăjit, îşi aminti scena dinainte de plecarea ei spre Statele Unite împreună cu tatăl ei. Cu ce expresie îngrozită sărise Phillip din fotoliul său de piele, cînd ea îl anunţase că voia să rupă logodna!

– Dar, draga mea, sper că glumeşti, spusese el, aruncîndu-i o privire disperată.

– Nu, Phillip, sînt foarte serioasă, insistase ea, cu o mare gentileţe.

Nu din simplă politeţe se arătase ea atît de blîndă şi de caldă. Disperarea lui o impresionase tare.

– Nu te iubesc ca pe un soţ, Phillip, mărturisise ea, cu o voce joasă, scoţîndu-şi preţioasa bijuterie din deget.

– Ah, nu, Coraly, protestase el, ridicîndu-se ca s-o împiedice să-şi ducă la bun sfîrşit gestul fatidic. Credeam că am lămurit acest lucru o dată pentru totdeauna! Doar dacă n-ai întîlnit alt bărbat, bine-înţeles.

Descurajată, ea scuturase din cap.

– Nu, nu e cazul... Dar...

– Atunci, nimic nu s-a schimbat între noi! exclamase el bucuros. Sîntem în acelaşi punct ca în ziua în care ai acceptat să te căsătoreşti cu mine, îţi

aminteşti? De fapt, nu mi-ai ascuns niciodată natura sentimentelor tale.

– Da, bineînţeles, admisese ea, cu capul plecat. Dar...

Cuvintele îi rămăseseră blocate în fundul gîtlejului cînd îl văzuse pe distinsul Phillip căzînd în genunchi în faţa ei... fiind atent, totuşi, să nu-şi şifoneze pantalonii.

– Oh, Coraly, am fost sedus de ochii tăi de azur de mult timp. Şi de atunci, nu ne-am despărţit niciodată. N-ai să ai inima să mă abandonezi, cînd nu trăiesc decît pentru tine, pledase el, arcuindu-şi dureros sprîncenele fine, şatene. Doar ţii la mine, nu-i aşa?

Ce i-a mai rămas decît să surîdă şi să dea din cap, în semn de acceptare?

– Ei bine, e perfect, se bucurase Phillip. Să începem prin a ne căsători, pasiunea va veni pe urmă. De altfel, ştii cît ţin părinţii la această unire, draga mea.

Coraly simţise că o părăsea curajul puţin cîte puţin. Nu folosise aceleaşi argumente ca acum şase luni, cînd o convinsese să împartă viaţa cu el? Cum să retracteze cînd, de fapt, nu se schimbase nimic? Foarte agitată, începuse să se învîrtă pe covorul gros, cu motive graţioase.

– Ce e, draga mea, ce te frămîntă? se neliniştise Phillip, cu sprîncenele încruntate, după ce se re-

instalase grijuliu în fotoliu.

– Oh, nu ştiu... Nu pot sta locului. Dispoziţia mea nu e întotdeauna plăcută, adăugase, ridicînd din umeri.

Fără să înceteze să se întoarcă în cerc, tînăra îşi ridicase mîna cu degete fine, lungi, apoi şi-o trecuse prin masa de păr blond-deschis, care cădea în cascade pînă la mijlocul spatelui. După care, oprindu-se în faţa lui Phillip i-a explicat de-a fir a păr:

– Ascultă, mi se pare că, eliberîndu-te de angajamentul tău, îţi las cel puţin posibilitatea să întîlneşti dragostea adevărată.

Natural, se ferise să precizeze că ea însăşi va simţi o mare uşurare obţinînd această ruptură. Niciodată nu va îndrăzni să-i dea o lovitură atît de dură. De altfel, la ce bun? Phillip a protestat pasionat:

– Nu vreau pe nimeni altcineva decît pe tine, Coraly. Tu eşti tot ce am mai drag pe lume.

Ridicîndu-se din nou ,o luase de umeri.

– Nu crede că încerc să te împiedic să pleci în vacanţă fără mine, draga mea. Promite-mi doar o carte poştală sau două şi mă voi resemna de plecarea ta în Statele Unite, cu tatăl tău. Am să te aştept... cu fidelitate!

Considerînd această problemă încheiată, Phillip o atrăsese spre el şi îi dăduse un sărut lipsit de

ardoare. Coborînd pleoapele, Coraly suspinase resemnată.

Cît de departe păreau toate acestea acum, se gîndi ea, întorcîndu-se pe salteaua veche umplută cu paie, care trosnea la fiecare mişcare. Încercă să-şi imagineze magnificul salon al hotelului particular al tatălui ei, un hotel cu zugrăveli pretenţioase, cînd un miros foarte caracteristic îi mîngîie deodată nările, readucînd-o în prezent. Cafea... Inspiră profund. Doamne, ce aromă!... şi... nu era ăsta un miros de slănină prăjită?

De cînd nu mîncase? De cel puţin o eternitate. Brusc, stomacul i se manifestă prin bolboroseli zgomotoase. Fierbînd de nerăbdare, se ridică cum putu pe şezut. Şi iată că, pentru a aspri tortura, un divin miros de pîine prăjită se adăugă celorlalte arome.

Şi dacă nu venea nimeni să se ocupe de ea? Acest gînd o făcu să se frămînte, mai ales că o altă nevoie, la fel de urgentă, apăruse.

Contrar voinţei ei, lăsă o privire suspicioasă să alunece pe mobila decrepită din colţul camerei. Brrr! Acest... acest obiect nu părea prea curat. Şi totuşi... Coraly ridică din umeri. În starea în care se găsea, era mai bun decît nimic! Şi fiindcă temnicierii ei păreau perfect indiferenţi de soarta ei, le va atrage atenţia în felul ei. Ridicînd bărbia, deschise larg gura şi urlă:

– Ajutor!

În cîteva secunde se auzi un clinchet de broască şi uşa se deschise într-o clipită, lăsîndu-l să intre pe Ben, cu silueta lui masivă. Bud, cu faţa de cîrtiţă, era în urma lui. Amîndoi se opriră pe loc, descoperind-o pe Coraly aşezată liniştită pe pat, cu cuvertura strînsă sub bărbie.

– Poţi să-mi explici motivul acestui vacarm? mormăi şeful, scrutînd pereţii, în căutarea unui păianjen sau a altui monstru.

– Mi-e foame, anunţă Coraly, laconic. Şi vreau să folosesc toaleta.

– O să „foloseşti" curînd un medic, dacă mai urli astfel, tună Bud, apropiindu-se ameninţător.

Moartă de frică, se forţă să rămînă calmă, chemîndu-şi în ajutor secolele de bune maniere aristocratice.

– Nu e vorba de un capriciu, protestă ea, cu acreală. Devine de nerăbdat, asta-i tot.

Pentru a dovedi urgenţa situaţiei, se frămîntă disperată pe salteaua ei. Ochii lui Bud se strînseră în două fante crude, în timp ce privea agitaţia lui Coraly cu o plăcere nedisimulată.

– Foarte bine... Ben, escorteaz-o pe domnişoara, pentru că are nevoie de asistenţă ca să meargă la... toaletă, zise el cu răutate, întorcîndu-se spre scaunul găurit.

Văzînd indignarea, amestecată cu oroarea, ce

se imprima pe trăsăturile fine, Ben izbucni într-un rîs gros, dezvăluind un şir de dinţi neregulaţi şi negricioşi.

– Cafeaua dumneavoastră, *señor.*

Rio îi mulţumi Mariei cu un zîmbet, după care îşi concentră toată atenţia asupra bărbatului din faţa lui, aşezat la masa lată din bucătărie.

– Aşa, deci, Cleat, crezi că poţi afirma, cu certitudine, că e vorba de aceşti bandiţi, conchise cu vocea lui profundă, prin norul de fum gri-albăstrui care se ridica din ţigareta strînsă neglijent între buze.

– Nici o îndoială, într-adevăr! Imbecili ăia au lăsat spatele camionetei să depăşească adăpostul în care au garat-o. Vehiculul se vede ca un nas în mijlocul figurii. Adulmecînd puţin, am găsit urme de cai care duceau drept în munţi.

– Perfect! mormăi Rio. Pregăteşte-mi *jeep*-ul şi pe Picior Ager. Plec la drum de cum termin de mîncat.

– Înţeles, aprobă intendentul, golindu-şi ceaşca dintr-o înghiţitură.

Scaunul scîrţîi cînd bărbatul mărunt şi slab se ridică în picioare. Era gata să iasă, dar se mai

întoarse o dată spre patronul său.

– Ia spune, Rio. Ce ai de gînd să faci cu Tracker?

Fără să răspundă, Rio îşi arcui sprîncenele cu un aer întrebător.

– Cîinele ăsta nu mai poate sta locului, continuă Cleat. Cred că s-a vindecat.

– Deci, rana i s-a închis complet?

– Şi încă cum! Aleargă ca un căţelandru.

– Atunci, vine şi el. Cine ştie dacă n-o să am nevoie de serviciile lui, preciză Rio, cu un surîs enigmatic. Zece minute mai tîrziu, tînărul părăsea ferma, respirînd profund prospeţimea inviorătoare a zorilor texane. În vederea expediţiei, Rio optase pentru ţinuta clasică a cowboy-ului: blugi de pînză aspră, cămaşă de bumbac dungată, albastră, cizme prăfuite şi pălărie roasă. Dar ceea ce îl deosebea, de la prima privire, de lucrătorul obişnuit era centura lată, fixată larg pe şoldurile înguste. Prins lateral, tocul revolverului ascundea un *Colt* cu ţeavă lungă, cu explozie ucigătoare...

Îl primi un nechezat de bucurie. Cu mersul felin şi suplu, se îndreptă spre *jeep,* unde-l aştepta Cleat, cu frîul lui Picior Ager într-o mînă şi lesa lui Tracker în alta.

– Eşti gata de aventură, bătrîne? murmură Rio, mîngîind dobermanul care fremăta de o nerăbdare stăpînită. Cu capul ridicat spre stăpînul său, cîinele scoase un mîrîit.

– V-a răspuns, se înveseli Cleat, desfăcîndu-i colierul. Hai, în maşină, Tracker! ordonă cu blîndeţe.

Cu o săritură impecabilă, animalul păru că zboară literalmente de pe sol şi ateriză exact în mijlocul scaunului pentru pasager. Cleat, care era totuşi obişnuit cu acest gen de spectacol, încerca de fiecare dată aceeaşi admiraţie.

– E, într-adevăr, extraordinar, nu-i aşa? şopti el.

– Tracker o să mă impresioneze întotdeauna, spuse Rio. În orice caz, ne-a dovedit condiţia lui fizică excelentă, ce crezi?

Cu o înclinare din cap, Cleat cel laconic prinse calul în spatele maşinii, în timp ce Rio se strecură la volan.

– Aţi înţeles bine unde trebuie să mergeţi? întrebă intendentul, înainte de a da semnalul de plecare.

– Explicaţiile tale au fost atît de clare, că am toate şansele să mă pierd, îl ironiză Rio în timp ce însoţitorul său roşea pînă la urechi. Dar nu e grav. Am să-ţi trimit semnale de salvare!

În timp ce Cleat bombănea un răspuns, ridicînd din umeri, Rio aruncă o ultimă privire spre Picior Ager. Animalul, cu silueta lui înaltă, crescut şi antrenat de el cu grijă, va asculta cu trup şi suflet, era un lucru sigur. Ca şi Tracker, merita o încredere oarbă.

Privirea ascuţită a tînărului se opri, pe rînd, pe

sacul de dormit, pe şea şi puşcă, aruncate neglijent pe bancheta din spate. Ei bine, pentru că bagajul era complet, era exact timpul să pornească la drum.

– Ar trebui să te destinzi, bătrînul meu Tracker, îşi sfătui cîinele care gîfîia, gata să sară. Avem un drum lung înainte de a trece la acţiune!

Ca şi cînd ar fi înţeles fiecare cuvînt al stăpînului, dobermanul se încolăci cuminte, cu un mîrîit de satisfacţie.

– N-ar trebui să fie permis ca un animal să fie atît de inteligent, mormăi Cleat agitînd mîna în semn de adio cînd *jeep*-ul se îndepărtă pe drumul prăfuit. Succes, strigă el.

Ca să-l menajeze pe Picior Alb, Rio adoptă o viteză moderată, concentrîndu-se cu toată atenţia asupra făgaşelor frecventate. Ajuns la răscruce, avu o scurtă ezitare, apoi, trecînd pe sub panoul lat indicînd „Ferma Umbrei", optă pentru drumul particular care traversa proprietatea sa. Condusul deveni mai uşor şi, coborîndu-şi borul pălăriei pe frunte, Rio începu să se gîndească la mersul operaţiunilor.

Din fericire, oamenii lui de la fermă erau departe de a avea ochii în buzunar! se gîndi el, cu oarecare mîndrie. De cum Morgan si Samantha plecaseră spre Nevada, în ajun, Rio îşi formase echipele. Doi dintre angajaţii lui plecaseră cu elicopterul, alţii veri-

ficaseră regiunea, iar Cleat, însoţit de doi asistenţi, se lansase pe cal printre coline. Cînd pilotul reperase camioneta, se grăbise să-l contacteze pe Cleat, care se găsea atunci cel mai aproape de zona respectivă. Acesta, discret şi suplu, ca un indian, se strecurase în locul indicat, făcînd o recunoaştere de la distanţă. Numărul de înmatriculare al furgonetei corespundea celui dat de şofer. Îşi ascunseseră stîngaci vehiculul lîngă un ranch deteriorat, după care răpitorii trebuie să se fi repliat în munţi, pe spatele măgarilor, probabil. Parcă se topiseră în natură!

După ce-şi luase cîteva repere, intendentul se întorsese prudent. Lumina scădea deja şi n-avea sens să-şi continue investigaţiile pe întuneric.

Astăzi, cînd primele raze de soare făcuseră să strălucească roua ca mii de picături de diamant, Rio preluase schimbul. Şi, fără să se îndoiască o clipă de reuşită, îşi conduse *jeep*-ul drept spre ferma în ruine, care nu putea fi decît vechiul ranch al lui Henderson...

– Sadicule! strigă Coraly.

Fremătînd de mînie, se agăţă de cuvertură, refuzînd categoric să se mişte. Ben nu era decît un

periculos pervers şi un bolnav şi nu-i va oferi satisfacţia de a se umili în faţa lui! Bud, conştient că gluma durase destul, îl dădu la o parte, cu un brînci, pe acolitul său cînd acesta o apucase pe tînăra femeie pentru a o „escorta" pînă la scaunul găurit.

– Ajunge, Ben! Desfă legăturile domnişoarei şi caută-i apă caldă ca să se spele.

Surîsul crud i se lărgi pe faţa slabă.

– Hai, grasule, nu face faţa asta! Nu putem, totuşi, să ne permitem să murdărim marfa, zise el.

Cu mîinile încrucişate pe pieptul îngust, o supraveghe pe Coraly pînă ce Ben veni cu un vas fumegînd şi un prosop. Cu un scurt semn din cap, îi indică grăsanului să se retragă. Totuşi, înainte de a ieşi şi el pe uşă, îi aruncă pe un ton ironic:

– *Miss,* ai exact zece minute ca să te descurci. Apoi prietenul meu Ben îţi va aduce micul dejun. După cum ai putut constata, e uşor libidinos, deci ai tot interesul să o faci repede, drăguţa mea!

Tremurînd sub această ameninţare, Coraly îşi făcu cea mai rapidă toaletă din viaţa ei. Niciodată nu crezuse că va încerca o asemenea fericire, stropindu-şi abundent faţa şi gîtul... Şi ce deliciu să-şi umezească, în sfîrşit, buzele!

Din păcate, răgazul fu scurt, deoarece uşa se deschise pentru a-l lăsa pe Ben să intre, cu un platou în mînă, cu un surîs triumfător, care-l făcea

să vibreze pînă în rărunchi... Ceasul fetei se oprise peste noapte, totuşi era gata să jure că nu se scurseseră decît şase-şapte minute de la plecarea celor doi.

Goliciunea ei, sărăcăcios acoperită, era expusă privirii lubrice a lui Ben. Tremurînd de indignare, tînăra se aruncă pe saltea ca să se acopere grăbită cu cuvertura.

– Nu ţi se întîmplă niciodată să baţi la uşă? protestă ea, cu acreală.

– Oh, nu merită osteneala, zise Ben, alergînd cu ochii lui neruşinaţi pe formele graţioase ce se desenau sub ţesătura subţire. Oricum, am văzut deja tot... Eu te-am dezbrăcat, se mîndri el.

Expresia oripilată a lui Coraly îl făcu să izbucnească într-un rîs gros.

– Aş fi greşit mulţumindu-mă să privesc, nu-i aşa? adăugă el, cu o lucire avidă în fundul ochilor rotunzi. De altfel, e prima oară cînd ating o piele elastică şi netedă ca mătasea.

Sub efectul cuvintelor lui, Coraly se simţi mînjită pînă în fundul sufletului. Ca şi cum minuscule şi hidoase insecte i-ar fi mişunat prin corp. Fulgerător memoria îi readuse în minte scena din camionetă, în care crudul ei temnicer profitase de pretinsa ei inconştienţă ca să-şi plimbe mîinile de-a lungul coapselor ei. De cîte ori repetase el acest mic scenariu murdar, în timp ce ea era sub efectul dro-

gului? se întrebă, cu un fior; o cuprindea o senzaţie de greaţă.

– N-ai nici un drept să-ţi permiţi asemenea libertăţi! strigă ea, cu faţa strîmbată de mînie.

– Ah, da? Şi cine hotărăşte asta?

Menţinînd mîncarea la distanţă de ea, o sfidă lingîndu-şi buzele.

– Vei avea mîncare de cum mă vei lăsa să-mi iau „cîteva libertăţi" suplimentare, după cum le numeşti tu.

– Pleacă, porcule! urlă Coraly, îndoindu-şi picioarele sub bărbie.

Cum se apropia inexorabil, panica o făcu să strige şi mai tare:

– Dacă mai faci un pas, îţi smulg ochii din cap!

Dar această ameninţare părea să-l bucure pe Ben peste măsură.

– Deci, vrei să te baţi, mică viperă, spuse el, cu privirea lucind de speranţă. Ador femeile care se apără. Nici nu ştii cît mă excită asta.

Dezgustul şi teama lui Coraly se combinau într-un amestec care-i biciuia nervii. Plină de oroare, îl văzu punînd platoul jos, ca să aibă mîinile libere.

– N-ai să îndrăzneşti! urlă ea, cu gîtlejul asprit de o bruşcă uscăciune.

Drept orice răspuns, banditul scoase un rîs înspăimîntător. Degetele i se duceau deja spre curea, cînd vocea glacială a lui Bud îl chemă la ordine:

– De cîte ori trebuie să-ţi cer să o laşi în pace? I s-a răcit mîncarea. Dă-i-o şi dispari.

Sigur că va fi ascultat, Bud se retrase fără să aştepte. Din păcate, Ben păruse dispus să amîne provizoriu partida. Acum nimic nu-l mai putea face să renunţe.

– Dacă îşi închipuie că mă descurajează, se înşală, bombăni el, cu o voce scăzută, ca să fie auzit numai de ea. Obţin întotdeauna ceea ce vreau, draga mea. Şi vom avea o frumoasă partidă de *catch* amîndoi, promise, înainte de a se îndepărta tîrînd picioarele.

Terorizată, Coraly rămase mult timp împietrită în aceeaşi poziţie în timp ce vocea cavernoasă a lui Ben continua să-i răsune în urechi. Să fugă... Asta era singura soluţie. Incapabilă să judece liniştită, se dădu jos din pat şi făcu turul camerei mizerabile, fugind de ici-colo, ca un fluture lovindu-şi aripile.

Întîi fereastra, se gîndi ea, împingînd-o cu toată puterea. Dar era închisă, avea grilaj... era chiar bătută în cuie... Deci, în privinţa asta, nici o speranţă. Drapată în cuvertura sa ca într-o togă, încercă uşa care dădea afară, dar osteneala-i fu zadarnică...

Cu capul plecat şi braţele bălăbănind, se tîrî pînă la pat. Să vadă mai de aproape aspectul micului ei dejun, dar nici asta nu-i ridică moralul. Cu stomacul revoltat, se uită la pîinea prăjită, fără unt, la slănina abia prăjită şi înotînd în grăsime deja

solidificată, la cafeaua neagră şi groasă ca gudronul. Deja îi zburase apetitul, fără să lase vreo urmă!

Cu toate acestea, învingîndu-şi repulsia, Coraly trase platoul spre ea. Doar mîncînd îşi putea reface energia slăbită. Dacă nu, cum să se apere? Avea nevoie de toate şansele de partea ei...

Oh! Ce n-ar fi dat pentru o ceaşcă de ceai fierbinte. Cu o strîmbătură, sorbi cafeaua călduţă. Cel puţin, mixtura fadă şi greţoasă era un lichid şi ar fi înghiţit orice pentru a-şi potoli setea. Cît timp o lăsaseră fără mîncare şi fără băutură? Aproape o eternitate, se gîndi ea, disimulînd aspectul dezgustător al mîncării între două felii de pîine prăjită.

În timp ce sorbea încet cafeaua, îşi aminti o scenă din ajun, cînd se trezise după a doua injecţie cu narcotic. Parcă deschisese un ochi şi se văzuse legată pe spatele unui catîr. Prin ceaţa semiinconştienţei, primea în plin biciuirea căldurii toride de după prînz.

– De băut, fie-vă milă, gemuse printre buzele uscate. Ce binecuvîntare cînd primise, printre buzele întredeschise, lichidul proaspăt! După cîteva secunde, seringa care o ura i se înfipsese în carne, aruncînd-o iar în uitare...

Fortificată de mîncare, Coraly împinse platoul şi fixă un ochi bănuitor asupra uşii întredeschise, care dădea în cealaltă cameră. Niciodată nu va putea

scăpa de aici! Era o realitate pe care trebuia s-o privească în faţă. În cel mai bun caz, răpitorii îi vor da drumul după primirea răscumpărării. Dar şansele ei erau infime, îşi mărturisi ea, tremurînd. Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu-şi dăduse osteneala să-şi ascundă faţa şi ea îi putea descrie, inclusiv pe pseudoşoferul de taxi! Atunci, cum să spere că-şi vor asuma riscul să-i redea libertatea?

Puţin cîte puţin, soarele începu să strălucească puternic prin geamul murdar, înecînd camera mică într-o zăpuşeală groaznică. Totuşi, Coraly n-ar fi renunţat, pentru nimic în lume, la cuvertură, oricît de simbolică părea protecţia ei. Ghemuită pe marginea saltelei, fixa intrarea fără încetare, cu o umbră de teroare în fundul pupilelor azurii arzătoare.

Auzea fragmente de conversaţie, murmurate cu o voce joasă. Cu greu, distinse cuvinte disparate, dar nici o frază coerentă... Era insuportabil! Nu hotărau ei liniştiţi, acolo, chiar soarta ei? La acest gînd se surprinse dîrdîind din dinţi, în ciuda căldurii înăbuşitoare.

Ca o culme a ororii, rîsul lui Ben se rostogolea, în aerul umed, cu sonorităţi triumfătoare. Atunci simţi în ea născîndu-se o hotărîre ciudată. De cum va avea ocazia, Ben o va poseda cu forţa, ştia. La ce să-şi facă iluzii? Mai devreme sau mai tîrziu, va găsi calea să scape de supravegherea lui Bud. Atunci, nu va avea decît să-şi arunce trupul greu

deasupra ei şi s-o ia cu brutalitate de animal.

Dar aş muri mai curînd! strigă în sinea ei, strîngînd dureros pumnii. Dacă acest om trebuie să ajungă în ea, va penetra un cadavru.

Cînd soarele era la apogeu, gata să ardă pielea prin cămaşă, Rio se înfundase deja departe, în inima munţilor. După ce urmă cîteva piste forestiere, cunoscute numai de el, sfîrşi prin a ajunge la vechea fermă a lui Henderson, care cădea din picioare. Nu i-a trebuit mult timp ca să constate că locurile erau pustii. Chiar şi camioneta dispăruse. Fără îndoială, vreun complice venise în timpul nopţii şi o recuperase. Căută urmele cailor. În cîteva secunde, le reperă. Un joc de copil! Acum, total destins, stînd în şeaua veche, Rio ţinea lejer frîul, lăsîndu-l pe Picior Ager să-şi aleagă drumul pe terenul bolovănos şi inegal. Neobositul Tracker, cu urechile ciulite, alerga vitejeşte alături de ei.

– Morgan avea dreptate, bătrîne, îi spuse el cîinelui.

Acesta îi adresă imediat stăpînului o privire de admiraţie. Cu botul întredeschis, dobermanul părea că rîdea! Cu o expresie amuzată, Rio completă:

– Bandiţii ăştia sînt doar amatori. Orice puşti ar fi

fost în stare să le găsească urma. Şi fără binoclu.

Descifrarea indiciilor nu prezenta nici o dificultate. Cinci animale părăsiseră ferma lui Henderson prin spate şi se înfundaseră în coline. Privite mai de aproape, se distingeau urmele a trei cai şi doi catîri. Deci, simplu, avea de-a face cu trei bărbaţi pe cai, o prizonieră pe catîr şi un animal de povară.

Nu voise să-l neliniştească pe Morgan, în ajun. Rio se gîndise însă că răpitorii vor duce victima dincolo de frontiera mexicană. Acum, această eventualitate i se părea din ce în ce mai improbabilă. Bandiţii nu erau prea departe, o simţea.

Această idee îl făcu să jubileze. Am devenit un înfumurat, se gîndi, cu ironie. Şi totuşi, mesajele instinctului nu-l înşelau decît rar şi învăţase să le acorde o încredere oarbă.

O oră mai tîrziu, cămaşa lui Rio se lipea udă în spate şi Tracker gîfîia. Aplecat în şea, tînărul mîngîie gîtul umed al calului.

– Curaj, dragul meu căluţ bun, imediat ai să te poţi odihni, îl încurajă el.

Hotărît, răufăcătorii lăsaseră atîtea urme, că Rio luă o expresie dispreţuitoare. Se surprinse căscînd şi se hotărî să se concentreze asupra trăsăturilor nevestei lui Morgan. În fond, era un mijloc ca oricare altul ca să nu aţipească.

Samantha! Un nume superb pentru o femeie superbă. Rio rîse de propria lui dispoziţie lirică şi

imediat Tracker îşi ridică ochii spre el, curios să împartă amuzamentul cu stăpînul său.

– Îţi imaginezi bine, bătrîne, dacă aveam în vedere această creatură orbitoare, trebuia să-l dobor întîi pe Morgan, comentă el doar pentru cîinele său. Şi cunoscîndu-l pe Morgan, aşa cum îl cunosc, n-ar fi o afacere uşoară, îşi continuă el monologul, în timp ce dobermanul îl privea cu cea mai mare seriozitate. Atenţie! Nu spun că ar fi imposibil... dar, în orice caz, nu la îndemîna primului venit!

Brusc, Rio izbucni într-un rîs plin de bună dispoziţie.

– Hai, Tracker, nu face aşa o moacă, mai zise el. Glumeam. De fapt, nevasta lui Morgan nu mă interesează deloc. E o şansă, altfel prietenia noastră ar primi o aspră lovitură... Cît despre această Coraly, Samantha ne-a descris-o ca fiind înaltă, blondă, subţire. Dumnezeu ştie ce poate ascunde o asemenea descriere...

Înăbuşindu-se de căldură, Coraly îşi duse o mînă la obrazul ud. Doamne, sînt oribilă şi de văzut şi de atins, trebuie să am aerul unei gospodine, îşi zise ea, lugubru, după această scurtă explorare. Lipsită de apă şi datorită săpunului prost, pielea ei avea

nevoie de o cremă hidratantă. Cît despre părul în dezordine, acesta aspira la un periat energic. În fine, conchise ea, ăsta n-ar fi decît cel mai mic dintre rele...

Ce cald e! gemu ea încet, frămîntîndu-se sub cuvertura aspră, care o zgîria mai rău ca oricînd. Dacă toată noaptea tremurase de frig, această zi sufocantă o compensa din plin. Oh, dacă ar putea măcar să lase pleoapele să i se închidă, să se scufunde în neantul binefăcător al uitării...

Dar cum să doarmă cînd Ben putea să apară în orice moment? De la micul dejun, fusese deja de două ori singură cu el şi nu se abţinuse să profite. Pentru început, revenise ca să-i lege mîinile şi gleznele. Îndeplinirea acestei sarcini îi dăduse ocazia să o atingă de nenumărate ori.

Cel mai rău fusese, totuşi, în timpul celei de a doua vizite. De cum se deschisese uşa, Coraly se încolăcise ca un animal înspăimîntat, cu ochii arzînd de ură şi dispreţ.

– E ora ceaiului de dimineaţă, alteţa voastră, declară grăsanul pe un ton emfatic, apropiindu-se.

Drept ceai îi dădu un pahar cu apă de izvor, pe care-l apropie de buzele ei. Înghiţi lichidul proaspăt cu aviditate, cu înghiţituri mari, regretînd că nu poate sorbi litri întregi. Dar, de cum termină de băut, Ben o apucă de păr fără menajamente şi îi pecetlui lacom gura.

Plină de oroare, Coraly se zbătu cu o violenţă şi cu o forţă de care nu s-ar fi crezut în stare niciodată. Din păcate... osteneală zadarnică... Din contră, rezistenţa ei nu făcea decît să-l stimuleze pe vigurosul agresor care, cu un mormăit surd, îşi înfundă mîinile groase sub cuvertură, ca să atingă febril pîntecele neted ce se ascundea dedesubt. De data asta, era pierdută, bărbatul acesta o va batjocori pentru totdeauna! Cum se pregătea să scoată un urlet sfîşietor, o voce răguşită se ridică de dincolo:

– Hei, Ben! Bud vrea să ieşi de acolo şi să-l ajuţi să hrănească animalele.

Înjurînd printre dinţi, cel interpelat se aranjă şi se îndepărtă mîrîind. În fine, singură, Coraly rămase paralizată pe spate, cu capul atîrnînd într-o parte. Scăpase şi de data asta. Dar genul acesta de miracole putea avea loc la infinit?

– Ia te uită, mormăi Rio, plescăind din limbă.

Imobil ca un indian pe calul ameţit, tînărul avea privirea aţintită pe o cabană, ascunsă sub arbori la ieşirea dintr-un mic canion. La prima vedere, locul părea complet pustiu, dar Rio nu era omul care să se încreadă în astfel de impresii.

Fără să înainteze vreun pas, continuă să ob-

serve cu faţa impasibilă. Nu avu de aşteptat prea mult. Cam după cinci minute, se auzi nechezatul unui catîr. Iată că i se confirmau bănuielile. Ajunsese la destinaţie. Fără să-şi părăsească postul, lăsă să-i alunece privirea în împrejurimi, reperînd configuraţia terenului.

Abordînd un surîs satisfăcut, refăcu drumul pînă la un izvor pe care îl reperase în tăcere. Liniştit, îşi îngriji animalele, apoi îşi instală culcuşul şi atacă sandvişul uriaş, pus de Maria. N-avea sens să întreprindă ceva pînă la căderea nopţii, hotărî el, întinzîndu-se leneş.

După o jumătate de oră, cu puşca la îndemînă, dormea.

În jurul prînzului, îi serviră lui Coraly o masă la fel de „jignitoare" precum aceea de la micul dejun. Se repetă acelaşi scenariu ca dimineaţa: fu eliberată de legături şi autorizată să-şi facă o toaletă sumară, apoi i se dădu să înghită terciul ce-i ţinea loc de prînz. Din fericire, totul se petrecu fără incidente.

Doar la ora desertului, teroarea îşi făcu din nou apariţia sub forma grasului Ben. În ciuda temperamentului flegmatic britanic, Coraly nu-şi putu reprima tremurăturile la vederea buzelor groase,

uşor întredeschise, anticipînd plăcerea. În ochii mici şi negri lucea ceva nesănătos, care se accentua simţindu-i groaza.

– Aşa deci, îţi produc teamă, frumoasa mea, murmură el, apropiindu-se periculos. Habar n-ai cît mă stimulează chestia asta.

Aplecîndu-se greoi, o trase de păr fără menajamente, ca s-o pună în poziţie aşezată. Triumfător, îi expuse planul:

– Vezi, frumoasa mea, în seara asta, cînd ceilalţi vor dormi, vom merge pînă la capăt, noi doi, promise el, cu un zîmbet rău.

Oripilată, Coraly scuturâ violent din cap, în ciuda durerii teribile pe care i-o provoca mişcarea.

– Dacă nu mă laşi, îl chem pe Bud, ameninţă ea, cu o voce ascuţită.

Dar apărarea ei îl făcu să ricaneze:

– Şi ce dacă? Sînt mai puternic ca el, nu? Dacă îndrăzneşte să intervină, am eu grijă de el.

Ţinîndu-i ferm părul, îi trase violent capul spre spate şi-şi puse gura umedă pe gîtul delicat pe care-l dezgolea.

– Aproape că nu mai pot să aştept, şopti el, cu o voce gîfîitoare, înfigîndu-şi dinţii în carnea atît de fragedă şi vulnerabilă.

Într-o tresărire frenetică, Coraly îşi arcui corpul, urlînd din plin, ca în cea mai profundă criză de isterie. Greaţa îi strîngea gîtul şi o învăluise, cu

strigăt cu tot, în apelul ei disperat, cînd Ben îi prinse grosolan un sîn.

– Oh, ajutaţi-mă! Nu mai pot, nu mai pot... ajutor! strigă ea.

Paşi grei răsunară atunci pe podeaua de lemn, apoi un ordin fu lansat prin uşă:

– Ben, ce naiba, încep să-mi pierd răbdarea. Ieşi imediat de acolo!

Strîngînd din dinţi, Coraly reuşi să-şi ţină lacrimile pînă ce el plecă. Dar, odată singură, mînia, teama şi dezgustul explodară într-un vîrtej de hohote sfîşietoare. Cu faţa afundată în salteaua cu miros de mucegai, se lăsă în voia tresăririlor convulsive, care o scuturară fără încetare.

– Phillip, încetează să te învîrteşti, mă ameţeşti! protestă Charles Tramaine Smythe suspinînd. N-o s-o faci să se întoarcă agitîndu-te astfel.

Docil, tînărul se înfundă în fotoliu, muşcîndu-şi buzele.

– Ai dreptate, Charles... Dar nu mai suport să stau inactiv şi să aştept în acest apartament de lux din Las Vegas, în timp ce ea cine ştie prin ce pericole trece.

Cu un aer gînditor, tînărul ridică inelul de lo-

godnă în lumină, făcîndu-l să se oglindească în soarele dimineţii. Dar tăcerea lui fu scurtă. Incapabil să tacă mult timp, Phillip reluă cu vocea înăbuşită de nelinişte:

– Cum îţi explici că nu avem nici o noutate de cînd au trimis inelul?

– Lasă, Phillip, de cum vor fi noutăţi, FBI-ul ni le va transmite imediat... Dacă nu cumva McCord o va găsi înaintea tuturor, bineînţeles.

Cu o eleganţă care n-avea nimic studiat, Charles se ridică şi se duse la geam.

– Apropo, ce ştii despre acest McCord? întrebă Phillip, suspicios.

– Ca să spun drept, nimic! spuse Charles, surîzînd. Dar Morgan îi acordă încredere absolută. Iar eu cred în părerea lui Morgan, preciză el, fără să-i lase timp lui Phillip să protesteze.

– E foarte posibil, mîrîi acesta. Cît despre mine, prefer poliţia... În fine, să sperăm că-i dau drumul repede, pentru că ai acceptat toate pretenţiile.

Charles încruntă sprîncenele.

– Nu conta prea mult pe asta, mormăi sumbru.

Rio se deşteptă automat la asfinţit, exact la ora prevăzută. Atent, ascultă prudent zgomotele şi mur-

murele naturii pe punctul de a aţipi. Apoi, asigurîndu-se că totul părea normal, îşi adună în tăcere echipamentul şi îşi schimbă cizmele groase de piele cu mocasini uşori. Astfel, la ora cînd movul profund al colinelor trecu în albastrul nopţii, Rio era gata de drum.

– La muncă, bătrîne Tracker! zise el încetişor, punînd un deget pe buze.

Încîntat, dobermanul îşi ciuli urechile şi se lansă pe urmele stăpînului, tăcut ca noaptea.

Puternic şi abil, datorită experienţei adunate în Asia şi în jungla Americii de Sud, Rio se apropie de cabană cu acea discreţie legendară, care îi dăduse porecla de *Vînător al Nopţii.*

Neîncrezător, tînărul scutură capul. Uşa era larg deschisă!

– Rămîi aici, Tracker, murmură el şi se strecură ca o umbră pînă în spatele micii construcţii.

Pentru început, merse la adăpostul precar ce ţinea loc de grajd. Cum unul din cai scoase un nechezat, Tracker se apropie şi, cu vîrful buzelor, emise un fel de melopee guturală şi monotonă. Cîntecul lui straniu de vrăjitor produse imediat o reacţie magică. Complet liniştite, animalele se lăsară mîngîiate, fără să scoată un sunet, aşa că Rio putu înainta liber pînă la peretele ce separa grajdul de clădire. Doi bărbaţi conversau alături. Cu urechea lipită de perete, Rio îi auzi ca şi cînd ar fi

fost în aceeaşi încăpere. Cei doi bandiţi erau în mod evident uşor ameţiţi de băutură.

– Dar unde s-a dus Ben? se auzi o voce.

– Ce întrebare! La ora asta cred că a răpus-o pe aristocrata noastră invitată.

– Trebuie să recunoaştem că e frumoasă, spuse primul... Dar nu crezi că trebuie să intervenim, Bud?

– Oh, în mod cert, o să fugim în ajutorul sărmanei fete, mormăi cel care părea a fi şeful. Dar nu înainte de a termina băutura asta excelentă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi un zgomot uşor de indentificat şi numitul Bud reluă, punctîndu-şi spusele cu înjurături.

– Ai înnebunit, Max? Unde te crezi? Ieşi imediat de-aici.

Urmă un mormăit de nemulţumire, apoi se auziră paşi grei de beţiv, clătinîndu-se pe podea. Un surîs ucigător lumină atunci trăsăturile lui Rio. Părăsindu-şi postul de observaţie, dispăru în noapte pe urmele răpitorului care se îndepărtase cîţiva metri în pădure.

Fără să calce măcar pe o crenguţă, Rio se plasă în spatele lui, chiar cînd banditul se pregătea să-şi încheie pantalonii. În orice caz, numitul Max nu mai avu ocazia să-şi termine gestul, deoarece căzu doborît înainte de a înţelege ce se întîmplase. Scoţînd din buzunar o funie fină, dar solidă, Rio îşi legă bine victima.

Cîteva minute mai tîrziu, al doilea bandit fu gratificat cu un tratament identic. Niciodată nu cunoscuse Rio o victorie mai uşoară! Cu o mutră dispreţuitoare, încreţindu-şi buzele, înşeuă liniştit un cal şi-l aduse liniştit la uşa de la intrare. Îngenunchind în întuneric în faţa cîinelui fremătînd, introduse capătul hamului între fălcile puternice ale animalului.

– Ţine bine, Tracker! îi şopti el la ureche. Mai ales nu descleşta dinţii!

Fără să întîrzie prea mult, Rio se îndreptă cu paşi mari spre cabană. Convorbirea dintre cei doi banditi îi dăduse o idee destul de precisă despre ceea ce va găsi înăuntru... Plin de o mînie rece, strînse degetele pe plăselele pistolului, rugîndu-se să nu fie prea tîrziu...

Împietrită ca o statuie, Coraly stătea într-un colţ al saltelei, cu tot corpul crispat de cea mai înspăimîntătoare dintre aşteptări. Cu ochii căscaţi, fixaţi pe uşă, nu se mişcase un centimetru. Chiar să clipească era un risc pe care nu îndrăznea să şi-l asume. Cu trăsăturile alterate de teamă, văzuse întunericul invadînd, puţin cîte puţin, peisajul. Atunci, foarte repede, se sculase să ridice vechiul stor de carton, iar acum razele de lună aduceau în cameră o lumină difuză. Ca o sentinţă de moarte, ultima frază a lui Ben îi răsuna în urechi: „În noaptea asta, cînd ceilalţi vor dormi, vom merge pînă la capăt, noi doi..."

Cît va mai dura răgazul? se întrebă ea disperată, atentă la cel mai mic zgomot, atentă la murmurul liniştitor al unei conversaţii. Cît Bud şi complicele lui nu se culcau, nu se temea de nimic. Dar apoi... Mai devreme sau mai tîrziu, Ben va avea mînă liberă să-şi realizeze planul odios. Va găsi ea atunci curajul să-şi pună capăt zilelor?

Brusc, îi scăpă un strigăt de groază: uşa scîrţîi încet, lăsînd să treacă o umbră masivă. De data asta destinul o lovise şi ea era pierdută... Cum deschise gura să urle, Ben scoase un mormăit cinic:

– N-ai decît să ţipi, frumoasa mea, oricum ei nu vor reacţiona.

– Şi de ce? întrebă ea, cu o voce ascuţită.

– Pentru că la cantitatea de whisky pe care i-am făcut s-o bea, sînt absolut în afara stării de a interveni, ricană el.

În faţa abisului, Coraly simţi crescînd în ea hotărîrea. Va muri, pentru că şi-o jurase, dar nu înainte de a se fi bătut pînă la ultima suflare. Bătălia era, vai, inegală, Coraly ştia asta. Rezistenţa ei nu făcea decît să-l aţîţe pe grăsan. Pierzîndu-şi orice reţinere, se aruncă deasupra ei, cu o brutalitate care nu cunoştea margini, lovind, frămîntînd, plesnind, ca să-şi stăpînească total victima.

Cu un gest rapid, el tăie legăturile care îi ţineau gleznele fetei.

– În fine, vei face dragoste cu un bărbat demn

de acest nume, zise el, cu un glas răguşit, acoperind-o cu greutatea lui.

Apucînd pumnii fetei, îi trase brutal braţele deasupra capului, rîzînd văzînd-o cum se răsucea şi urla ca o posedată, cu ochii ieşiţi din orbite.

Cu o mînă pe gura ei, ca să nu strige, Ben o introduse pe cealaltă cu forţa între picioarele ei strînse. Amîndoi gîfîiau zgomotos. Coraly, de teamă şi de epuizare, Ben, din cauza excitaţiei crescînde care-i scutura corpul masiv. Nici unul, nici celălalt nu percepură declicul unui revolver exact deasupra lor.

Numai cînd Ben înlemni deasupra ei, Coraly înţelese că situaţia se modificase radical. Reţinîndu-şi suflarea, auzi o voce dură, răsunînd în întuneric:

– Lasă femeia imediat, specie de bandit!

Capitolul trei

Instantaneu, Ben retrase mîna, de parcă se atinsese de un fier înroşit în foc.

– Acum, dă-i drumul!

Cu corpul tremurînd şi răsuflarea inegală, Coraly rămase paralizată, în timp ce mintea rătăcită încerca să înţeleagă originea acestei intervenţii neaşteptate. Ce nouă ameninţare, poate mai rea ca cele precedente, va trebui să înfrunte? se întrebă ea, la capătul nervilor.

Bărbatul nou-venit stătea în dreptul haloului palid al luminii lunii. Era vizibilă numai o parte a braţului său, degetele lui lungi ţineau strîns un pistol, care lucea periculos în penumbră. Şi ţeava acestei arme ucigaşe era apăsată pe ceafa lui Ben!

Tot împietrită, fu invadată de un nou val de panică, simţind picioarele lui Ben încordîndu-se lîngă

ale ei, ca pentru a sări. Într-un fel oarecare, bărbatul cu revolverul îşi dăduse seama, căci spuse:

– Hai, vino! Încearcă să fugi! Dă-mi un pretext să te omor, nu cer altceva.

Cum grăsanul stătea pe loc, rîse cinic.

– Ia te uită, îţi schimbi părerea? Păcat... Hai, ridică-te acum din pat... încet, bătrîne, fără gesturi inutile.

Prudent, Ben execută întocmai ordinul. Cu respiraţia tăiată, Coraly urmări gesturile misteriosului ei salvator, în timp ce Ben se îndepărta încet spre mijlocul camerei. Reţinîndu-şi urletul, îl văzu pe necunoscut ridicînd foarte sus revolverul şi abătîndu-l cu forţă pe craniul masiv al lui Ben. Acesta se clătină, îndoi genunchii şi sfîrşi prin a se prăbuşi greoi pe pămînt, cu o lucire uimită în ochii lui mici, rotunzi.

Era rîndul ei să fie doborîtă? Sau bărbatul se pregătea să termine ce începuse Ben? Invadată de teamă, Coraly se ghemui la extremitatea saltelei, cu ochii măriţi de groază. Dar această mişcare de panică nu trecu neobservată.

– N-ai de ce să te temi, *miss* Smythe, am venit să te ajut, o asigură nou-venitul, cu vocea lui gravă.

Reprimîndu-şi un hohot de plîns, tînăra îşi adună ultima fărîmă de energie şi întrebă:

– Sînteţi de la poliţie?

– Nu.

– Atunci? îngînă ea, prea speriată ca să întrebe mai mult.

– Sînt un prieten al lui Morgan Wade, îi explică el, cu un ton liniştitor. Mi-a cerut să plec în căutarea dumitale.

– Morgan! exclamă ea, pe deplin liniştită. Oh, Doamne, eu... eu... mulţumesc, încheie ea, simplu.

– La dispoziţia dumneavoastră, dragă doamnă, ironiză el, cu o plecăciune. Numele meu e Rio McCord... Dar nu e momentul să întîrziem în politeţuri. Să ieşim de aici!

Cu vîrful piciorului, împinse trupul, fără cunoştinţă, al lui Ben.

– Ar fi mai bine să fim departe cînd îşi va reveni, adăugă el.

La cuvintele acestea, Coraly se încordă. Cu un aer terorizat, fixă uşa şi se ridică încet.

– Fiţi atent, şuşoti ea, înăbuşit. Nu este singur, cei doi complici vor sosi din clipă în clipă.

– Nu vă neliniştiţi de asta. Ceilalţi doi sînt exact în aceeaşi stare.

În ciuda întunericului care ascundea trăsăturile lui Rio, Coraly îl văzu întorcînd capul în toate părţile, căutînd ceva.

– Aveţi vreo idee unde vă sînt hainele?

Conştientă deodată de indecenţa ţinutei ei, Coraly strînse febril cuvertura care alunecase pe jos.

– Nu le-am mai văzut de cînd mi le-au scos,

mormăi ea, jenată. Dar asta n-are importanţă. Să plecăm.

– Mă duc să văd alături, spuse Rio.

Cîteva secunde mai tîrziu, apăru cu un pachet legat cu grijă.

– Ţineţi! V-am recuperat şi poşeta, anunţă el, aruncînd o privire spre Ben... Animalul ăsta mai are pînă să-şi revină, dar, pentru mai multă siguranţă, prefer să-l leg în timp ce vă îmbrăcaţi. Repede! o sfătui el, retrăgîndu-se după ce-şi termină treaba.

Pentru o femeie obişnuită să se îmbrace într-o oră, Coraly făcu minuni. Îşi trase bluza de mătase şi taiorul şi îşi încălţă escarpenii cu tocuri înalte, fără să-şi pună ciorapii.

– Gata? întrebă Rio, fără să se întoarcă.

– Da! gîfîi ea.

În sfîrşit, la aer liber! Inspirînd profund, se simţi aproape purificată de infamiile îndurate. Dar nu făcu doi paşi, că un mîrîit o împietri pe loc.

– Încet, Tracker, murmură Rio, liniştitor. Puteţi să înaintaţi fără teamă, domnişoară Smythe, cîinele meu n-o să vă muşte.

Cu precauţii, Coraly merse spre el, gata să dea peste cal, cînd observă dobermanul cu hamul strîns între fălci. Prudentă, făcu un cerc larg ca să ajungă la Rio.

Luna fusese acoperită de nori, dar acum strălucea, şi Coraly distinse, în fine, trăsăturile miste-

riosului ei salvator. Bărbatul era înalt şi corpul lui subţire degaja forţă. Sub lumina lăptoasă a astrului nopţii, ochii şi părul păreau negri ca abanosul; dar mai ales faţa lui o fascină şi o nelinişti pe Coraly. Maxilarul voluntar, buzele subţiri, linia subţire a profilului, tot în el respira o duritate nemiloasă. Această fizionomie ar fi putut să aparţină la fel de bine unui sfînt ca şi unui ucigaş! Inconştient, tînăra schiţă o mişcare de recul sub ochiul ironic al lui Rio.

– Nu puteţi urca pe cal în ţinuta asta, zise el, arătînd spre fusta dreaptă care i se mula pe şolduri.

– Am să mă descurc, răspunse ea.

– Aş vrea s-o văd şi pe asta! spuse el, îngenunchind lîngă ea.

Cu o rapiditate impresionantă, pe care i-o remarcase deja în cameră, tînărul apucă tivul fustei şi, cu un gest ferm, desfăcu cusătura pînă la coapse.

– Dar... ce faceţi? îngînă ea.

– Vă eliberez picioarele.

Hotărît, bărbatul acesta nu pronunţa un cuvînt în plus decît era necesar! se gîndi Coraly, în timp ce-l lăsa docilă să repete aceeaşi operaţiune de cealaltă parte.

– Hai, acum urcaţi! ordonă el. Sprijiniţi-vă de mine, vă fac o scară.

– Inutil, n-am nevoie de ajutor.

Cu coada ochiului îl văzu ridicînd din umeri şi dîndu-se înapoi, iar ea se balansă graţios, dintr-o

mişcare, în şa.

– Va trebui să vă agăţaţi cum puteţi. Am nevoie de frîu ca să vă ghidez, o preveni scurt, începînd marşul.

Cu mîinile tremurînd, Coraly se agăţă de coama calului. Era o călăreaţă excelentă şi, în mod normal, n-ar fi avut probleme cu acest gen de gimnastică. În starea de epuizare fizică şi morală în care se afla, cel mai mic efort lua proporţii insurmontabile. Dar avea ea dreptul să cedeze acum, cînd, ca prin minune, scăpase de cea mai rea dintre orori? Nu, va rezista pînă la capăt, îşi jură ea, cu dinţii strînşi.

După primii metri, voinţa îi fu pusă la grea încercare cînd trebuiră să traverseze canionul îngust al cărui teren, neregulat şi pietros, nu era luminat decît cu intermitenţe, după capriciile lunii. Cum ieşiră la un drum mai larg, Rio îşi opri înaintarea, fără un cuvînt de avertizare. Uluită, ea se încruntă.

Unde erau oare? Şi de ce să se oprească în acest loc pustiu, unde nici o lumină nu indica vreo prezenţă umană? Scrutînd întunericul, îl văzu pe tînăr apropiindu-se de un cal cu aspect rasat. Animalul aşteptase oare, fără să se mişte, întoarcerea stăpînului său? se întrebă ea, impresionată de complicitatea care-l unea pe Rio cu animalele sale.

– Vi-l prezint pe Picior Ager, murmură spre ea.

Cu un gest abil, desprinse o pălărie cu boruri largi, pe care şi-o înfundă pe cap, apoi desfăcu o

vestă fixată la oblînc şi i-o întinse lui Coraly.

– Aţi face bine să vă îmbrăcaţi cu ea. Nopţile sînt friguroase în munţi.

– Oh, nu va fi nevoie, protestă ea, văzînd că nici el nu purta decît o cămaşă fină de bumbac, pe piele... Taiorul îmi ţine de cald, minţi ea, sperînd ca Rio să nu-i remarce pielea ca de găină şi coapsele dezgolite.

Tînărul ridică din umeri.

– Cum vreţi. În orice caz, n-am de gînd să vă pierd pe drum, decretă el, legînd frîul calului ei la propriul cal. Gata de drum?

– Da. Vocea ei răsună slab.

Fără un cuvînt în plus, Rio sări în şea, suplu.

– Tracker! chemă el, încetişor. E rîndul tău, bătrîne. Contez pe tine să ieşim de aici.

Ţinînd strîns de frîu, Coraly îşi muşca buzele ca să nu urle de teamă, în timpul acestei interminabile rătăciri prin deşertul Vestului. Cam la trei secunde, se întorcea, încercînd să străbată întunericul impenetrabil şi fremătînd, convinsă că-i va descoperi pe cei trei răpitori furioşi, în urma ei. Fără să-i acorde nici un răgaz, cele mai penibile scene ale captivităţii îi defilau în minte. Cum să suporte amintirea sfîşietoare a mîinilor lui Ben pe trupul ei? După o oră de înaintare zbuciumată pe cărarea îngustă şi pietroasă, atinsese limita extremă a forţelor ei mintale şi fizice. Hărţuită de viziuni atroce, îi clănţăneau

dinţii de furie şi avea în ochii imenşi o lucire de rătăcire.

La cîţiva metri în faţa ei, Rio se gîndea şi el, dar la lucruri mai puţin sinistre. Mai întîlnise vreodată vreo femeie atît de frumoasă? se întrebă el pentru a nu ştiu cîta oară, după o privire furişă în urmă. În mod cert, fusese impresionat de Samantha, dar ce să spună atunci despre Coraly Tremaine Smythe!!! Tînărul era lipsit de cuvinte cînd încerca să-i definească splendoarea.

Ce şoc cînd îi văzuse clar trăsăturile la ieşirea din cabană! Apărută deodată în haloul de lumină diafană, semăna cu o floare rară, cu petale mătăsoase. Iată, în mijlocul munţilor, fata asta fină, cu carnaţie de crin, se născuse din umbră chiar în faţa ochilor lui, ai lui Rio... Salvase din tenebre o nimfă cu corp de liană şi cu ochi de safir.

Cînd apăruse în uşa cabanei mizerabile, nu-şi putuse lua privirea de la masa nedisciplinată a părului care îi cădea în dezordine pe umeri, ca o coroană luminoasă. Dar mai mult ca orice îl fascinaseră buzele ei. Fără cea mai mică urmă de ruj, luceau, purpurii şi pline, ca două frăguţe. Nu era de mirare că Morgan schiţase un surîs ironic cînd

Samantha se mulţumise s-o descrie pe Coraly ca fiind blondă, înaltă şi subţire! Făcuse, cu adevărat, un păcat prin omisiune!

O clipă, Rio se lăsă ademenit de ideea, fără sens, de a domestici această gură strălucitoare şi sălbatică. Ruşinîndu-se de sine, scutură din cap, căutînd să gonească acest vînt de pură nebunie... Şi cînd te gîndeşti că această fiinţă atît de fragilă, pe cît de sublimă, rămăsese la bunul plac, fără apărare, în mîinile celor trei aventurieri! Ochii lui Rio se strînseră periculos în timp ce revedea scena pe care o surprinsese în acea cameră. De cîte ori, în timpul captivităţii ei, fusese brutalizată şi asaltată astfel? Cine ştie, de altfel, dacă cei trei bărbaţi n-o violaseră unul după altul? În faţa acestei posibilităţi, sîngele tînărului se opri în loc o clipă. Regreta, pentru moment, că nu-i suprimase pur şi simplu pe cei trei răpitori. Un instinct sălbatic îi dicta să se întoarcă şi să meargă pînă la capăt, aşa cum opera în junglă. Apoi ridică din umeri, renunţînd repede la acest gînd. Nu se încheiase timpul *Vînătorului Nopţii?*

De altfel, rolul lui era să-i asigure siguranţa lui Coraly. Cu o privire scurtă peste umăr, observă imediat maxilarele crispate ale fetei, rigiditatea coloanei vertebrale. Aceste semne nu înşelau: ea nu era departe de epuizare şi simplul fapt de a se ţine în şa o zdrobea. Cît timp va mai rezista? se întrebă

el, neliniştit.

Noroc că prima parte a lungului lor drum părea să fie pe sfîrşite. Tracker scoase un mîrîit de satisfacţie şi agită mîndru coada. Rio scoase un suspin de uşurare. Acum, că ajuseseră la ferma lui Henderson şi la maşină, restul traseului nu va mai pune mari probleme.

Dintr-o săritură, fu jos şi se repezi să ia frîul celuilalt cal. Evident, tînăra nu era cu adevărat conştientă de ceea ce se întîmpla. Ridicînd o privire neliniştită spre ea, Rio fu aproape îngrozit de aspectul lui Coraly. Ochii înfundaţi de epuizare erau lipsiţi de orice expresie, iar faţa fină avea o paloare mortală. Nici o plîngere totuşi nu-i scăpă de pe buzele lipsite de sînge. Din contră, Rio observă că ea scutură uşor capul, într-un efort disperat ca să-şi regăsească judecata. Hotărît, era greu să zdruncini moralul unei englezoaice de familie bună! se gîndi el, cu o urmă de ironie.

Asta nu-l împiedica să simtă pentru tînăra fată ceva ce semăna, din ce în ce mai mult, cu respectul şi admiraţia! Englezoaică sau nu, această verişoară blondă a Samanthei nu era o persoană oarecare, o dovedise.

Cît despre Coraly, ea pierduse noţiunea timpului şi a spaţiului. Legată timp de multe ore, atinsese un asemenea stadiu de oboseală, încît era dispusă să moară pe loc dacă asta ar fi fost singura posibilitate

să se odihnească puţin... Ca prin minune, se pare că ajunseseră, pentru că ghidul ei se oprise, în fine.

– Unde sîntem? întrebă ea, uitîndu-se la ferma în ruine cu o privire de abis.

– Nicăieri, ca să zic aşa, mormăi Rio, fără altă explicaţie.

Cu aceste cuvinte, o apucă liniştit de talie şi ea se lăsă să alunece în braţele lui, fără să emită vreun protest.

– Doamne, dar sînteţi îngheţată! exclamă el, simţindu-i pielea netedă şi rece a palmelor.

Depunînd-o pe scaunul pasagerului, se grăbi să ia o cuvertură din spate.

– Ţineţi! Nu e din cele mai curate, dar are măcar avantajul că o să vă facă să treceţi de la starea de gheaţă, la cea de fiinţă umană, spuse el supărat, învelind-o.

Recunoscătoare de a fi luată în grija cuiva, Coraly se lăsă pe spătar, cu ceafa răsturnată. Ce ştia ea, de fapt, despre acest necunoscut cu privirea enigmatică şi cu maniere aspre? Nimic, absolut nimic! Totuşi, în mod inexplicabil, Rio McCord îi inspira o încredere totală şi ea îşi punea soarta în mîinile lui, fără o secundă de ezitare.

– De ce nu m-aţi anunţat că eraţi la două degete de îngheţ? o certă el. Dacă aş mai fi în activitate, v-aş angaja bucuros să-mi fiţi coechipieră.

Această ultimă remarcă ajunse la Coraly înăbu-

şită în ceaţa unei somnolenţe irezistibile. Incapabilă să reacţioneze, tînăra avu doar timpul să murmure un „mulţumesc" slab, după care se prăbuşi, fără rezistenţă, într-un somn adînc.

Agăţată de un nor, Coraly plutea într-o cursă fără sfîrşit. Din ce în ce, norii deveneau mai sumbri şi mai ameninţători şi se loveau într-o bătălie titanică. Zvîrlită dintr-o parte în alta, tînăra nu mai era decît un punct minuscul, strivit sub această formidabilă furtună celestă. Şi cobora mereu mai adînc în această masă învolburată de nori. În ciuda eforturilor ei, se înfunda, se înfunda şi, brusc, veni căderea... fără sfîrşit... terifiantă.

– Ajutor! urlă Coraly, ţeapănă în scaun şi cu ochii măriţi.

Dar o voce liniştitoare şi gravă se auzi imediat lîngă ea, îndepărtînd coşmarul:

– Încetişor, micuţa mea!

Cu un gest sigur, Rio o ţinu de umeri.

– Oh, iertaţi-mă... Dar cădeam... Nu se mai sfîrşea, bîigui ea, reluîndu-şi răsuflarea.

O străbătu un lung frison şi închise din nou ochii.

– N-aveam nici o scăpare, adăugă ea, respirînd

sacadat.

De data asta, Coraly nu făcuse aluzie numai la vis, înţelese Rio, instinctiv! Cu o tandreţe involuntară, spori presiunea degetelor pe braţul fragil al fetei.

– Am trecut şi eu printr-o astfel de situaţie. Înţeleg perfect ce simţi, o asigură el.

Fără să audă cu adevărat ce i s-a spus, tînăra îşi luă capul între mîini.

– Nu pot să-mi mai suport propriile gînduri, gemu ea, la limita isteriei.

Dusă de un vîrtej de panică, Coraly simţi că-şi pierde orice control. Dar era prea tîrziu! Ce să facă decît să dea afară torentul de cuvinte care se înghesuiau în gura ei, ca un val tumultuos?

– Eram neputincioasă, domnule McCord, spuse ea printre dinţi. În voia acelui bărbat, cu mîinile şi picioarele legate... Ca şi cum eram un obiect supus capriciilor lor lubrice. Eu...

Vocea i se transformă într-un murmur, apoi se stinse. Nici nu mai avea cuvinte. Antrenată, fără apărare, de mareele amintirilor ei de coşmar, părăsise adăpostul *jeep*-ului şi se găsea din nou în camera înăbuşitoare şi murdară din cabana mizerabilă. Agitată de un tremur convulsiv, retrăia cu oroare şi precizie fiecare secundă a dentenţiei ei. Ben... mîinile lui violente, brutale, care nu ezitau să facă rău... contactul buzelor lui groase pe gîtul ei...

Coraly era să urle, cînd un ordin, pronunţat scurt, o scoase din starea de şoc:

– Destul, Coraly!

Cu o tresărire, tînăra deschise ochii, fără să se formalizeze că salvatorul ei o striga pe numele mic.

– Sînt cu adevărat dezolată, bîigui ea, înghiţindu-şi nervoasă saliva. Nu e în obiceiul meu să mă las copleşită astfel.

– Uneori, e totuşi nevoie... Dar nici nu trebuie să-ţi pierzi capul, spuse el, cu o blîndeţe surprinzătoare.

Cîteva minute mai tîrziu, Rio îşi opri maşina şi îşi întoarse faţa aspră spre Coraly.

– Acum, sîntem pe teritoriul meu, declară el, solemn. Din acest moment, nu mai riscaţi nimic.

În acest timp, complicele celor trei răpitori, neştiind nimic despre salvare, îi telefonă – cum era prevăzut – lui Charles Tremaine Smythe, avînd grijă să-şi schimbe vocea. La capătul celălat al firului, Charles îşi pierdu rapid puţina culoare ce-i rămăsese în obraz.

– Încerci să cîştigi timp, Smythe! ameninţă interlocutorul anonim. Te anunţ că n-avem intenţia să aşteptăm.

– Nu încerc deloc să temporizez, protestă Charles, cu vehemenţă, privind disperat spre agentul FBI. Totuşi, ai putea să înţelegi că nu pot aduna o sumă atît de mare în cinci minute. Mîine la prînz voi avea banii.

– Foarte bine. Am să te contactez dimineaţă, cu instrucţiuni.

– Aşteaptă! Nu închide! Vreau să mi-o dai la telefon pe fiica mea. Nu vă dau nimic dacă n-o aud.

Necunoscutul replică cu răutate:

– E imposibil... Ai primit inelul, nu? Asta dovedeşte că e în mîinile noastre. Evident, dacă doreşti elemente suplimentare, putem face să-ţi parvină un cercel, împreună cu lobul urechii, bineînţeles. Ţi se pare destul de convingător?

– Cerule, nu, gemu Charles, plin de oroare... O să aveţi cele trei milioane de dolari. Mă angajez!

Cînd declicul anunţă sfîrşitul convorbirii, Charles părea să fi îmbătrînit cu zece ani. În picioare, în spatele lui, Phillip abia se ţinea pe picioare.

– Charles, spune odată, ce a zis?

Cum viitorul lui socru îi reda scurta convorbire cu răpitorul, poliţistul se apropie încet şi-i scoase receptorul din mîinile crispate. Telefonul începu să sune pe loc.

– Răspundeţi, domnule, îl sfătui agentul special.

– Alo? făcu Charles după ce inspiră profund.

Ascultă cîteva secunde, pe urmă suspină.

– Foarte bine, voi transmite.

– În legătură cu ascultarea telefonului? întrebă poliţistul.

– Da... Vai, apelul a fost scurt şi n-a putut determina provenienţa.

– E cu adevărat lipsit de sens! explodă Phillip, pierzîndu-şi faimoasa eleganţă britanică. Niciodată n-o să interveniţi?

– Facem ce putem, domnule Barrington. Tot FBI-ul e în alertă şi echipe ultracompetente au fost răspîndite prin locurile presupuse de detenţie. Am urmărit toate pistele, am ascultat toate mărturiile. Ce să mai facem în plus?

– Cum se explică faptul că nu ajungeţi la nimic? se încăpăţînă Phillip, căutînd vizibil un ţap ispăşitor. Presimt că...

Dar Charles îl chemă la ordine cu o remarcă nerăbdătoare:

– Te rog, Phillip... Genul ăsta de incriminări nu duc la nimic. Se aşează pe sofa şi, trecîndu-şi mîna aristocratică pe frunte, adăugă ca pentru sine, cu privirea fixă: Micuţa mea fetiţă... frumoasa mea... curajoasa mea fetiţă... tot ce cer e să revăd faţa ta dragă...

Trecuse de miezul nopţii, în aceeaşi zi, cînd soneria telefonului se auzi în salonul familiei Wade. De pază lîngă aparat, Morgan ridică receptorul cu un gest brusc.

– Alo? făcu el, cu o voce încordată.

La celălalt capăt al firului, Rio fu scurt:

– Misiune îndeplinită! E la ranch cu mine.

Reprimînd un strigăt de bucurie, Morgan îşi îmbrăţişă soţia.

– Gata, Sam! Coraly e în siguranţă! Apoi i se adresă din nou prietenului: Cum se simte, Rio?

– Este traumatizată de această experienţă, mă tem. N-are nici o rană, dar e încă sub şoc.

– Ascultă, îl anunţ pe tatăl ei şi sosesc imediat, declară Morgan, în grabă, ştergînd tandru obrajii inundaţi de lacrimi ai Samanthei.

– Nu, Morgan, nu aşa repede. Coraly este la capătul puterilor, nu e în stare să călătorească după lungul periplu pe care i l-am impus. Am intenţia fermă s-o aşez în pat şi s-o las să doarmă pe săturate. Mîine o voi aduce chiar eu, odihnită. Nu uita că livrarea face parte din atribuţiile mele, bătrîne!

Deşi vorbise fără să ridice vocea, tonul lui Rio nu admitea replică. Agăţată de receptor, Samantha aproape că-l smulse din mîinile soţului ei.

– Oh, Rio! imploră ea, cu o voce întretăiată de plîns. Lasă-mă măcar să-i spun cîteva cuvinte!

– Îmi pare rău, dar mi-e imposibil. Coraly s-a repezit la duş de cum a trecut pragul casei mele. Înainte de toate, avea nevoie să se simtă curată. E de înţeles...

– Da, bineînţeles, dar... Eşti sigur că n-are nimic?

– Este foarte bine, Sam. Îţi dau cuvîntul.

Deşi nu-l cunoştea cu adevărat pe interlocutorul său, tînăra înţelese, din instinct, că o asemenea siguranţă avea valoare de jurămînt.

– Am înţeles... Pentru că e în mîini bune, pot să aştept o zi în plus. La revedere, Rio.

– Pe mîine, Sam... Poţi să mi-l mai dai pe Morgan?

– Eu sînt, Rio, zise imediat acesta.

– Am cîteva informaţii pentru tine care ar putea interesa poliţia. Dacă vor să meargă să-i culeagă pe bandiţi, pot să-ţi explic unde sînt.

În cîteva cuvinte, Rio îi explică parcursul prin munţi, care ducea la cabană.

– Crezi că au rămas acolo să aştepte pe cineva care să se ocupe de ei? întrebă Morgan.

– Nici o îndoială. Am făcut ce e necesar.

– Rio! Doar nu i-ai...

– Linişteşte-te, bătrîne. M-am mulţumit să-i leg bine.

După ce închise, Rio strivi ţigara pe jumătate consumată. Era timpul să se ducă să vadă ce era cu invitata sa. Coraly fusese atît de obsedată de necesitatea de a se spăla, că abia îl remarcase pe Cleat care îi întîmpinase. Abandonîndu-i pe Tracker şi Picior Ager în mîinile experte ale intendentului,

Rio se grăbise s-o conducă în casă şi o instalase în cea mai spaţioasă cameră de oaspeţi. Oarbă şi surdă la tot ce o înconjura, se repezise drept în baie, ca spre un tărîm fericit de refugiu.

Gînditor, tînărul îşi mîngîie ceafa. Şi el avea nevoie de un duş. Totuşi, un presentiment sumbru îl împinse să se asigure că nervii tinerei femei rezistau.

În fond, o încercare, ca cea pe care o trăise, nu va întîrzia să lase grave sechele.

Alegînd din baie un amplu prosop pluşat, traversă culoarul cu pas grăbit. Înainte de a păşi peste pragul camerei, auzi apa curgînd. Puţin neliniştit, se încruntă. Era acolo de o jumătate de oră deja! Tînărul ridică din umeri. Poate că, în fond, era o reacţie normală. N-aveau femeile obiceiul să întîrzie nemăsurat cu toaleta lor? îşi aminti, aruncînd neglijent halatul pe pat.

Totuşi, Rio nu se simţi total liniştit şi-şi scurtă la maximum baia sa. Îmbrăcînd, în grabă, halatul lui vechi de casă, din catifea închisă la culoare, se grăbi din nou spre camera din fund. Într-un fel sau altul, era urmărit de ultima imagine a lui Coraly: lividă, cu faţa trasă, clătinîndu-se periculos la limita extremă a forţelor mintale. Şi de data asta, uşa de la baie era tot închisă. Deşi se făcuse linişte şi zgomotul apei încetase, îi crescu neliniştea. Pentru ce motiv misterios zăbovea atît acolo? Devorat de

un presentiment sinistru, o strigă cu o voce joasă:

– *Miss* Smythe? Nici un răspuns. *Miss* Smythe? încercă el mai tare. Nimic... tăcere... Apoi, deodată, auzi un slab sunet înăbuşit, înduioşător ca geamătul unui animal rănit. Cu inima bătînd să i se rupă, Rio nu mai aşteptă o secundă şi, îmbrîncind uşa cu forţă, se repezi înăuntru. Ceea ce descoperi îi îngheţă literalmente sîngele. Scăpă o suită de înjurături fără să vrea.

– Coraly, ce se întîmplă? explodă el.

Silueta solitară şi ghemuită a tinerei stătea în mijlocul podelei de ciment. Apa ce-i picura din păr se amesteca cu lacrimile ce-i şiroiau pe obraji. Învelită într-un cearceaf de baie, îşi freca isteric braţele şi umerii cu o lucire încolţită în ochi. Sub acest tratament, cel puţin sălbatic, pielea ei delicată luase tonuri violacee. Din doi paşi, Rio fu alături şi-i prinse violent încheietura mîinii.

– De ce te torturezi singură? protestă el, pe un ton morocănos.

– Trebuie să înlătur tot, mormăi ea, distrată, ca şi cînd nu înţelegea nimic din această intervenţie străină. Nu vezi? Trebuie să iasă toate urmele.

Rio se încruntă.

– Dar nu e nimic, Coraly!

Aruncîndu-şi capul pe spate, cu violenţă, ea ridică spre el o privire de azur, scînteind de indignare.

– Senzaţia trebuie să dispară, strigă ea, cu o voce ascuţită. Mîinile lui Ben pe mine...

– Oh, Coraly... A trecut acum, murmură el, cu o voce liniştitoare. Totul iese sub apă. Vezi bine că nu mai e.

Tînărul se opri, fixînd, cu un aer neîncrezător, echimozele albăstrii pe care nu le remarcase pînă atunci. Cu un gest rapid, smulse cearceaful de baie şi contemplă vînătăile enorme care-i acopereau coapsele fusiforme, sînii rotunzi şi fragezi.

– Bruta! zise el, cu pleoapele strînse, îngrozit de intensitatea propriei furii.

Învelind-o din nou în pătratul de pînză pluşată, o conduse încetişor în cameră, fără să înceteze să şoptească cuvinte de consolare:

– Acum s-a terminat. Totul se va estompa, vînătăile şi restul.

Cu o tandreţe de care nu se crezuse în stare, îi îndepărtă şuviţele umede de păr care îi cădeau pe obraji şi culese chiar o lacrimă cristalină între degete. Cu toate acestea, Coraly scutura capul cu nervozitate.

– N-am să uit niciodată, afirmă, cu forţă. E imposibil.

Vehemenţa ei exacerbă bănuiala care-l frămînta pe Rio. Incapabil să se mai abţină, el formulă întrebarea care-l rodea:

– Acest Ben... te-a violat, Coraly?

– Nu! urlă ea. Dacă era aşa, nu eram aici cu dumneata!

Imediat, Rio înţelese sensul cuvintelor ei şi îl cuprinse o panică de nedescris la ideea că ea se gîndise să-şi pună capăt zilelor.

– N-ai dreptul să vorbeşti aşa, vociferă el. N-ai toate motivele să trăieşti?... O femeie superbă ca tine? se ambală el, atrăgînd-o spontan spre el, ca pentru a o proteja de miile de pericole ale lumii.

– Adevărat? întrebă ea. Nu mă mai simt frumoasă... eu... nici măcar n-am impresia că exist.

Înăbuşită de un plîns convulsiv, îşi căută în zadar răsuflarea.

– E ca şi cînd aş fi un lucru, domnule McCord, gemu ea.

– Este fals! Eşti atrăgătoare... tînără şi proaspătă ca un soare de mai. Oh, Coraly, cum poţi gîndi astfel?

Brusc, ea îl fixă cu o lucire de aşteptare în ochii înecaţi de disperare.

– Vă rog, domnule Cord, sărutaţi-mă... Faceţi din nou din mine o fiinţă umană. Vă implor...

Zăpăcit, sorbi din ochi faţa răpitoare, ridicată spre el. În ciuda epuizării, a feţei trase, Coraly era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, buzele umede şi umflate lucind cu o strălucire sălbatică.

Fragi... Rio fremătă, chemîndu-şi în ajutor toată voinţa ca să nu cedeze tentaţiei.

– Eşti obosită, Coraly, protestă el, gentil. După o noapte de somn bun, n-o să mai raţionezi astfel.

– Crezi că o asemenea experienţă se uită în opt ore banale de somn?... Oh, nu puteţi şti ce simt!

Acest strigăt de angoasă declanşă în Rio o maree de aminitiri. O clipă, se regăsi din nou în cuşca infamă de bambus, pierdut în umezeala junglei. Închis în spatele gratiilor, într-un spaţiu abia suficient pentru a-i cuprinde trupul... Nu devenise asemenea unei fiare cînd, mîrîind, îşi arătase dinţii la torţionarii ce se apropiau de el ca să-l torturze, să-şi bată joc de el? Oh, da, el ştia ce înseamnă să-ţi pierzi trăsăturile umane, avea această sinistră experienţă. Şi plăgile i se cicatrizaseră într-un timp îndelungat.

Tot ce cerea Coraly, ca să se vindece, era să fie tratată din nou ca o femeie şi nu ca un obiect. Ca să existe din nou, pentru a-şi regăsi puţin din integritatea ei, nu pretindea decît cîteva mîngîieri inocente şi poate ofranda unei sărutări.

Avea el dreptul să-i refuze acestea, el care nu dorea nimic altceva decît s-o mîngîie? De la prima privire dorise s-o ia în braţe, de cînd apăruse în pragul cabanei, ca purtată pe o rază de lună. Şi cum să-i reziste acestei priviri fixate asupra lui, într-o implorare mută? Nemaiştiind cărui sfînt să se roage, tînărul se pregătea să mai argumenteze, cînd tînăra femeie se arcui, lipindu-se de el.

– Domnule McCord, ajutaţi-mă, cerşi ea, dintr-o răsuflare. Iubiţi-mă cum iubeşte un bărbat o femeie.

Oh, chemarea acestei guri tremurătoare.... Va fi el crud pînă la a-i refuza un sărut solicitat cu o asemenea disperare? Luat de o ameţeală irezistibilă, Rio se înclină încet şi atinse uşor buzele fremătătoare şi ude de lacrimi, care i se oferau atît de disperat...

Capitolul patru

O singură dată, asta va fi tot! se gîndi el, hotărît. Numai un sărut amical şi reconfortant, care-i va reda lui Coraly încrederea pe care o pierduse... Dar, Doamne, ce putere în această gură fremătătoare! Cum să nu-şi piardă capul cînd i se păru că gusta promisiunile unui paradis inaccesibil?

Cu un geamăt surd, Rio lăsă să-i alunece mîinile pe spatele îngust al fetei, strîngînd-o spre el, fără că ea să opună cea mai mică rezistenţă. Din contră, ea suspină de plăcere, cu corpul fraged şi suplu îngemănat cu al lui.

Blestemîndu-şi propria slăbiciune, Rio îşi potoli setea de nestins cu buzele ei. Oh, nu erau numai ca dulceaţa de fragă, ci şi ca cea de miere... fructe zaharisite, exotice şi... interzise... Uitînd de pru-

denţă, îi sărută şi obrajii, savurînd textura satinată a pielii ei, apoi exploră nerăbdător fiecare centimetru al acestei feţe arzătoare, ridicată spre el. Departe de a-l respinge, Coraly îşi înnodă spontan braţele de gîtul lui, gemînd de plăcere.

– Oh, eşti atît de frumoasă, Coraly, murmură el, în ceafa ei catifelată... Şi femeie din cap pînă-n picioare, poţi să mă crezi.

Şocat de răguşeala propriei voci, Rio optă pentru soluţia prudenţei şi se detaşă încetişor de ea. Cum îndrăznise să profite de rătăcirea tinerei femei? Comportarea lui nu era demnă de un bărbat de onoare, se gîndi el cu amărăciune, strîngînd pumnii de mînie, contra sa însuşi. Descoperind cu ardoare că el se îndepărta de ea, Coraly se încordă în primul moment, apoi se arcui cu disperare spre el, ca şi cînd fizic era incapabilă să accepte această separare.

– Nu! protestă ea, aproape plîngînd. Domnule McCord, vă implor, nu mă abandonaţi. Nu vreau să rămîn singură.

– Doamne, Coraly, ai măcar decenţa de a uita acest „domnule" şi spune-mi Rio.

Degajîndu-se cum putu din îmbrăţişarea convulsivă a tinerei femei, coborî spre ea o privire arzînd ca un cărbune aprins.

– Ascultă-mă bine, Coraly: nu putem continua astfel. Ai nevoie de odihnă şi de calm. Cît despre

mine, eu nu mai răspund...

– Nu vreau să dorm, zise ea, cu mîndrie.

Apucîndu-l uşor de păr, trase spre ea faţa lui virilă.

– Redă-mi viaţa, Rio, şopti ea lîngă buzele lui strînse. Transmite suflarea ta caldă corpului meu îngheţat.

Cu un mormăit disperat, tînărul o strînse liniştitor în braţe.

– Doamne, Coraly. Iartă-mă pentru ce se va întîmpla.

O sărută cum nu mai sărutase pe nimeni, bînd la această fîntînă voluptuoasă o esenţă vitală, care îi aprindea simţurile. Gemetele scurte ale lui Coraly îl scufundau tot mai departe în beţie. Sfîrşi prin a smulge cu nerăbdare cearceaful de baie care o mai separa de el.

În fine, putu să simtă contactul cu pielea ei netedă, călduţă şi suplă. Acum, singura obsesie era s-o cunoscă în întregime, s-o posede pînă la a o face să strige de plăcere. Arzînd de această dorinţă, îşi plimbă, pe şoldurile şi coapsele lui Coraly, palmele mîngîietoare şi, deodată, nemairezistînd, o ridică în braţe, lipind-o de trupul lui dur.

Convins că tînăra femeie o să dea înapoi, înspăimîntată de intimitatea creată, Rio rămase o clipă nemişcat cînd ea îi căută gura, şoptind cuvinte de încurajare.

În mintea lui, explodă un vîrtej de particule de lumină. Cu un geamăt de victorie, dar şi de totală înfrîngere, o culcă pe pat. Chiar şi aşa, Coraly continua să întindă braţele spre el, agăţîndu-se de umerii lui, ca să vină mai repede.

Arzînd de o voluptuoasă fervoare, Rio marcă fiecare centimetru din pielea ei. Nu-l rugase să-i transmită suflarea lui? Investit cu această misiune, o adoră cu gura lui. Ea începu să tremure atingînd un prim extaz şi, cu obrazul pe şoldurile ei fine, simţi plăcerea tinerei femei vibrînd îndelung în el.

Apoi, fără să-i lase lui Coraly timp să-şi recapete răsuflarea, reveni la buzele ei fremătătoare, sărutînd-o pînă ce ea nu mai fu decît o torţă vie şi rugătoare, cerşindu-i dragostea.

Cedînd acestei sfîşietoare melopei a dorinţei, Rio se strecură deasupra ei. Ridicînd-o spre el, savură întîlnirea fiinţelor lor. Încet, o pătrunse, prelungind la extrem deliciile aşteptării.

Cînd Coraly se mişcă sub el, Rio crezu că era pentru a gusta mai bine invazia lui tandră. Îmbătat de această senzaţie, îşi pierdu orice control şi, cu o lovitură bruscă din şale, o făcu total a sa.

Strigătul de durere, care-i scăpă atunci tinerei femei, îl paralizâ lieralmente. Era posibil? Să fi fost ea cu adevărat...

– Oh, Coraly, dulcea mea Coraly. Deci, sînt primul? întrebă el, îngrozit de propria sa bruta-

litate.

Dar chiar înainte de a pune această întrebare, cunoştea deja răspunsul. Caroly Tremaine Smythe i se dăruise virgină. Pierdut de recunoştinţă, amestecată cu jenă, bîlbîi:

– Oh, Coraly, draga mea, iartă-mă...

Emoţionată de remuşcările din vocea lui, ea ridică pleoapele, oferindu-i cel mai radios dintre surîsuri. Oh, dragă Rio, se gîndi ea cu pasiune. Nu numai că venise s-o caute în munţi, dar îi aduse atît de mult în plus. Plăcerea sa, dar şi această trecătoare suferinţă îi dovedeau, în fine, că nu era o fiinţă îngheţată, ci o adevărată femeie din carne şi sînge.

Ca prinţesa adormită din poveşti, nu încetase să-l aştepte pe cel care va face din unirea corpurilor lor un act de pură frumuseţe. Şi anii trecuseră. Prea mîndră şi pretenţioasă pentru a se mulţumi cu ceva trecător, preferase să se dăruiască celui care, mai devreme sau mai tîrziu, va face din plăcerea simţurilor sale un înflăcărat foc de artificii.

Şi iată că acum... Puţin ameţită, fixă faţa neliniştită a bărbatului aplecat deasupra ei. În mod cert, Rio nu avea fizicul convenţional al lui Făt-Frumos din tradiţie. Era mult mai bine ca acela! Dar ca şi la Făt-Frumos, trăsăturile lui emanau forţă, compasiune, caracter... Da, viaţa vibra intens în Rio McCord.

Dar cum ar fi putut bănui? se miră ea, observînd maxilarele puternice... Da, cum ar fi putut ghici că, la prima sărutare cerută acestui necunoscut, se va aprinde ca o torţă? Că se va topi ca un torent de pasiune între mîinile lui mîngîietoare?

Cît despre el, Rio nu prea ştia ce să mai creadă. De ce prelungea ea această tăcere, cu acest mic surîs gînditor pe buze? Refuzînd să exercite vreo constrîngere asupra ei, el căută să se degajeze încetişor. Brusc, scoasă din introspecţia ei, Coraly reacţionă spontan, înnodînd peste şalele lui picioarele ei subţiri.

– Rio, nu! Nu mai mi-e rău deloc, mărturisi ea, punîndu-şi degetele în jurul obrajilor lui aspri.

Încet, el se aplecă spre ea şi îi muşcă cu tandreţe gura rugătoare.

– Oh, cum poate fi cineva aşa frumoasă? articulă el, dureros. Şi ca un sălbatic, te-am făcut să suferi.

– Nu asta contează, Rio... Mi-ai redat viaţa, ce pot cere mai mult?

Tînărul păru uşurat.

– Vie eşti, în mod cert. Mai vie decît toate femeile din lume.

O sărută pasionat şi adăugă cu o voce răguşită:

– Bărbat fiind, aş putea să mă consum, pînă la cenuşă, în focul viu al trupului tău.

Coraly gemu încet, sub efectul conjugat al acestei declaraţii şi al mişcării lui Rio pe şoldurile ei.

– Este dureros? întrebă el, aruncînd capul pe spate pentru a citi răspunsul la întrebare direct pe trăsăturile ei.

– Oh, nu, Rio... sînt fericită, susură ea.

Asta era şi mai minunat! Nici o clipă Coraly nu bănuise că ar putea simţi un asemenea deliciu intens. În ciuda greutăţii trupului lui Rio deasupra ei, i se părea că pluteşte într-un aer mai dulce, departe, deasupra saltelei. Ridicînd pleoapele grele, descoperi în ochii lui Rio reflectarea flăcării care o consuma.

Nu era incredibil? Aceşti ochi ciudaţi, de jar, cu privirea scînteietoare, împărţeau cu ea gesturile cele mai intime, iar ea nu simţea nici cea mai mică jenă! Ridicîndu-şi braţele leneşe, trasă cu vîrful degetelor contururile ferme ale feţei lui întunecate. Pentru prima oară, observă cicatricea care începea sub arcadă şi se prelungea pînă la obraz.

De unde putea proveni? Un cuţit, bineînţeles! înţelese fulgerător. Cineva îndrăznise să-l atace pe Rio. Doar cîţiva milimetri mai încolo şi ochiul ar fi fost atins! Îngrozită de acest gînd, Coraly se încordă.

– Ce se întîmplă? Regreţi? se nelinişti Rio, sărutînd mica venă care bătea pierdută în scobitura cotului tinerei femei.

– Nu, deloc... Dar această rană, Rio, de unde este?

Tînărul se aspri instantaneu.

– Îţi repugnă, deci? întrebă el, cu un strop de agresivitate.

– În mod sigur, nu. Dar dacă ar fi fost atins ochiul! exclamă Coraly, fremătînd de indignare.

– Este din trecut, drăguţă Coraly... Dar, spune-mi, îţi provoacă teamă?

– Teamă? Nu, din contră... De ce întrebi?

– Eşti atît de rigidă!

– Oh, pardon, bîlbîi ea. Îmi pare rău.

O expresie amuzată jucă pe buzele tînărului şi vocea îi deveni senzuală şi gravă.

– Nu regreta nimic! Sînt capabil să apreciez la fel plăcerile şi torturile aşteptării, zise el.

Înţelegînd că el glumea, Coraly izbucni în rîs şi mişcă lasciv din şolduri. Bombănitul pe care-l emisese Rio imediat, o opri pe loc.

– Ba nu, continuă aşa, zise el, cu respiraţia scurtă... Da, aşa... Spune-mi ce simţi!

– O mare căldură, murmură ea, gînditoare. Mă simt ca un ocean fără ţărmuri şi încordată...

Tînărul gemu încet, accelerînd ritmul.

– Va fi încă mai frumos, promise el. Din secundă în secundă...

– E cu adevărat posibil? întrebă ea, fremătînd uşor.

Ascultîndu-şi orbeşte impulsul, Coraly îi parcurse spatele cu unghiile, minunîndu-se de muşchii de oţel care se încordau sub degetele ei. Duşi tot mai departe pe aripile pasiunii, gesturile ei se acordau într-un duet armonios, ajungînd împreună pe culmile extazului.

– Rio!

Drept orice răspuns, el îi strivi violent gura de a lui, cu ardoare. După această călătorie nemaipomenită în afara timpului şi spaţiului, pămîntul începu încet să se învîrtească iar, în timp ce pulsaţiile inimilor lor reveneau la normal. Indiferenţi la orice, Rio şi Coraly rămăseseră înlănţuiţi; nu se îndurau să rupă acest moment de vrajă.

Doar cînd Coraly se înfioră, Rio fu prins de remuşcări.

– Ţi-e frig şi eşti frîntă de oboseală! Lasă-mă să te bag sub cuvertură.

Ce bine era să aibă cineva grijă de tine! Cu un suspin de plăcere, tînăra se ghemui şi mai strîns la pieptul lui.

– De fapt, voiam să merg la baie, spuse ea, întinzîndu-se leneş. Dar nu sînt sigură că găsesc curajul să mă scol!

– Ţi-am pregătit un halat... Ah! Uite-l, mormăi Rio, recuperîndu-l de pe covor.

Cu o mişcare suplă, el se ridică în picioare şi desfăcu halatul.

– Vino, înfăşoară-te în ăsta. Te aştept aici clănţănind din dinţi.

Docilă, ieşi din toropeală şi înaintă spre Rio, uitînd că avea, ca principiu, să nu asculte nici un ordin, orice-ar fi! Cu pleoapele coborîte, îşi lăsă capul pe pieptul lui, în timp ce o înfăşura în halatul confortabil de prosop.

– Hai! Du-te acum! o îndemnă, apucînd-o de umeri. În timpul ăsta, pregătesc patul.

Cu un mic suspin, Coraly se agăţă de el. Nu reuşea nici să se ţină dreaptă, era clar! Totuşi, era dispusă să rămînă în dulcea îmbrăţişare a lui Rio, în mijlocul camerei, chiar dacă ar dura toată noaptea! Constatînd că ea nu avea nici cea mai mică intenţie să se mişte, Rio o conduse pînă la toaletă.

– Să nu întîrzii acolo, o tachină el. Şi mai ales, nu închide ochii. În starea în care eşti, s-ar putea să adormi înainte de a atinge solul. Şi ai şi aşa destule vînătăi...

Cu trăsăturile alterate brusc de nelinişte, îi atinse obrazul cu o mişcare infinit de delicată.

– Nu te jena, micuţă Coraly. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

Încîntată de a fi răsfăţată astfel, ea îi aruncă o privire de o tandreţe care-i tăie răsuflarea.

– Promit! murmură ea, închizînd uşa.

Surîsul care îi strălucea încă pe buze împietri instantaneu, cînd îşi întîlni propria imagine în oglin-

da care ocupa un perete.

Ea era, într-adevăr, această apariţie? Ce oroare!

Cum de nu-i observase Rio paloarea şi cearcănele? Părea pe cale de a se topi de cauza oboselii.

Încă sub imperiul emoţiei, Rio rămase mult timp nemişcat, fixînd uşa închisă, cu o privire gînditoare. În ciuda ravagiilor epuizării, Coraly era femeia cea mai extraordinar de frumoasă pe care-i fuse dat s-o întîlnească. Aproape că-şi pierdea respiraţia.

Întorcîndu-se, îşi ţinu ochii aţintiţi pe cuvertura patului de un verde cald, şifonată complet de isprăvile lor... Înainte de a fi a lui, Coraly nu mai fusese a nimănui... Mirat de mîndria ridicolă, amestecată cu o tandreţe nemaiîncercată, Rio scutură din cap. Avusese destul de multe aventuri, totuşi! Şi nici nu era prima oară cînd o tînără fată devenea femeie în braţele lui. Dar niciodată, înainte de Coraly, nu simţise această ciudată nevoie de a poseda şi de a proteja.

Declicul zăvorului de la baie îl scoase pe Rio din gîndurile lui derutante. Din doi paşi, o ajunse şi o ridică, ducînd-o hotărît în dormitorul lui.

Nici nu pusese capul pe pernă, că şi adormise ca un înger, în timp ce Rio continua să vegheze lîngă ea. Cu trupul adormit al tinerei femei bine strîns lîngă el, în siguranţă, el fixa ostil fereastra, blestemînd zorile care îi vor despărţi inevitabil.

În primele ore ale dimineţii, o va duce în Nevada, asta orice ar fi. Era un om în stare să privească realitatea în faţă, nu-i aşa? Ori, Coraly aparţinea nu numai altei ţări, ci şi unui mediu complet diferit de al lui. Nu exista nici un aspect comun între familia Tremaine Smythe şi un vulgar crescător de cai texan, îngropat la ferma lui din vestul rîului Pecos! El nu-şi făcea nici o iluzie despre asta.

Dar în noaptea asta ea rămînea încă toată a lui. Paznic fidel al viselor ei, el avea dreptul s-o strîngă la inima lui, să-i studieze trăsăturile una cîte una şi să le închidă pentru totdeauna în caseta memoriei sale... Liniştit de acest gînd, era pe punctul de a ceda şi el oboselii, cînd degetele ei fine, mîngîindu-i pieptul, îl scoaseră instantaneu din această toropeală. Întorcînd capul, el îşi apăsă buzele pe părul ei.

– Ce te-a trezit? se nelinişti el, tandru.

Luminată de primele luciri ale zilei, văzu o cută gînditoare străbătîndu-i fruntea.

– Nu ştiu, murmură ea... Poate nevoia de a te atinge, de a mă asigura că eşti tot aici...

Suspinînd, îşi frecă uşor obrazul de umărul lui. Deodată, toate simţurile lui Rio se treziră şi fu cuprins de furtuna tumultuoasă a dorinţei.

– Nu m-am mişcat nici un milimetru, cum poţi să constaţi, o asigură el, cu o voce mai răguşită... Adormi la loc.

Puţin dispusă să se arate docilă de data asta, Coraly îşi continuă explorarea pînă descoperi medalia ce se ascundea în catifeaua neagră a părului de pe pieptul lui.

– E un talisman, Rio?

– Nu chiar. Pentru mine, are mai ales valoare sentimentală.

– Cadou de la o femeie? întrebă Coraly, cu o vagă strîngere de inimă.

Rio rîse încetişor.

– Nu ghiceşti deloc! Este de la tata. Face parte din superstiţiile lui nemărturisite.

– Ia te uită! E aşa de neaşteptat să găseşti efigia sfîntului Patrick, patronul irlandezilor, la gîtul unui american autentic.

– Poate a vrut să mă protejeze de unii şerpi pe care i-aş fi putut încălzi la sîn, ironiză Rio. Coraly schiţă o mutră amuzată.

– Hmmm... Ce fascinant! murmură ea.

Cum degetele ei întîrziau pe pieptul lui, Rio se întrebă la ce făcea ea aluzie. Cu un geamăt surd, lăsă să-i coboare mîinile febrile pînă la rotunjimile feminine din josul spatelui ei.

– Coraly! protestă el, în timp ce ea îi atingea abdomenul cu buzele. Ştii ce eşti pe cale să faci?

Ridicînd capul, ea îi aruncă o privire plină de inocenţă.

– Caut viperele pe care le ţii ascunse la sîn,

glumi ea.

– Dacă o să mai continui, o să găseşti ceva şi mai periculos, ameninţă el, cu o voce răguşită.

– Oh, Rio, cred că sînt cu totul dispusă să-mi asum acest gen de risc, murmură ea, oferindu-i buzele.

Era prea mult pentru tînărul bărbat! Uitînd de orice rezervă, o rostogoli sub el, punînd-o în contact cu masculinitatea lui trezită.

– Hmm... Ar fi fost mai cuminte să adormi cît mai era timp, spuse el, cu răsuflarea întretăiată.

Mirată, Coraly îşi aruncă brusc spre spate şuviţele grele, blonde.

– Îţi par stupidă? se nelinişti ea pe neaşteptate.

– Dimpotrivă... De ce?

– Pentru că trebuie să fii lipsită de bun-simţ, ca să preferi inconştienţa ternă a somnului, acestei... ce ni se întîmplă acum.

Vorbind astfel, îl fixă cu privirea ei arzătoare şi începu să se onduleze încet.

– Oh, Coraly, gemu el, arcuindu-se spre ea. Eşti înger sau demon?

Cum ea se abandona mîngîierilor lui, Rio fu din nou orbit de o tornadă de scîntei erotice ce se învîrteau nebuneşte în spatele pleoapelor închise. Înfometat de ea, îi prinse din plin părul de zeiţă, lipindu-şi buzele de ale ei. Intensitatea sărutului lor îl purtă foarte repede la limita extremă a îndurării şi,

menţinîndu-i şoldurile, o făcu a lui cu o voluptoasă încetineală.

– Oh, Rio, sînt fericită! gîfîi ea, cu capul răsturnat pe spate.

– Vino. Sprijină-te de mine, Coraly, ordonă el, cu o voce voalată de plăcere.

De cum îşi înclină bustul spre el, Rio descoperi, cu un frison de fericire nebună, că fericirea voala pupilele tinerei femei şi îi umplea obrajii. Îi gustă cu beţie sînii rotunzi şi perfecţi, care îi atingeau acum faţa.

– Vreau să savurez aceşti muguri fragezi, şopti el, sărutîndu-i sfîrcurile.

Cu o ştiinţă înnăscută a amorului, Coraly se oferea superb, mai intens decît în ajun; atinseră împreună fabuloasele clipe ale extazului. Cu maxilarele strînse, Rio se delectă cu strigătul care explodă în gîtlejul lui Coraly. Emoţionat formidabil, primi la adăpostul braţelor lui acest corp tremurător, care împărţise cu el exaltantul voiaj spre înălţimi.

Rămaseră înlănţuiţi îndelung, ca legaţi cu lanţuri de carne şi pasiune. Numai din grijă pentru confortul ei, o ridică, în sfîrşit, şi o făcu să alunece lîngă el.

– Acum dormi, senzuala mea iubită, ordonă el, pe un ton ferm. Ai nevoie de multe, multe ore de odihnă.

Mult timp, Coraly fu tăcută. Şi Rio, crezînd-o

adormită, era pe punctul să adoarmă, cînd vocea ei răsună dulce la urechea lui:

– Am fost cu adevărat senzuală, Rio?

– Fără măsură! aprecie el, strîngînd-o mai tare în braţe.

Era incredibil! Din nou, în ciuda oboselii intense, o surdă excitaţie îl invadă pe Rio cînd simţi mîna lui Coraly întîrzîind pe membrul său. Dar vai, replica ei aterizâ asupra lui ca un duş îngheţat:

– Pentru că aţi fost satisfăcut de serviciile mele, sînteţi gata să mă plătiţi, domnule McCord?

– Şi sub ce formă doreşti să fii remunerată, dacă accept acest tîrg? întrebă el, cu o răceală excesivă.

Dintr-o săritură, Coraly se îndreptă, cu faţa lividă şi ochii măriţi de indignare.

– Rio! N-ai înţeles nimic!

– Atunci, corectează-mă. Ce doreşti, de fapt?

– Mîn-ca-re monstru odios! Ce-ai crezut?... Mor de foame, adăugă ea, pe un ton plîngăcios.

– Oh, Doamne... Ce imbecil sînt! Ai mai întîlnit vreo gazdă atît de deplorabilă? Mai ales, nu te mişca! ceru el, trăgîndu-şi blugii. Am să scotocesc în bucătărie, să văd ce găsesc de mîncare.

– Aşteaptă, Rio! zise Coraly, pornind pe urmele lui. Pot să te ajut?

Cu tandreţe, îi atinse obrazul.

– Tot ce-ţi cer, diavol mic, e să-ţi dai cu peria

prin părul tău nebun. Această podoabă sălbatică este absolut irezistibilă şi, dacă nu-l disciplinezi puţin, nu răspund de mine, la întoacere. Şi nu uita să-ţi ascunzi formele încîntătoare la adăpost bun, într-un halat amplu! mai recomandă el, îndepărtîndu-se pe culoar.

Cîteva minute mai tîrziu, devorau cu poftă bucăţi de pui fript, rulate în *tortillas* calde şi crocante. Iar cutia de ananas, în chip de desert, dădea mesei aspect de festin!

Aşezaţi faţă în faţă pe pat, sorbiră o ceaşcă de cafea, pentru a încheia picnicul lor improvizat. Instalaţi astfel, nu puteau să-şi ia ochii unul de la altul. Fascinat, Rio o mînca din ochi. În sfîrşit, o vedea în plină zi, sub lumina soarelui! Puţin mai odihnită, împrospătată de duşul care-l făcuse, Coraly sclipea literalmente, era la fel de strălucitoare ca însuşi astrul zilei... Pierdut în contemplare, Rio tresări cînd Coraly îl întrebă:

– Domnule McCord, sînteţi satisfăcut de obiectul contemplării dumneavoastră?

Amuzat, Rio o gratifică cu unul din arzătoarele lui surîsuri rare.

– Eşti o femeie superbă, Coraly Tremaine Smythe. Şi o amantă magică, pe deasupra! Acum e rîndul tău să faci o judecată, o provocă el. Şi mai ales, fii onestă, deoarece oglinda mea nu înşală niciodată.

– Eu nu complimentez niciodată, Rio McCord. Şi lasă-mă să te anunţ, pentru început, că n-ai nimic dintr-un erou de copertă de roman!

– Mai e o şansă, bombăni tînărul.

– Rio, vrei să taci şi să mă laşi să vorbesc? E rîndul meu acum!... Să vedem... Aş spune că arborezi un mic aer nemulţumit, care se acordă de minune cu trăsăturile tale puţin aspre...

Rîsul sonor al lui Rio explodă în zorii liniştiţi.

– Ah, britanicii ăştia! exclamă el. Într-adevăr, numai ei pot formula atît de plăcut o remarcă puţin încîntătoare!

Redevenind serios, dintr-o dată, îşi fixă privirea în ochii lui Coraly.

– În ceea ce priveşte nemulţumirea, nu e numai un aer pe care mi-l dau. Nu mai există prea multe persoane sau lucruri pe pămînt cărora să le mai dau prea multă importanţă, mărturisi el, pe un ton obosit.

– Aşa de dur te-a lovit viaţa, Rio?

– Loviturile pe care mi le-a dat, i le-am întors pe toate! Şi pentru tine, Coraly? Existenţa a fost mai curînd uşoară, nu-i aşa?

– Scandalos de uşoară... Bineînţeles, am cunoscut momente de tristeţe, dar niciodată ceva dramatic, pînă... alaltăieri, zise ea.

Tandru, Rio îi apucă mîna.

– Sărmană Coraly... Ca să fie tacîmul complet, ai

avut şi o noapte excepţional de agitată, se învinovăţi el.

– Oh, dar a fost o furtună magică, Rio...

Fără să se preocupe de platoul care îi separa, tînăra se aplecă spre el ca să-i mîngîie uşor obrazul.

– Îţi datorez totul, declară ea, grav. Ai fost curajos în munţi şi apoi atît de cavaleresc şi respectuos faţă de ceea ce puteam simţi eu... Aş vrea să-ţi mulţumesc din toată inima, Rio McCord.

Emoţionat dincolo de ce ar putea exprima, tînărul o strînse violent în braţe încît căzură cu acelaşi elan în aşternut. Înainte ca să atingă perna cu capul, gurile lor se regăsiră pentru a se uni. Oh... cum să uite că, doar peste cîteva ore, trebuia s-o redea pentru totdeauna familiei? se gîndi Rio, cu inima strînsă de o nostalgie mocnită. S-o iubească o ultimă dată... hotărî el cu pasiune. Într-un vîrtej de neuitat, cu o energie disperată, exploră fiecare centimetru al corpului ei, decis s-o cunoască aşa cum nu mai cunoscuse niciodată o femeie.

Curios, dar Coraly părea a fi posedată de aceeaşi nevoie de descoperire. Şi cînd fură unul al altuia, sufletele şi trupurile lor se îmbrăţişară cu disperarea dinaintea despărţirii. Dar rezistenţa fizică are şi ea limitele ei. Abia calmate pulsaţiile dezordonate ale inimilor lor înnebunite, că se şi scufundară amîndoi într-un somn profund, plăcut. Nici

căldura apăsătoare a unei zile texane nu reuşi să-i tulbure!

Totuşi, Rio se trezi, dintr-o dată, cînd, patru ore mai tîrziu, Maria îşi puse mîna pe umărul lui.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, *señor,* murmură ea. Dar un anume domn Wade vă caută la telefon... Să-i spun că mai sînteţi în pat? întrebă ea, cu un surîs înduioşat pentru forma adormită a lui Coraly, ghemuită la pieptul stăpînului ei.

– Nu, Maria, nu este nevoie. Spune-i că vin imediat.

Cu un suspin de decepţie, guvernanta cu ochi negri se retrase în vîrfurile picioarelor, lăsîndu-l pe Rio hotărîrilor lui curajoase. Imediat, cu supleţea silenţioasă a mişcărilor ce-i era caracteristică, Rio se strecură din pat. O clipă, rămase nemişcat, cu pleoapele pe jumătate închise, să contemple dulcele cap blond, abandonat pe pernă. Era acolo, atît de palidă, atît de frumoasă, imaginea însăşi a celei pe care putea s-o iubească.

Dar, vai, Coraly Tremaine Smythe nu-i era destinată... Nu privise el, prea adesea, moartea în faţă? Nu comisese el acte de neiertat şi cunoscuse prea îndeaproape ceea ce are umanitatea mai sordid?

Nu, *Vînătorul Nopţii* nu evoluase nici în saloane, nici în budoare. Acolo, Coraly era la locul ei. Acolo şi nu în altă parte. Cît despre el... O expresie visătoare apăru, o clipă, pe buzele dure ale tînărului. El

era un fiu al pământului căruia îi aparţinea cu trup şi suflet. Şi nu oricare pământ! Cel al Texas-ului, dur, uscat, şi arid.

Lăsînd la o parte faptul că, în afară de indiscutabila atracţie fizică, n-aveau nimic comun! Ridicînd din umeri, Rio îşi ridică blugii căzuţi pe jos, şi-i trase în grabă şi ieşi, fără să mai întoarcă privirea.

Capitolul cinci

În ciuda precauţiilor lui Rio să nu facă zgomot, Coraly se trezi, tresărind, pierdută şi singură în patul mare. Cuprinsă de panică, se ghemui sub cearceaf. Ben!... Nu va sosi dintr-o clipă într-alta? Cu o prudenţă infinită, riscă să deschidă o pleoapă şi imediat o invadă un sentiment imens de securitate. Era ca şi cum camera spaţioasă şi luminoasă îi adresase un surîs radios.

Rio! îşi aminti, cu fericire. Rio, atît de puternic şi iubitor... În curînd, o să se întoarcă. De ce să se mai teamă cînd va fi în braţele lui? Cu un surîs încrezător se sculă, îşi întinse membrele îndurerate şi intră în baie.

Cînd reapăru Rio, era îmbrăcată din cap pînă în picioare şi un machiaj subtil ascundea abil epuizarea care-i marca încă trăsăturile. Interzis, tînărul

rămase o clipă s-o contemple. Părea cufundată într-o profundă reverie, cu fruntea pe geam. Masa strălucitoare şi suplă a părului fusese strînsă în coc, pe ceafă. Cît despre taiorul ei, adus în stare bună de Maria, acesta vorbea despre gusturile ei extrem de sofisticate, unite cu un cont în bancă ce nu cunoştea, vizibil, nici o limită. Nemulţumit, Rio se încruntă. Ce legătură era între această străină distinsă şi sălbăticiunea pasionată a corpului senzual ce se topise sub al lui toată noaptea?

În acest timp, Coraly îi remarcă prezenţa şi îl gratifică imediat cu un surîs ameţitor de tandreţe. Din nou Rio simţi cum i se strîngea inima. Chiar şi aşa, în ţinută de doamnă din lumea mare, îşi păstra simplitatea graţioasă.

– De ce te-ai sculat? o admonestă el, drăgălaş, îndreptîndu-se spre comodă ca să-şi ia lenjerie curată.

Răspunsul lui Coraly îl atinse atunci ca o mîngîiere:

– Mi-era frig fără tine.

Cîtă spontaneitate în această mărturisire! se gîndi el, cu tandreţe. Trecuse de mult amiaza şi, în plină inimă a verii, temperatura înconjurătoare era aproape de 40 de grade! Deci, căldura prezenţei lui îi lipsise lui Coraly...

Stăpînindu-şi cu greu emoţia, Rio alese un pantalon şi o cămaşă din dulapul mare din perete.

– Am fost să răspund la telefon, îi dezvălui el, întors cu spatele. Tatăl tău a sosit în Nevada, la Wade. Şi a spune că te aşteaptă cu nerăbdare ar fi un eufemism!

O expresie de consternare se imprimă pe faţa ei.

– Doamne, bîlbîi ea. Nici o secundă nu m-am gîndit la...

Incapabilă să-şi termine fraza, gemu, îngrozită.

– Oh! săracul tata! Trebuie să fie nebun de nelinişte şi disperare. Sînt un monstru de inconştienţă... Trebuie să mergem imediat, Rio! hotărî ea, cuprinsă de remuşcări.

O expresie amuzată jucă pe buzele lui.

– Îmi acorzi cel puţin timpul să fac un duş şi să mă îmbrac? Uite, profită ca să te duci să mănînci. Bucătăria e în capătul culoarului.

– Dar tu, Rio, ai mîncat deja?

– Da, minţi el, fără să clipească.

De fapt, pofta de mîncare, cu care se sculase de dimineaţă, îi dispăruse. La fel cum femeia, care gemuse sub îmbrăţişarea lui, se risipise, făcînd loc acestei necunoscute elegante.

– Du-te, Coraly, insistă el. Vin în cîteva minute. Maria îţi va pregăti ce îi ceri.

Cîteva ore mai tîrziu, Rio o contempla pe Coraly cum dormea pe scaunul îngust al *jeep*-ului lui Morgan. Ce epuizare trăda acum faţa ei abandonată somnului! Un val de remuşcări îl invadă. După experienţa zdrobitoare a răpirii, ar fi trebuit să se odihnească neîntrerupt. Ori, noaptea lor plină de scene amoroase nu revigorase deloc forţele tinerei femei... Cu o infinită tandreţe, îi atinse obrazul palid şi catifelat. Acum un lucru era sigur: orice s-ar întîmpla, el n-o va uita niciodată pe Coraly Tremaine Smythe.

Încă de dimineaţă îi aşteptase avionul lui Morgan, pe pista de aterizare amenajată pe teritoriul ranch-ului. Natural, Rio ar fi putut s-o ducă pe Coraly cu propriul lui aeroplan, dar Morgan insistase atît! De altfel, avea puţină importanţă.

Ceea ce îl contraria enorm, în schimb, era noutatea despre fuga bandiţilor. Legaţi solid, nu putuseră să se elibereze singuri, în mod cert. Concluzia care se impunea era, deci, foarte simplă: mai exista un al patrulea bandit în afacere. Şi asta, Rio ar fi trebuit s-o bănuiască. Nimic mai logic, de fapt: cei trei răpitori erau pierduţi în munţi, deci recurseseră la un complice ca să telefoneze tatălui lui Coraly. Chiar şi un copil de zece ani ar fi înţeles!

La naiba! îşi zise el pentru a mia oară, dezgustat de propria lui imprudenţă. Ei bine, bătrîne, din fericire te-ai retras cînd încă mai era timp! Dacă nu,

cine ştie cum ai fi sfîrşit... Într-o meserie ca a ta, erorile de acest gen nu iartă. În fine... Acum era prea tîrziu pentru a încerca să-şi repare greşeala. Cu un suspin, Rio închise ochii şi se prăbuşi imediat într-un somn de plumb.

Tînărul nu mai ieşi din gîndurile lui pînă ce mîna lui Coraly se aşeză dulce pe a lui.

– Sîntem pe punctul de a ateriza, Rio!

Cum se apropiau de capătul pistei, tînărul descoperi un întreg comitet de primire, aparent vibrînd de nerăbdare. Morgan era cel mai uşor de descoperit, pentru simplul motiv că-i depăşea pe ceilalţi cu un cap bun. Apoi Rio o identifică pe Samantha al cărei păr de foc ardea sub soare. Dar cine erau ceilalţi doi bărbaţi? Cel mai în vîrstă, natural, trebuia să fie tatăl lui Coraly. Atunci cine era dandy-ul de lîngă el, pus la patru ace?

Aplecată pe hublou, Coraly exclamă deodată:

– Doamne, Phillip! Deci, a venit din Anglia.

– E vorba de fratele tău? se informă Rio, cu un presentiment sumbru.

– Phillip? Nu!.. E logodnicul meu.

Un rictus dispreţuitor strîmbă gura lui Rio.

– Înţeleg, zise el.

– Oh, nu, te rog, nu înţelege greşit, eu...

– E inutil să te afunzi în explicaţii încurcate, *miss* Smythe, ripostă el brutal. Înţeleg foarte bine ce s-a întîmplat azi-noapte. Circumstanţele erau cel puţin

excepţionale, ele îţi justifică momentul de rătăcire.

Cum ridica din umeri cu un aer detaşat, Coraly, rănită, îşi lăsă în suspensie argumentele pe care se pregătea să le rostească. De altfel, era prea tîrziu, oricum, uşa avionului se deschidea deja. Desprinzîndu-şi centura cu un gest brusc, Rio se ridică dintr-o săritură.

– Sînteţi aşteptată cu nerăbdare, *miss* Smythe. După dumneavoastră, vă rog.

Din nou printre oamenii din mediul ei, tînăra suferi o bruscă metamorfoză, sub privirea aparent impasibilă a lui Rio. Ce devenise amanta lui senzuală, tandra lui iubită de o noapte? Nimic nu-l lega de această femeie de lume, distanţă şi glacială, care înainta foarte dreaptă alături de el.

Coraly bănuia oare că el suferea de parcă ar fi primit o lovitură în plin piept? Să-şi disimuleze sentimentele nu fusese niciodată o problemă pentru Rio McCord. De altfel, în efervescenţa regăsirilor, ea avea alte preocupări decît să se neliniştească pentru el. Puţin mai alături de grup, Rio asistă deci la efuziunile familiale, cu o expresie distantă.

Charles Tremaine Smythe, bărbat de talie înaltă şi cu alură distinsă, o atrase, în fine, pe fiica lui dragă spre el, fără ruşine pentru lacrimile ce îi şiroiau pe obrajii ridaţi.

– Oh, fetiţa mea, micuţa mea fetiţă... murmură el, legănînd-o tandru. Mi-a fost atît de teamă... Nu ţi-au

făcut rău? întrebă el, studiindu-i faţa cu nelinişte.

– Sînt bine, tată. Linişteşte-te.

– Coraly?

Rio îşi strînse pleoapele, concentrîndu-se asupra tînărului subţire şi blond care-şi strigase timid logodnica.

– Phillip! Sînt aşa fericită că ai venit! exclamă tînăra, aruncîndu-se spontan de gîtul lui.

Cînd acesta îi cuprinse posesiv braţele lui Coraly, Rio simţi un frison ucigaş parcurgîndu-i trupul. S-ar fi repezit cu plăcere asupra acestui personaj elegant, pentru a o smulge din îmbrăţişarea lui pe cea care i se dăduse cu atîta pasiune. Din fericire, Samantha alesese acest moment pentru a se repezi în braţele verişoarei ei, rîzînd şi plîngînd totodată. În timp ce Morgan, la rîndul lui, o acapara pe Coraly, Charles Tremaine Smythe se apropie de Rio.

– Domnul McCord, presupun.

Rio îşi desprinse ochii de la Coraly ca să se întoarcă spre cel căruia ea îi datora existenţa.

– Da.

– Sînt Charles Tremaine Smythe. Cum să vă mulţumesc, domnule? Datoria mea faţă de dumneavoastră e atît de mare, că nu ştiu la cît să o estimez.

Acceptînd mîna albă şi fină care i se întinse, Rio fu destul de surprins să întîlnească o strîngere energică.

– Nu-mi datoraţi nimic, sir Charles. Sînt fericit că am putut să vă ajut.

– Oh, spune-mi Charles, te rog!

– Ei bine, fie. Eu sînt Rio.

– Să mergem, de ce să stăm aici să ne prăjim în plin soare? interveni Morgan rîzînd.

Apucîndu-le de talie pe Samantha şi pe Coraly, sugeră cu veselie:

– Să mergem repede la umbră. Am o ladă întreagă de şampanie la rece, pentru a sărbători întoarcerea copilului pierdut.

Arborînd surîsul strălucitor care sucise multe capete de femei, Morgan îi antrenă în direcţia maşinilor. Iată momentul ideal ca să dispară, se gîndi Rio, pregătindu-se să se despartă. Dar Charles, care se pare că-i ghicise intenţia, nu concepea aşa ceva.

– Rio, vii cu noi, decretă el, pe un ton fără replică... Ce am avea noi de sărbătorit dacă n-ai fi fost aici?

Pe punctul de a refuza, Rio crezu că surprinde o lucire de contrarietate în ochii limpezi ai lui Phillip. Iată ce schimba totul! Cu un surîs angelic, Rio acceptă invitaţia şi-l urmă pe noul său prieten.

Cum se apropiau de vehicule, Samantha se întoarse spre soţul ei şi decretă nonşalant:

– Eu îmi iau familia cu mine în *break,* Morgan. Aşa, vei putea vorbi liniştit cu Rio în *Jaguar.* Înţeles?

Arcuindu-şi sprîncenele, Morgan îi aruncă o pri-

vire pe jumătate amuzată, pe jumătate preocupată.

– Atunci, promite-mi că n-ai să apeşi prea tare pe acceleraţie, mormăi el, dîndu-i cheile.

Exasperată, Samantha se ambală:

– Morgan, nu fi copil! Crezi că am să risc s-o zdruncin pe Coraly prin gropi, cînd abia am regăsit-o?

– Hmm... Te urmez totuşi de aproape, o să fie mai sigur, bombăni el, conducîndu-l pe Rio spre maşina lui.

– Sam nu conduce bine? se informă Rio în timp ce rulau în spatele ei.

– Ba din contră! Dar e obsedată de viteză. Nu ştiu ce-i trece prin cap, dar, de cum se află la volan, se crede pilot de curse!

Această remarcă îi smulse lui Rio unul din rarele şi superbele lui surîsuri.

– Am auzit destule lucruri despre Sam în aceşti ultimi ani, constată el laconic, pîndind cu coada ochiului reacţia prietenului său.

– Ce „lucruri"? întrebă acesta.

– Că Sam e frumoasă, pentru început. Dar, odată ce-ai văzut-o cu propriii ochi, cuvîntul nu pare destul de puternic.

– Nu eu am să spun contrariul! bombăni Morgan.

– Am aflat că era gata s-o pierzi, recent. Era gata să moară la naştere, nu-i aşa?

O paloare bruscă invadă obrajii lui Morgan şi

maxilarele i se crispară convulsiv.

– Doamne, Rio, în viaţa mea nu mi-a fost aşa frică, mărturisi el, cu o voce înăbuşită de emoţie. I-aş fi omorît cu plăcere pe toţi: medici, infirmiere, brancardieri!

Morgan inspiră profund, calmîndu-şi agitaţia.

– Vezi tu, Rio, era gata să întorc spitalul pe dos, conchise, rîzînd de sine însuşi.

– Deci, o iubeşti cu adevărat?

– S-o iubesc! Cuvîntul nu e destul de puternic!... Ascultă, bătrîne, poate o să-ţi par ridicol, dar o ve-ne-rez. Pe ea, părul ei nebun, roşu şi chiar pămîntul pe care-l calcă sub picioare.

După această mărturisire spontană, se stabili tăcerea şi fiecare se scufundă în propriile gînduri. Cele ale-lui Morgan, în mod vizibil, erau mai curînd plăcute, deoarece o lucire tandră şi amuzată îi dansa în ochii negri. Cît despre Rio, era hărţuit de probleme! Ce să creadă despre această dragoste nemăsurată pe care Morgan i-o purta soţiei lui? Îşi găsise prietenul lui veritabilul sens al existenţei sau trăia într-o lume de iluzii naive, într-un paradis imaginar? Pînă aici, Rio ar fi înclinat mai mult pentru o doua soluţie, dar acum...

Deodată, o imagine a lui Coraly îi apăru în minte. Coraly... Buzele ei cu parfum de fragi, pe care i le oferea cu atîta abandon... Agasat, tînărul scutură din cap. Hotărît să gonească această imagine ino-

portună, reluă conversaţia.

– Aveţi gemeni, nu-i aşa?

– Da, doi băieţi. Cîteodată, îmi vine să cred că au pactizat cu diavolul! Sînt două veritabile terori. Trebuie spus că nu e numai vina lor. Sara îi răsfaţă în mod revoltător.

Sara! Cu un surîs înduioşat, Rio se gîndi la bătrîna guvernantă a lui Morgan. De la moartea mamei acestuia, bătrîna doamnă luase casa în mîini, cu o autoritate care nu suferea nici o opoziţie. De altfel, era singura femeie din lume care îndrăznea să-l certe şi pe el, Rio. Fără să ezite, îi reproşase că nu trăise creştineşte!

– Şi ce mai face Jake, soţul Sarei? întrebă el, cu o emoţie sinceră.

– A murit în urma unui infarct fulgerător. S-a petrecut doar în cîteva secunde şi nimeni n-a putut interveni. În orice caz, n-a suferit.

Rio dădu din cap.

– Într-adevăr, există moduri mai rele de a muri.

– Şi tu cunoşti cîteva, nu-i aşa? observă Morgan, cu subînţeles.

– Da... Am privit moartea în faţă de două sau de trei ori. Dar nu e niciodată frumoasă la vedere, să ştii. În orice caz, e tot ce poate fi mai definitiv! Şi cînd mă gîndesc că cei trei răpitori au scăpat, tună el cu răutate. Dacă nu mi-aş fi ascultat decît mînia...

– A fost violată, Rio? întrebă Morgan, cu o voce

încordată.

– Nu!

Răspunsul tînărului fusese categoric. Dar cine putea depune mărturie mai bine despre castitatea lui Coraly? Cel puţin, pînă i s-a deschis în braţe ca o floare...

– Apropo, Morgan, reluă el, ca să schimbe intenţionat subiectul, ai ceva noutăţi despre bandiţi?

– S-a confirmat existenţa celui de al patrulea, pentru început.

– Oh, te rog! Nu răsuci cuţitul în rană!

– Ascultă, bătrîne, nu merită să faci o dramă din asta! Ai adus-o pe Coraly şi restul nu mai contează. Acum FBI-ul va continua ancheta. În fond, pentru asta sînt acolo!

Rio scutură capul cu un aer de îndoială.

– Hmm. Au ceva piste?

– Se pare că cel de-al patrulea s-a dus şi el în munţi, pentru un motiv încă necunoscut. După ce şi-a eliberat camarazii, au fugit toţi în Mexic. Dar, datorită descrierii făcute de Coraly, toţi se vor trezi curînd cu cătuşe la mîini, declară Morgan cu optimism, vorbind cu admiraţie.

Chiar strîns în coc, părul lui Coraly strălucea ca mătasea... Coborînd pleoapele o clipă, se imagină scoţînd, una cîte una, toate acele blestemate agrafe pînă ce toată podoaba blondă i-ar curge pe umeri ca o cascadă luminoasă... Şi apoi...

– Rio?

Surprins de vocea lui Morgan, tînărul ridică capul şi observă, cu mirare, că prietenul său ieşise din *Jaguar* şi-l aştepta nerăbdător.

– Sosesc, Morgan.

– Ei bine, zise acesta în timp ce se îndreptau alături spre casă, eram convins că ai aţipit. Ai reputaţia că poţi să dormi la comandă, oricînd şi oriunde.

– E adevărat că sînt epuizat. Aveam intenţia să mă întorc, dar sir Charles părea dornic să mă reţină.

– Este foarte natural. De altfel şi poliţia va dori să-ţi vorbească.

– Cît despre asta!... Dacă doresc să mă vadă, ştiu unde să mă găsească, spuse Rio, intrînd în salon cu mersul lui nonşalant.

Cine ar fi ghicit că, sub aparenţa liniştită, se ascundea o adevărată furtună? Într-adevăr, primul spectacol care îi atrase atenţia lui Rio, cînd intră în încăpere, fu cuplul Coraly-Phillip, înlănţuiţi tandru! Acest dandy insolent îşi permitea s-o sărute pe Coraly a lui! Şi aceasta se supunea pasivă la îmbrăţişare.

La limita lacrimilor, Coraly se agită nervoasă în braţele lui Phillip. De cînd coborîseră din avion, Rio nu-i acordase nici măcar o privire. Departe de ea ideea de a-l acapara, sub pretextul unei nopţi petrecute împreună. Dar merita ea o asemenea indiferenţă?

– Încă puţină şampanie, draga mea?

Cu un efort, Coraly reuşi să schiţeze un zîmbet pentru sărmanul Phillip. În fond, el n-avea nici o vină!

– Cu plăcere, Phillip. Dar povesteşte-mi totul. Cînd ai sosit din Anglia?

– Ieri dimineaţă... Chiar la începutul dimineţii, preciză el, pe un ton eroic.

– Deci, odată cu aurora! Sărmanul de tine, tu care deteşti să te scoli înainte de 11,00. Ce necaz!

– Oh, era natural, Coraly.

Cu un gest de bunătate, ea îl bătu uşor pe obraz.

– Eşti adorabil, Phillip. Dar trebuie să mă duc să mă aşez, nu mă mai ţin pe picioare.

Tînărul o reţinu totuşi de braţ, cu timiditate.

– Aşteaptă! Îţi mai lipseşte ceva la ţinuta ta.

Arcuindu-şi sprîncenele fine, îi aruncă o privire în care, involuntar, transpărea toată agasarea ei.

– Inelul de logodnă, draga mea! exclamă el, scoţînd din cutiuţă preţioasa bijuterie.

– Dar de unde l-ai scos? Ah, dar bineînţeles,

cum de nu m-am gîndit mai devreme! Răpitorii i l-au trimis tatei în chip de dovadă.

Cum Phillip îi strecura inelul în deget, un instinct de neînvins o împinse să-l caute pe Rio din ochi. Cerule, ce însemna această lucire ucigătoare în ochii lui de jar? Era mînios... Mai mult chiar, era rănit, scos din fire, furios! În mod inexplicabil, un val de bucurie pură o invadă. Se întoarse din nou spre el, sperînd să găsească o urmă din complicitatea lor trecută. Dar, vai, Rio, foarte prins de conversaţia lui cu Morgan, nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Oare visase cîteva secunde înainte? Poate era o viziune datorată oboselii... Părea atît de clar acum că, pentru Rio McCord, ea încetase pur şi simplu să mai existe!

Nu se mai sfîrşea niciodată ziua asta? Încolţită cu întrebări din toate părţile, între familia ei şi agenţii FBI, răspundea cum putea. Cît era de dureros că trebuia să rememoreze toate acele amintiri... Rio.... psalmodie ea în gînd. De el avea chef să vorbească şi de nimeni altcineva. Cît i-ar fi plăcut să strige că el o făcuse fericită, că el o făcuse femeie! Epuizată şi tristă, nu aştepta decît un lucru: să se retragă în camera ei, să-şi regăsească judecata, gîndurile, departe de toate aceste obositoare demonstraţii de afecţiune familială.

Din fericire, chiar şi cele mai rele încercări au un sfîrşit, şi Samantha, cuprinsă de compasiune faţă

de expresia ei de epuizare, o însoţi la primul etaj. Cu o uşurare intensă, îşi scoase hainele aruncîndu-le claie peste grămadă la picioarele patului şi se strecură în cearceafuri, cu un suspin de recunoştinţă. Cîteva secunde mai tîrziu, îşi pierduse cunoştinţa.

Se auziră cîteva lovituri în uşă, la început discrete, apoi din ce în ce mai zgomotoase, dar Coraly nu se mişcă deloc. Cine putea s-o deranjeze din somn? I se păru că nu dormise mai mult de cîteva minute şi, totuşi, în ciuda începutului de proastă dispoziţie, nu se putu împiedica să surîdă văzînd faţa Samanthei în cadrul uşii.

– Începeam să mă întreb dacă mai respiri, verişoară! Ştii că e deja ora unu?

Uimită, Coraly se ridică în şezut.

– După-amiază? întrebă ea.

– Bineînţeles! Atunci am apreciat că era timpul să-ţi aduc micul dejun, anunţă Sam împingînd uşa cu o puternică lovitură de şold. Vrei să pun platoul pe măsuţa de la geam?

– Perfect! Hmm... mirosul de cafea e o încîntare. Sper că ai o ceaşcă şi pentru tine.

– Dar cum altfel?

– Foarte bine. Serveşte-te. Vin într-un minut.

După ce se spălă cu apă rece pe faţă, Coraly ieşi din baie, înnodîndu-şi pe talia fină un halat elegant de satin. Apoi se aşeză la masă, surîzînd în

faţa verişoarei sale, care, fără să clipească, o privea întrebător.

– Coraly, începu ea, încetişor. Eşti... în fine, totul e bine?

– Da, draga mea. Am trecut prin momente foarte dure din care am crezut că nu voi scăpa cu viaţă. Dar n-am fost violată, dacă de asta te temi.

Sam, care îşi reţinuse neliniştită răsuflarea, scoase un lung suspin de uşurare.

– Nu-ţi imaginezi cît m-am gîndit la tine, Coraly. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întîmplat dacă nu te găsea Rio... Şi cînd te gîndeşti că îl opream pe Morgan să facă apel la el. Înspăimîntată, Samantha scutură din cap şi adăugă cu o voce albă:

– Ai mai fi fost încă acolo dacă nu intervenea Rio.

La evocarea acestui nume, Coraly simţi cum i se strînge gîtul. Da, ce s-ar fi întîmplat fără el? Ea şi-ar fi pierdut virginitatea în condiţiile cele mai înspăimîntătoare din cîte există, ar fi rămas o creatură de gheaţă. Niciodată, absolut niciodată n-ar fi cunoscut vîrtejul exotic al pasiunii... Oh, Rio...

– Apropo, unde se află el în acest moment? întrebă, cu o nonşalanţă prefăcută.

– Rio? A plecat în dragul lui Texas la o oră atît de matinală, că nimeni nu se trezise, în afară de Morgan!

– Ah, aşa... murmură ea stupefiată.

Aşa deci, o abandonase fără să-i spună măcar adio... Şocul era atît de intens, încît Coraly îşi coborî în grabă nasul în farfurie. Maşinal, duse o felie de pîine prăjită la buze, prefăcîndu-se că se concentrează asupra micului dejun. Înainte de orice trebuia să se ferească să întîlnească privirea perspicace a Samanthei. Aceasta putea citi în ea ca într-o carte deschisă. Or, nu era cazul să-i mărturisească verişoarei ei că se dăruise trup şi suflet unui bărbat care o ignora chiar de a doua zi.

După ce se străduí să guste, conştiincios, din tot ce era pe platou, Coraly îşi găsise destulă stăpînire de sine ca să întrebe foarte natural:

– Ce ştii despre Rio, Sam? Mărturisesc că nu am avut timp să-l cunosc!

Numai dacă „a cunoaşte" înseamnă arzătorul corp la corp al pasiunii... Fără să vrea, Coraly îşi rememoră evenimentele nopţii. Prima lor înlănţuire încă se putea explica prin starea ei de şoc. Dar ce scuze să invoce pentru ce se întîmplase în continuare? Cînd te gîndeşti că se aruncase de gîtul acestui necunoscut, iar pe Phillip îl refuzase mereu! Nu, într-adevăr era de neînţeles... Absorbită de introspecţia sa, Coraly îşi dădu seama, cu jenă, că răspunsul Samanthei ajunsese vag la urechile ei, fără ca ea să reţină un cuvînt.

– Oh, iartă-mă, Sam! exclamă ea. Vrei să repeţi ultima frază? Îmi pare rău, dar sînt puţin... distrată...

Surîsul călduros pe care i-l adresă verişoara ei era impregnat de o asemenea înţelegere, încît Coraly se simţi reînviind.

– Oh, sărmana mea dragă, reacţia ta e atît de naturală! Mai ales nu te simţi obligată să conversezi cu mine din simplă politeţe. Dezorientarea ta se înţelege de la sine! Şi eu, care fac parte din familie, sînt aici, ca să te susţin, nu să te judec. Morgan şi cu mine vrem să stai aici în voie, după plac. Trebuie să te odihneşti şi să uiţi. Promiţi?

Să uit? Dar nu voi reuşi niciodată! îşi zise Coraly, îngrozită. În forul ei interior, micii ochi rotunzi ai lui Ben nu erau încrustaţi ca doi negi malefici? În mintea ei, viziunile de coşmar nu încetau să gonească într-un vîrtej dezlănţuit. Orele interminabile cînd era legată ca un pachet în fundul camionetei. Camera murdară şi înăbuşitoare.... Atacurile lui Ben...

Oh, Rio! se gîndi ea, pierdută. Rio, Rio... de ce o abandonase în voia sorţii? Nu ştia cît de mult tînjea ea după prezenţa lui? Sau asta îi era perfect egal?

Cu gîtul strîns, Coraly inchise ochii luptîndu-se disperată să-şi regăsească stăpînirea de sine.

– Eşti epuizată, nu-i aşa? murmură Samantha, cu blîndeţe. Preferi să te las?

Deschizînd ochii rătăciţi, Coraly i se agăţă convulsiv de braţ.

– Nu, nu vreau să fiu singură! strigă ea îngrozită. Sam, draga mea, nu pot să-mi suport propriile

gînduri. Te implor, vorbeşte-mi... Simt nevoia să aud o voce umană.

Fără să mai pună întrebări, aceasta începu un monolog surprinzător. Cu un ton uşor şi prietenos, abordă toate subiectele care-i treceau prin cap, sărind veselă de la una la alta. Cu obrazul sprijinit în palmă, Coraly absorbea acest val binefăcător de cuvinte. Şi în timp ce Samantha ataca curajoasă o prelegere asupra tendinţei Bursei, nervii i se relaxară puţin cîte puţin. Cafeaua se răcise demult pe fundul ceştilor de porţelan de China, cînd Samantha, gîfîind, îşi acordă în fine o pauză.

Recunoscătoare, Coraly o strînse de umăr.

– Te simţi mai bine? întrebă Sam după ce-şi recăpătă suflarea.

– Mult mai bine, te asigur. Cel puţin nu mai am impresia că sînt pe cale de a mă desface în bucăţi.

Ridicîndu-şi cu mîndrie mica bărbie voluntară, tînăra îşi împinse scaunul, imitată imediat de Samantha.

– Mă duc să mă îmbrac, anunţă Coraly, ca răspuns la privirea întrebătoare a celeilalte. Tata cred că este deja foarte neliniştit.

– Nu crezi că uiţi pe cineva, Coraly?

Aceasta scoase un uşor suspin.

– Şi Phillip la fel, bineînţeles, mormăi ea fără convingere.

Fixîndu-şi privirea de smarald în cea a lui Coraly,

Samantha comentă cu multă sinceritate:

– Logodna ta nu e cu adevărat feerică, nu-i aşa?

– Se vede atît de clar? zise Coraly, trecîndu-şi o mînă nervoasă prin părul desfăcut. Am încercat să-i înapoiez inelul chiar înainte de plecare, dar a refuzat să audă... Dar, de fapt, de ce această întrebare, Sam?

– Pentru că şi primul imbecil, care ar veni acum, e capabil să înţeleagă că nu-l iubeşti. Nu eşti nici măcar vag îndrăgostită de el.

– Oh, Sam! Îl ador pe Phillip, doar ştii bine.

Zburdalnica ei verişoară schiţă o mutră dezgustată.

– Dacă te poţi mulţumi cu un sentiment călduţ, amical!

– N-am întîlnit niciodată pe altcineva, Sam! protestă Coraly cu violenţă, cu inima strînsă de minciuna flagrantă pe care se surprindea spunînd-o.

– Şi cine îţi spune că asta nu se va întîmpla? ripostă Sam severă, ca un ecou al gîndurilor ei.

– Dragostea să aibă importanţă? Phillip şi cu mine am crescut practic împreună! Întotdeauna am fost cei mai buni prieteni din lume şi ne înţelegem din jumătăţi de cuvinte! Ce vrei mai mult? întrebă ea disperată, în timp ce ochii de azur i se umpleau de lacrimi.

– Coraly dragă, iartă-mă. Ce nevoie am să te tulbur cu aceste probleme, mai ales acum? Şi

apoi... mi-ar plăcea atît de mult ca tu să întîlneşti fericirea şi Phillip... vezi tu, ei bine...

– Phillip n-are nimic de-a face cu un bărbat ca Morgan, completă Coraly în locul ei.

Şi încă mai puţin cu un bărbat ca Rio, adăugă în gînd, pentru ea.

– Rezumi exact punctul meu de vedere, admise Sam, zîmbind.

– Morgan împărtăşeşte trista ta opinie asupra lui Phillip?

– Nu sînt în stare să-ţi răspund. Imaginează-ţi că soţul meu are prostul obicei să-şi păstreze părerile pentru el. De asta n-am putut să-ţi răspund cînd mi-ai cerut amănunte despre Rio. Nu ştiu mai multe decît tine despre el.

Gînditoare, Samantha făcu o pauză, apoi ridică din umeri cu o expresie revoltată.

– Morgan e foarte tăcut! Trebuie să-i smulgi fiecare informaţie. Totuşi, îţi mărturisesc că ard de nerăbdare să aflu cît mai multe despre acest Rio şi eu...

Cuprinsă de o inspiraţie, Sam plesni din degete, cu o lucire maliţioasă în fundul ochilor zglobii.

– Ascultă, Coraly, am o idee: să ne unim forţele, tu şi cu mine. Sub o dublă presiune, o să-i stoarcem ceva informaţii soţului meu taciturn.

Cu capul puţin aplecat pe o parte, Coraly o privi amuzată.

– Samantha Wade, ştii că sînt uluită de transformarea ta? Eşti atît de diferită de cea pe care o ştiam înainte de căsătorie.

– O schimbare în bine sau în rău? o tachină roşcata.

– Nu înţeleg de ce mai pui întrebarea! Ca fată, erai încrezută, plină de tine. Erai ca şi cum nimic şi nimeni nu putea să te atingă. Dar cu toată morga ta nu păreai fericită.

– Cam ca tine acum? sugeră blînd Samantha.

Nemulţumită, Coraly o fixă un timp şi apoi, pentru prima oară de la întoarcerea ei, izbucni într-un rîs uşor.

– Ai dreptate, Sam. Fiind mai mare ca mine cu patru ani, întotdeauna mi-ai fost model. Şi, aparent, am reuşit perfect să te imit!

Punînd un sărut uşor pe obrazul prietenei ei, Coraly se îndreptă spre baie. Dar Samantha mai avea ceva de zis şi o făcu:

– Cu o diferenţă: eu sînt îndrăgostită nebuneşte de soţul meu.

Remarca îşi atinse ţinta. Coraly privi cu tristeţe inelul de logodnă. Nu ştiuse întotdeauna că ar fi fost o greşeală să se căsătorească cu Phillip?

Încruntînd sprîncenele cu o expresie vinovată, Sam îi puse mîna pe umăr.

– Iartă-mă, Coraly!

Cu o lucire rătăcită în ochii albaştri, Coraly scu-

tură capul.

– Nu te învinovăţi, Sam, murmură ea, cu o voce mică. Adevărul face uneori rău, dar e întotdeauna salutar.

Cu aceste cuvinte, se închise în baie, ascunzîndu-şi faţa în lacrimi. Oh, Rio! se gîndi ea pierdută. Cum să accepţi să-ţi sfîrşeşti zilele într-o companie călduţă şi timorată ca a lui Phillip, după ce ai descoperit secretul feminităţii în braţele unui bărbat cu adevărat viu?

Rio... În ciuda apei calde ce cădea reconfortant, în cascade, pe trupul ei epuizat, Coraly se înfioră numai evocîndu-i numele. Rio şi vocea lui răguşită şi tenebroasă... Rio, tăcut şi suplu, cu silueta lui înaltă şi musculoasă... Gura lui Rio, generoasă şi avidă totodată. La aceste simple amintiri, simţi valurile tumultuoase ale unei dorinţe nebune pe care numai el avea puterea să o satisfacă. Dar la ce bun să se tortureze? El dispăruse pentru totdeauna.

Hotărîtă să se ancoreze în realitate, se scutură, smulgîndu-se din căldura dulce a duşului. Uscîndu-se cu vigoare, se condamnă cu energie: pentru început, trebuia să privească adevărul în faţă! Viziunea ei despre Rio nu era total deformată de împrejurările excepţionale ale întîlnirii lor? Ea vedea în el un erou, un salvator! Lucrurile nu s-ar fi petrecut cu totul altfel dacă l-ar fi observat sorbind o

ceaşcă de ceai, la o petrecere oarecare?!

Dar acest aşa-zis om obişnuit nu se arătase excepţional de blînd, înţelegător, răbdător? protestă timid o voce interioară. Descurajată de ineficacitatea propriilor raţionamente, sfîrşi prin a împietri pe loc şi cearceaful de baie îi căzu din mîini, fără să se gîndească să-l ridice. Fără putere, rămase nemişcată, cu fruntea sprijinită de oglindă. Oh, la ce bun să-şi ţină discursuri despre bun-simţ? Rio îi oferise mai mult decît compasiune. El, un necunoscut, dovedise cu trupul lui că actul dragostei putea fi de o frumuseţe inegalabilă. Nu asta aşteptase ea dintotdeauna? Rio nu era deloc un bărbat ca toţi ceilalţi.

De altfel, el nu-i luase nimic; îi dăduse, mai mult decît oricine... Şi asta numai după ce îl implorase ea! Ea, Coraly Tremaine Smythe, fiica aristocratică şi distantă a vechii nobilimi. Ea, care navigase prin viaţă înconjurată de ce era mai rar, mai rafinat şi mai scump. Şi după ce dispusese de toate, i se părea acum că e privată de ceea ce conta cel mai mult.

Dar, vai! ce avea ea dreptul să pretindă de la Rio? Nimic, absolut nimic! El îşi era propriul stăpîn şi acest gînd o tortura. Palidă şi tremurătoare, Coraly îşi scrută imaginea atît de insolită pe care i-o trimitea oglinda. Cine era această fată cu ochii rătăciţi, înecaţi în lacrimi? În mod cert, nu putea fi ea! Dar atunci, cine altcineva?

Fremătînd, se întoarse. Avea nevoie să se regăsească printre ai săi, cei care o cunoşteau pe adevărata Coraly, voluntară şi mereu stăpînă pe sine. Nu-i vor reda ei pe loc identitatea? Înghiţindu-şi lacrimile, se forţă să se îmbrace încet şi cu grijă, aşa cum avea obiceiul. Toate evenimentele din ultimele zile vor sfîrşi prin a se şterge, ca şi echimozele de pe sînii şi coapsele ei.

Echimoze... Cu o violenţă neaşteptată, acest cuvînt îi aduse în memorie semnele de care încerca să fugă. Infamul Ben! Mîinile lui cu unghii negre frămîntînd carnea ei fără apărare... Nu, Rio! Ajutor! Revino la mine, te implor. Ajută-mă să ies de aici.

Ritmul precipitat al respiraţiei o scoase din starea de transă. Îngrozită, constată că se ghemuise, cu maxilarele crispate, tremurînd din cap pînă în picioare. De cîte ori va mai fi posedată de oroare? Şi nimeni nu era acolo ca s-o ajute! Să fugă... să se ascundă... Iată ce ar trebui! Dar unde? Nu era nici o ieşire, nici o scăpare...

Gîfîind de teamă, Coraly îşi lăsă privirea înnebunită să alunece spre fiecare colţ al camerei. Dar nu era nici un refugiu, nici o posibilitate de adăpost. Hipnotizată, fixă atunci patul... Patul lui Rio! îşi aminti

ea cu un şoc de plăcere. Acolo nu cunoscuse nici o teamă, delirul ei febril tăcuse, teroarea fusese ţinută la distanţă... Oh, da, braţele lui Rio fuseseră un port primitor în mijlocul furtunii, gura lui gonise angoasa... Corpul lui îi oprise uitarea.

Rio...

Cutele şifonate dispăruseră.

Cu faţa închisă ca o mască, cu ochii semiînchişi, Rio fixa cuvertura patului. Curăţată şi călcată, fusese pusă la loc cu grijă, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, niciodată. Maria îşi îndeplinise datoria de menajeră.

Prins într-o curioasă confuzie de emoţii, tînărul rămase absorbit în contemplarea ei. În ciuda sa, simţi pieptul umflîndu-i-se într-o mîndrie masculină. Nu i se dăruise Coraly din toată inima? O favoare la care elegantul Phillip nu avusese dreptul niciodată...

Furios că se lăsa purtat de aceste gînduri, Rio ridică din umeri. Nu era complet ridicol, îngîmfîndu-se astfel? se întrebă. În starea de şoc în care se găsea, fata nu acţionase în deplină cunoştinţă de cauză...

Alte sentimente se mai îngrămădeau în sufletul

tulbure al lui Rio: remuşcări, mînie, frustrare şi apoi ceva nedefinit, care semăna ciudat cu tristeţea...

Rîzînd de el însuşi, tînărul scutură capul, ca pentru a goni aceste sentimente încurcate. El, bărbatul de acţiune, se surprindea analizînd cea mai mică nuanţă a stării lui de suflet, ca un adolescent! Lipsit de dragoste! Era într-adevăr prea ridicol! De la cea mai fragedă vîrstă, Rio învăţase să ia viaţa aşa cum este, fără să se piardă în îndoieli inutile. Aşa cum se accepta pe el, accepta şi lumea cu urîţenia şi frumuseţea ei... Da, totul păruse aşa clar şi aşa simplu... pînă în ziua în care apăruse Coraly Tremaine Smythe!

Cu sprîncenele încruntate, Rio smulse de pe pat cuvertura de culoare deschisă şi o duse în camera lui. Cu mii de precauţiuni, îşi drapă patul cu ţesătura uşoară. Atunci, dîndu-se înapoi, îşi privi opera cu un început de satisfacţie... Şi puţin îi păsa că gestul lui părea infantil! Acest mic pătrat de satin nu era singura legătură simbolică ce-l apropia de Coraly? Dorinţa şi nostalgia de a o avea toată a lui îl ardeau. Atunci, aşteptînd ca timpul să-i vindece rănile, va dormi înfăşurat în cearceaful de dragoste al primei şi ultimei lor nopţi cînd au fost împreună.

– Unii îl numesc *Vînătorul Nopţii.*

– Ce?

Coraly, care primise o educaţie excelentă, rămase cu gura căscată după această afirmaţie liniştită a Samanthei. Se scursese o săptămînă de la sosirea ei în Nevada, în compania lui Rio. În acest interval, se ocupase de cîteva detalii nu lipsite de importanţă. În timpul unui scurt voiaj la Las Vegas, tînăra suportase un nou interogatoriu al FBI-ului, îi înapoiase inelul lui Phillip şi îl liniştise pe tatăl ei asupra sorţii sale. Apoi, abandonîndu-l pe tatăl ei scumpei lui mese de joc, se grăbise să revină la Morgan şi Samantha.

Acum, instalată confortabil în şezlong, lîngă piscină, Coraly o fixa uimită pe Samantha.

– Închide gura, draga mea. O să faci curent, o tachină drăgălaş aceasta.

– *Vînătorul Nopţii!* repetă Coraly blocată.

– Ei, da! zise Sam cu solemnitate şi cu o lucire maliţioasă în ochii de smarald.

De fapt, convorbirea începuse cu o întrebare despre Rio pusă nonşalant de Coraly. Aceasta nu era deloc o întrebare plasată la întîmplare, ci executarea unui plan pus la cale de ele ca să-l smulgă pe Morgan din tăcerea lui insuportabilă.

– De unde poate să-i vină o asemenea poreclă? întrebă Coraly, întorcînd spre gazda sa o privire mirată.

– Să vedem, doamnelor, de unde-mi vine impresia că sînt victima unui aranjament. Familia Tremaine Smythe s-a aliat contra mea?

– Ai subtilitatea unui mare detectiv, dragul meu, îl complimentă Samantha. Se întîmplă, într-adevăr, ca verişoara Coraly şi eu să murim de curiozitate în ceea ce-l priveşte pe Rio. Şi cine altcineva decît tine ar putea să ne scoată din impas?

– Samantha! tună Morgan. De cîte ori trebuie să-ţi repet că afacerile lui Rio nu-l privesc decît pe el?

Înfrîngîndu-şi nerăbdarea, Coraly urmărea cu atenţie acest mic joc verbal între soţi, păstrînd un aer detaşat. Nu se punea problema să-şi trădeze interesul excesiv pe care i-l inspira această conversaţie!

În acest timp, Samantha, în culmea indignării, se îndreptase brusc în şezut şi izbucni, luînd-o pe verişoara ei ca martoră:

– Iată, este exact ce am prevăzut, nu-i aşa, Coraly?... Ascultă-mă bine, Morgan Wade, doar nu-ţi cer să trădezi secrete de stat, ce naiba! Susţii că acest om este prietenul tău şi n-ai pronunţat un singur cuvînt despre el, în cinci ani de căsătorie! Asta depăşeşte limitele simplei discreţii.

Ridicîndu-şi ochelarii de soare, Morgan îşi privi soţia şi invitata, amîndouă ilustrînd imaginea aceleiaşi hotărîri. Cu un aer descurajat, ridică braţele şi

le lăsă să cadă greoi în poală.

– Foarte bine, mormăi el. Trebuie să ştii să accepţi o înfrîngere. Ce vreţi să ştiţi despre el?

– Totul! strigară ele în acelaşi timp.

– Oh, Dumnezeule! Ca şi cînd nu aveam destule necazuri cu roşcata, trebuie acum ca şi blonda să se pună pe capul meu, spuse el, gemînd slab.

Samantha se răsturnă din nou în fotoliul de plajă şi îl gratifică pe soţul ei cu un surîs devastator.

– Ai amînat destul, dragul meu. Sîntem numai urechi. Hai, goleşte-ţi sacul, bătrîne! ordonă ea cu veselie.

Această expresie familiară, pronunţată cu cel mai distins accent britanic, provocă un efect dintre cele mai comice! Totuşi, Morgan afişă o mutră chinuită faţă de terminologia folosită de soţia lui,

– Doamnă Wade, îţi semnalez, începînd de acum, că o să avem în curînd o conversaţie serioasă privind abuzul de limbaj, o ameninţă el. Gemenii...

Dar acest avertisment nu alteră cu nimic seninătatea Samanthei.

– Tot ce ştiu am învăţat de la tine, Morgan, observă ea drăgălaş. Dar acum, să revenim la Rio.

Lăsată puţin deoparte în timpul acestui schimb de cuvinte, Coraly încercă o vagă gelozie. Legătura dintre soţi era atît de puternică şi inalterabilă... Samantha şi Morgan se iubeau aşa cum respirau, cu o naturaleţe aproape deconcertantă. În aşa mă-

sură, că, în timpul primei ei vizite, Coraly trăsese cu cinism concluzia că era vorba de o comedie pusă la punct, în onoarea rudelor din Anglia! Dar nu-i trebuise mult timp ca să înţeleagă că se înşelase cu totul.

Va cunoaşte ea vreodată o astfel de fericire? se întrebă, cu un mic suspin, concentrîndu-se asupra cuvintelor lui Morgan.

– L-am întîlnit pe Rio la Universitatea din Texas, spuse el, în timp ce privirea îi devenea visătoare în spatele norului de fum al ţigării. Cred că eram singurii din tot campusul universitar care nu ne duceam la activităţi sportive.

– Într-adevăr? întrebă Coraly, privind admirativ corpul musculos al bărbatului. Văzîndu-te, ai tinde să crezi contrariul!

– De fapt, era vorba mai ales de lipsă de timp. Rio şi cu mine aveam în comun voinţa de a ne termina studiile cît mai repede şi lucram amîndoi ca nişte animale de povară. Pentru a accelera ritmul, am cumulat un maximum de materii, iar folosirea timpului nostru era atît de încărcată, încît nu aveam decît rar ocazia să scoatem nasul afară.

Cu o expresie gînditoare, Morgan trase adînc un fum.

– S-a întîmplat ca să avem aceleaşi opţiuni, Rio şi cu mine. Şi tot dînd unul peste altul la fiecare ieşire de la cursuri, am sfîrşit prin a ne recrea îm-

preună, cîteva ore. Cît de plicticoşi puteau fi cîteodată profesorii!

Complet absorbit de amintiri, Morgan tăcu brusc, cu o lucire visătoare în ochii sumbri.

– Morgan! protestă nerăbdătoare Samantha. Revino la prezent, vrei?

– Ah, da! Într-o zi, Rio şi cu mine eram într-un bar în afara campusului şi ne-am pecetluit prietenia cu ajutorul unei astronomice cantităţi de whisky. În orice caz, am descoperit foarte repede că aveam mai multe în comun decît materiile de la facultate. Mai întîi, profundul ataşament faţă de pămînt.

Puţin surprinsă, Coraly îi adresă o privire întrebătoare. Înainte de a fi proprietar de pămînt, Morgan, după cîte ştia ea, fusese implicat în numeroase activităţi comerciale.

– Înainte de orice, sînt crescător de animale, Coraly, explică el, ca răspuns la întrebarea neformulată. Cît despre Rio, avea deja o pasiune formidabilă pentru cai... Împărţeam aceeaşi nostalgie pentru întinderile deşertului şi pentru liniştea preeriei. Iată de ce ne grăbeam să ne terminăm studiile.

– Dar ce legătură are asta cu *Vînătorul Nopţii?* întrebă enervată Samantha.

– Fii cuminte şi ascultă, draga mea. Ai făcut totul ca să obţii de la mine această confesiune, atunci lasă-mă să-ţi povestesc în felul meu!

Coraly se feri să-şi exprime vreo opinie, dar în mod secret era de partea lui Morgan. De fapt, ea sorbea fiecare cuvînt al lui. Orice informaţie era binevenită din moment ce se lega de aproape sau de departe cu Rio! Morgan reluă:

– Rio e fiul lui Patrick McCord, spuse el liniştit.

Asta trebuie să fi fost o referinţă pentru că Samantha sări în sus.

– Ia te uită! Marele Patrick McCord!

– În persoană! aprobă Morgan, foarte satisfăcut de lovitura lui de teatru.

– Aşa deci, mormăi Samantha, foarte impresionată.

O expresie mirată se imprimă pe faţa lui Coraly.

– Poate vă par de o ignoranţă înfiorătoare, dar cred că nu am realizat importanţa acestei dezvăluiri! spuse rîzînd.

– Oh, iartă-mă, Coraly! Nu poţi înţelege; în Texas numele McCord e sinonim cu petrolul, înţelegi?

– Nu numai în Texas de altfel, completă Morgan. În mediul lui, Patrick e supranumit *Irlandezul cel Grozav.* E o personalitate!

– Bărbatul care m-a salvat nu pare a fi irlandez, protestă ea nemulţumită.

– Puţin spus. De fapt, Rio seamănă mai ales cu strămoşii lui conchistadori.

– Mama lui este spaniolă?

– Era... o corectă încetişor Morgan. O tînără

dintr-o veche şi nobilă familie. În ziua în care a fugit cu Patrick, părinţii ei au renegat-o. Chiar cînd era în ultima fază a bolii, n-au dorit s-o vadă... Patrick o venera. Rio la fel.

A fi adorat de Rio... Ce efect putea avea? se întrebă Coraly în timpul tăcerii scurte care urmă. Culmea fericirii, sigur! Nimic mai puţin decît paradisul pe pămînt, hotărî ea, cu inima fremătînd. Îşi reveni doar cînd Morgan reluă:

– Luz era o frumuseţe. O femeie cu ochi de jar, cu o piele albă şi netedă ca o catifea. Vocea îi era joasă, învăluitoare... Dar, vai! Toate miliardele lui Patrick McCord au rămas neputincioase în faţa răului teribil care o măcina.

Un suspin profund ieşi din pieptul lui Morgan şi vocea îi luă accente sfîşietoare cînd continuă:

– Cînd Luz şi-a dat sufletul, Patrick a dispărut de acasă două săptămîni la rînd. Rio a fost cel care i-a găsit urma. Se închisese într-o tavernă mizerabilă, dincolo de frontiera mexicană. Închipuiţi-vă că fiul lui a trebuit să-l tîrască literalmente afară! Irlandezul cel teribil era beat de nu se mai ţinea pe picioare şi hohotea ca un copil strigînd numele soţiei lui... Şi ştiţi că nu se încurcase cu nici una dintre acele prostituate? În tot acest timp a băut un pahar după altul, fără să doarmă deloc şi vorbind despre Luz tuturor acelor femei adunate în jurul lui şi care, încet, încet, au fost cucerite de suferinţa acestui

magnat al petrolului...

Inima lui Coraly se strînse la evocarea acestui tablou pe care Morgan îl prezentase cu o simplitate cutremurătoare. Nu era emoţionant ca un om atît de bogat, care ar fi putut să-şi plătească cei mai buni terapeuţi şi consilieri, să prefere să-şi caute consolarea în faţa unei mulţimi de fete de petrecere mexicane? Mai ales că nu vorbeau aceeaşi limbă şi poate abia dacă îl înţeleseseră!

Rio reacţionase complet diferit, înţelesese ea din instinct. Şi-l închipuia închis în sine, mut şi deloc înclinat spre demonstraţii zgomotoase, chiar dacă era devorat de suferinţă. De altfel, Morgan îi confirmă pe loc intuiţia.

– Pentru Rio a fost o încercare teribilă. N-am să-i uit niciodată chipul din ziua înmormîntării. Apoi, în doi ani, a îmbătrînit cu zece... E adevărat că nu numai datorită decesului mamei sale. Ci şi noii lui meserii.

– *Vînătorul Nopţii,* murmură Samantha, cu un fior scurt.

– El însuşi! conchise Morgan pe un ton solemn, ca şi cînd ar fi ajuns la finalul confidenţelor.

– Ei bine, ce aştepţi? întrebă Samantha după o scurtă tăcere. Doar n-o să ne laşi baltă în inima misterului!

El alunecă o privire descurajată spre cele două femei, care aveau aceeaşi expresie nerăbdătoare.

– Dar practic nu ştiu nimic despre activitatea lui Rio, protestă el cu vehemenţă. Nu merit să mă priviţi astfel, doamnelor. Vă asigur că Rio era mut ca un mormînt cu privire la ocupaţiile profesionale.

– Mor-gan! tună Samantha.

Tînărul lăsă să-i scape un suspin profund.

– Ascultă, Sam, tot ce pot să-ţi spun e că Rio era angajat de societăţii particulare sau multinaţionale ca agent de securitate de o natură puţin mai specială...

– Societăţi particulare? Agent de securitate? Oh, Morgan, parc-ai vorbi în chineză.

– Cred că ştiu ce înseamnă asta, interveni Coraly. Rio trebuie să fi cîştigat un salariu exorbitant, protejînd angajaţii companiilor care activează în ţările numite „de risc". Şi atunci, preciză ea cu un surîs vag dispreţuitor, pricinuia el însuşi tulburări şi hărţuieli, cînd astea aranjau interesele conducătorilor de antrepriză. Cam asta e, nu-i aşa?

– E chiar aşa, confirmă Morgan. Şi cum Rio prefera să acţioneze în cele mai profunde tenebre... „colegii" lui i-au atribuit porecla pe care o cunoaşteţi.

Vînător al Nopţii... Coraly sucea şi răsucea această poreclă, în mintea ei. De fapt, i se potrivea lui Rio ca o mănuşă! Nu intervenise el în plină obscuritate, cînd venise s-o elibereze din mîinile răpitorilor? Dar *Vînător*... De ce *Vînător?* Cuvîntul acesta

îi suna neplăcut în urechi. Poate ar fi fost mai bine să nu insiste asupra activităţilor nocturne ale eroului ei. Trecutul era trecut, nu?

– În comparaţie cu ce a făcut el, a desena modele de înaltă croitorie, pentru dame care nu ştiu ce să mai facă cu averea lor imensă, pare o ocupaţie destul de obscură, lăsă ea să-i scape fără să vrea, descurajată deodată de monotonia existenţei ei.

Samantha se îndreptă dintr-o săritură, cu o lucire indignată în ochi.

– Obscură? repetă ea, neîncrezătoare. Într-adevăr, Coraly, e prima oară că aud o aberaţie ca asta. Gîndeşte-te la miile de femei al căror vis cel mai drag ar fi să exerseze, ca tine, meseria de stilist! De fapt, nu văd de ce încerci să compari... Doar nu vrei să te transformi într-un fel de James Bond feminin! adăugă ea, cu un aer dezgustat.

Cum Morgan izbucni în rîs, Sam îl mitralie cu privirea, după care continuă fără să se preocupe prea mult de el:

– Cu atît mai puţin înţeleg reacţia ta, Coraly, deoarece ai un talent extraordinar! Şi nu sînt singura care o afirmă, ci din contră.

– Dacă doamnele îmi permit un cuvînt, interveni Morgan prudent, mica voastră dispută mi se pare fără rost. Nu uitaţi că Rio a pus punct luptelor lui din junglă, acestor lovituri aranjate şi intrigilor sumbre. Acum nu mai e decît un obişnuit crescător de cai!

Pe lîngă viaţa lui paşnică, de om al cîmpurilor, a desena modele e aproape o aventură!

– Morgan nu se înşală de data asta, spuse Samantha... Dar de unde îţi vin deodată toate aceste complexe, verişoară?

– Oh, nu ştiu... De fapt, am fost foarte impresionată de eficacitatea şi perfecta stăpînire de sine ale lui Rio cînd a venit să mă salveze în munţi. În aşa măsură, că eticheta de „sex slab", aplicată femeilor, mi s-a părut, pentru prima oară în existenţa mea, cu totul justificată.

Morgan îi aruncă unul din surîsurile lui orbitoare.

– Nu te subestima, Coraly! Toată lumea încearcă acelaşi lucru în prezenţa lui Rio. El e cu totul extraodinar!

Extraordinar... În mod cert, ea va fi ultima care să o nege. Acest cuvînt continuă să-i răsune în urechi mult după conversaţia lor. Într-adevăr, vorbăria lor de pe marginea piscinei fu întreruptă prin sosirea gemenilor, foarte în formă după somnul de după-amiază... Imediat, Morgan fu solicitat şi totul se termină cu o cursă îndrăcită în jurul *patio*-ului, Morgan servind drept cal şi fiind călărit cu încîntare de băieţii care urlau ca nişte indieni Sioux!

Incontestabil, ferma lui Wade era o insuliţă de fericire domestică, constată Coraly cu o uşoară înţepătură în inimă... De ce să-şi ascundă tristul adevăr? Era geloasă – nebună de gelozie chiar –

pe cuibul de dragoste duios şi liniştit, pe care şi-l construise Samantha.

Doar nu era pe cale să se îndrăgostească de Morgan! se înspăimîntă, brusc, Coraly. Dar scutură din cap, imediat. Nu, nu era cazul cu adevărat, deşi marele diavol cu apucături simple îi era foarte simpatic!

N-o invidia pe verişoara ei pentru bărbatul cu care se măritase, ci pentru calda şi strălucitoarea lor complicitate, pentru intensitatea dragostei lor care se răsfrîngea asupra anturajului lor şi făcea din această casă un mic colţ de paradis pe pămînt.

În orice caz, cu cît îl observa mai mult pe Morgan, pe Samantha şi pe copii lor, cu atît se bucura mai mult că rupsese logodna cu Phillip! Cel puţin făcuse şi ea un lucru bun. De cînd stătea la familia Wade, Coraly îşi jurase să nu se mărite decît dacă va trăi o relaţie la fel de intensă, la fel de pasionată ca a lor. Şi cu cît stătea mai mult aici, cu atît hotărîrea îi devenea mai fermă.

Într-adevăr, zilele treceau fără să se pună problema întoarcerii în Anglia, din cauza tatălui lui Coraly, care petrecea mult timp în cazinouri. Şi cum să fi avut el curajul să se smulgă de la masa de joc, cînd şansa îi surîdea atît de insolent?

– N-am putea să mai rămînem în Statele Unite? o ruga la telefon.

Cînd episodul se repetă a treia oară, Coraly

acoperi receptorul cu palma şi le aruncă gazdelor ei o privire jenată.

– Iar tata. Pare că hazardul e iar de partea lui şi că e pe cale să facă avere! Ar vrea ca eu să continuu să vă încurc vreo cîteva zile, dar aş putea foarte bine să mă duc la Las Vegas.

Samantha nici nu vru să audă.

– Ţi-ai pierdut judecata? Ştii că ne bucurăm să te avem aici.

Morgan supralicită şi el imediat şi amîndoi dădură dovadă de o asemenea insistenţă călduroasă, că tînăra femeie simţi un nod în gît. Era aşa de reconfortant să fii aşa de binevenită... De altfel, ce s-ar fi făcut ea fără Samantha? Afecţiunea ei înţelegătoare nu era numai un argument, ci aproape o necesitate!

De-a lungul zilelor, prietenia lor se adîncea şi-i permitea lui Coraly să se refacă după şoc. Bineînţeles, din cînd în cînd, mai avea crize, cînd memoria refuza s-o lase în pace. Îngheţată şi tremurînd, s-ar fi înfundat din ce în ce mai mult în lumea ororii, dacă simpatia caldă a Samanthei n-ar fi scos-o, de fiecare dată, din această stare.

Într-o după-amiază deosebit de toridă, nervii lui Coraly fură totuşi puşi, încă o dată, la încercare. Ciufulit, cu ochii negri şi înfuriaţi, Morgan năvăli ca o tornadă în *living,* cu trăsăturile alterate de mînie.

– Ah, ce animal! explodă el, străbătînd camera.

– Morgan! exclamă Samantha. Poţi să ne explici ce s-a întîmplat? S-a declarat cel de-al treilea război mondial sau doar ai digerat rău masa de prînz?

Vorbind, se grăbise să-i încredinţeze pe gemeni mîinilor experte ale Sarei, guvernanta. Samantha ştia ce grămadă de înjurături şi insulte vor scăpa de pe buzele soţului ei şi că acestea nu trebuiau să ajungă la urechile lor.

– Poliţia l-a arestat pe unul dintre răpitori, sfîrşi prin a dezvălui Morgan. Imaginează-ţi că a lucrat aici, la fermă!

Îngrozită, Sam sări în picioare.

– Doar nu era unul din oamenii noştri!

– Linişteşte-te, nu e vorba de un angajat permanent, ci de un sezonier pentru muncile de primăvară... Şi ghiceşte care e numele lui! zise Morgan, furios. Henderson! Îţi dai seama?

Mută şi ţeapănă în scaun, Coraly se lupta cu un sentiment de panică, amestecată cu confuzie. De ce era Morgan aşa de furios? se întrebă ea, frecîndu-şi braţele ca de gheaţă.

– Henderson, murmură Sam, gînditoare. Dar, spune, Morgan, nu la ferma lui a reperat Rio camioneta răpitorilor?

– Ba da! Şi de acolo s-au retras bandiţii în munţi. A mărturisit tot: el e pseudoşoferul de taxi. Apoi a fost omul de contact. Avea misiunea să-l cheme pe sir Charles la telefon.

– Presupun că tot el i-a eliberat pe complici, spuse Sam.

– Da, natural! aprobă Morgan, dezgustat. Încep să înţeleg cum a găsit această cabană în plină noapte: propria lui familie a construit-o! Şi neisprăvitul ăsta şi-a petrecut toată copilăria explorînd blestematele alea de coline. Trebuie să le cunoască ca pe buzunarul lui.

– Şi... şi ce-i cu ceilalţi trei? întrebă Coraly, tremurînd.

Instantaneu, Morgan îşi opri marşul prin cameră şi o privi cu compasiune pe tînăra femeie palidă şi speriată. Din doi paşi, fu lîngă ea strîngîndu-i mîinile într-ale lui.

– Nu ai nici un motiv să-ţi fie teamă, Coraly, zise el cu blîndeţe. Aici eşti în siguranţă. Tonul lui se aspri cînd adăugă cu maxilarele crispate: Eu îi protejez pe ai mei, Coraly. Şi să ştii că e un rol pe care-l iau foarte în serios.

Ridicînd ochii spre el, Coraly se ruşină de spaima ei. Trebuia să se debaraseze odată de aceste accese stupide de teroare! Cu un efort de voinţă, reuşi să se destindă şi întrebă calm:

– N-au nici o veste despre cei trei bărbaţi?

Morgan scutură negativ din cap.

– După Henderson, s-ar fi despărţit după ce au trecut frontiera. Poliţia apreciază că e foarte plauzibil. Dar nu-ţi face griji, vor fi în curînd după gratii.

Uite, apropo de prostii! exclamă el, întorcîndu-se spre Sam. Ghici unde l-au găsit pe Henderson? Ei bine, imbecilul ăsta s-a ascuns sub o grămadă de lemne în propriul *ranch.* S-o fi gîndit că nimeni nu-l va căuta chiar la locul faptei. Puah!

Abordînd o mutră dispreţuitoare, părăsi camera, cu mersul lui viguros, întorcîndu-se la ocupaţiile lui.

– Cum te simţi, Coraly? întrebă Samantha, cu solicitudine, de cum se calmă zgomotul tumultuos al paşilor lui.

– Bine, draga mea. Sînt ferm decisă să uit, tu ştii.

Dar această hotărîre nu era deloc uşoară şi, cîteva zile mai tîrziu, Coraly luă la cunoştinţă un nou fapt care trebuia să-i răvăşească toate planurile.

Ieşind dintr-un somn profund, lenevea în pat, fixînd grinzile aparente din camera luminoasă şi primitoare unde se simţea deja ca acasă. Şi nu numai de camera asta, ci de *ranch*-ul întreg se îndrăgostise! Ambianţa liniştită, viaţa după un program regulat, ritmul nonşalant al zilelor îi conveneau de minune. Era o existenţă atît de odihnitoare după constrîngerile vieţii moderne londoneze...

Şi totuşi, venise timpul să-şi facă bagajele. Coraly luase această hotărîre în ajun. Dacă va reuşi să-l smulgă pe tatăl ei de sub fascinaţia jocului, vor ajunge în Anglia înainte de sfîrşitul săptămînii.

Cu toate peripeţiile neaşteptate, vacanţa ei du-

rase destul. Dacă nu se întorcea, cine-i va continua munca? Chiar dacă, văzută de aici, chestia părea deosebit de frivolă şi lipsită de sens, trebuia să se înhame la colecţia de toamnă.

Agitată de gînduri nedorite, Coraly îşi schimbă poziţia. De ce oare imaginea lui Rio se strecura în mintea ei? Nu voia să se gîndească. Nu, fericirea pe care o cunoscuse în braţele lui, în acea noapte, făcea parte tot din amintirile pe care trebuia să le aşeze, oricît ar costa-o, în adîncul memoriei ei. Să nu poată ieşi niciodată!

Copleşită, scoase un suspin profund. În secret, putea să recunoască că iubitul ei de o seară o hărţuia, o bîntuia, o obseda, monopolizîndu-i visele... Oricît se mustra şi căuta să se convingă că sentimentele ei nu se datorau decît unei recunoştinţe excesive, pentru bărbatul care-i salvase viaţa, nu reuşea!

Iată de ce era timpul să adauge cîteva mii de kilometri între ei. Rio nu plecase, cu mersul lui nonşalant, fără o privire în urmă, fără un cuvînt de despărţire? Era mult timp de cînd ar fi trebuit să se resemneze să adopte aceeaşi atitudine.

La Londra, prietenii, viaţa ei o aşteptau, şi mai ales munca ei. Chiar dacă îşi cîştigase reputaţia lucrînd pentru tatăl ei, Coraly îşi exersa meseria cu un talent real şi era mîndră de asta. Poate, mai tîrziu, va sfîrşi prin a regăsi sensul existenţei ei de

femeie bogată, dar solitară...

Întărită de această speranţă, Coraly se ridică energic din pat, gata să înfrunte lumea. Dar fu oprită din elanul ei de o senzaţie de ameţeală incontrolabilă. Palidă şi fără putere, îşi luă capul în mîini.

În numele cerului, cum să-şi explice această ameţeală, această... această greaţă? Fără s-o prevină, stomacul i se contractă violent. Ridicîndu-se dintr-o săritură, cu ochii holbaţi, abia avu timp să ajungă pînă la baie.

Cîteva minute mai tîrziu, Coraly, aplecată deasupra chiuvetei, clătinîndu-se, îşi scutura lent capul, într-un protest mut. Nu putea să fie adevărat! Gravidă, ea? Şi pe deasupra cu un bărbat care trebuie că i-a uitat şi numele! Oh, era prea nedrept ca soarta s-o lovească astfel... Nu era posibil!

Dar, vai! Era adevărat... Observase o întîrziere a ciclului, dar trăsese concluzia, plină de optimism, că era vorba de o reacţie normală după toate încercările suferite. Dar acum... simptoamele erau atît de caracteristice, încît Coraly nu avea nici o îndoială.

Bineînţeles, va consulta un medic pentru a obţine confirmarea, dar deja, în sinea ei, cunoştea răspunsul. Purta în ea copilul lui Rio...

Liniştită, îşi făcu duşul şi se îmbrăcă în pantaloni de bumbac şi o bluză largă, pe care o desenase ea însăşi. Disciplinîndu-şi părul bogat într-o lungă coadă

cuminte, coborî în sufragerie, cu toate urmele răului şterse. O găsi pe Sam la masă, în faţa unui mic dejun pantagruelic, cu cafea, ouă şi slănină, fulgi de cereale, pîine prăjită şi un set asortat de dulceţuri! Ea se mulţumi cu ceai şi chifle calde şi crocante, abia scoase din cuptor.

– Am intenţia să-mi petrec ziua la Las Vegas, anunţă degajat, desfăcîndu-şi şervetul.

Samantha primi această hotărîre cu entuziasm.

– Excelentă idee, verişoară! Îţi va face bine să vezi puţin lumea exterioară, adăugă ea cu un ton matern. Vai, nu te pot însoţi. Am vorbit cu Barbara Carter la telefon şi i-am promis să ne întîlnim în oraş la prînz. Credeam că vii cu noi, dar dacă ai alte proiecte e la fel de bine. Îţi aminteşti de Barbara?

– Babs? Cum aş fi putut s-o uit? Lîngă ea, şi un uragan pare calm. Ce mai face? se interesă Coraly cu curiozitate.

– Oh, nu şi-a pierdut nimic din spontaneitate, te asigur. Chiar după ce a adus pe lume trei copii e tot ca un foc nebun! Şi soţul ei e îndrăgostit de ea ca în primele zile... Babs are o nepoată adorabilă, preciză Sam, cu o lucire de nostalgie în ochii mari.

Brusca şi trecătoarea melancolie a Samanthei găsi imediat un ecou în Coraly. Cele două prietene, legate din copilărie, întîlniseră amîndouă soţi care le adorau. În timp ce ea... Nu purta ea în trupul ei un copil care va fi al nimănui? Poate o fiică... cu ochii

negri ca de cărbune şi părul ca pana corbului... Chiar portretul tatălui ei, care-i va rămîne pentru totdeauna necunoscut.

– Coraly?

Cu greu, tînăra femeie se smulse din reverie şi întîlni privirea neliniştită a Samanthei.

– Da? întrebă ea, cu o veselie forţată.

– Totul e bine, draga mea? Aveai o expresie atît de îndepărtată!

– Nu-ţi face atîtea griji. Sînt în formă, te asigur. Mă scufundasem în amintiri, minţi ea cu uşurinţă. Cînd ai amintit-o pe Babs, mi-ai reînviat toată adolescenţa. Această fată era un pericol! Te antrena întotdeauna în cele mai incredibile aventuri.

Samantha izbucni în rîs.

– Asta da, Babs e un fenomen. Şi cum ţi-am spus, nu s-a schimbat cu vîrsta. N-ai să mă crezi, dar ea a montat toată căsătoria mea cu Morgan, piesă cu piesă!

Cu ochii holbaţi, Coraly protestă:

– Sper că e o glumă.

Un surîs încîntat jucă pe buzele lui Sam, foarte mîndră de lovitura ei de teatru.

– Ei, nu e adevărat, confirmă ea, ridicîndu-se ca să umple ceştile. Era chiar după moartea tatei. Presupun că nu ţi-a ajuns la urechi nici un ecou despre năstruşnicia testamentului său.

– Nici măcar un zvon... Dispoziţiile erau atît de

neobişnuite?

– E cel mai puţin din ce se poate spune, zise Sam, cu o strîmbătură amară. Ţine-te bine, Coraly: ultima dorinţă a tatălui meu era să mă căsătoresc cu un cetăţean american, înainte de douăzeci şi cinci de ani. Or, aniversarea mea era peste cinci luni! Împlineam douăzeci şi cinci de ani.

Cu gura căscată, Coraly puse brusc ceaşca jos.

– Dar e complet ridicol! se indignă ea. Şi ai respectat această clauză stupidă?

– N-aveam de gînd, dar avocatul meu a reuşit să mă convingă că orice demers e zadarnic.

Cu un zîmbet, Sam se aruncă pe spate, savurînd efectul provocat de ciudata ei dezvăluire.

– Inutil să-ţi mai spun cît eram de furioasă, adăugă ea.

– Normal, dar ce rol a jucat Babs în acest complot? Nu încerca să mă faci să cred că ţi-a găsit un soţ la mica publicitate.

– Nu, n-ai ghicit deloc, dragă!

– Oh, Sam, încetează să te înconjuri de mister şi treci la fapte. Ard de curiozitate.

– Nu ţi-e teamă că te vei plictisi de moarte dacă îţi povestesc toată istoria? o tachină Samantha.

– Nu fi rea! Dacă nu-mi faci mărturisiri complete, în următoarele două secunde, am să te pedepsesc!

– Ei bine, dacă o iei pe tonul ăsta... Atunci, fii numai urechi şi nu mă întrerupe, de acord?... Deci,

după cum bănuieşti, eram scoasă din sărite, nebună de furie! Situaţia era imposibilă. Bineînţeles, aş fi putut să mă mărit cu una dintre cunoştinţele mele din Statele Unite. Unul dintre acei tineri cu maniere impecabile şi gusturi rafinate. Dar numai la ideea de a duce alături de un astfel de tînăr o existenţă posomorîtă, căscam deja de să mi se rupă maxilarele. Totuşi, trebuia să iau repede o hotărîre! Stăteam acolo, învîrtindu-mă în cerc ca o sălbăticiune în cuşcă, cînd am primit o scrisoare de la Babs, cerîndu-mi să fiu naşa celui de-al doilea copil al ei. Am acceptat imediat: *primo,* pentru că aveam nevoie să-mi schimb ideile; *secundo,* pentru că nu putusem asista la botezul primului ei copil.

Cum Sam făcu o pauză să înghită o gură de cafea şi să-şi recapete suflul, Coraly interveni, nerăbdătoare:

– Şi ce făcea Morgan în toate astea?

– Coraly! Mi-ai promis că o să asculţi pînă la capăt. Unde eram?... Ah, da... Babs! Nici nu ajunsesem bine la ea că i-am plîns în poală, povestindu-i în detaliu toată nenorocirea. În fine, o cunoşti pe Babs. Ea nu e femeia care să se lase oprită de genul acesta de fleacuri. Imediat, a găsit o soluţie.

– Morgan? întrebă Coraly, neîncrezătoare.

– El însuşi! Închipuie-ţi că ne-am detestat de la prima întîlnire.

– Morgan şi cu tine? Nu e posibil!

– Totuşi, ăsta e adevărul. Ar fi trebuit să presimt imediat că găsisem în el bărbatul pe măsura mea. Dar de aici, pînă la a o recunoaşte... era o adevărată umilire! Am lăsat-o pe Babs să organizeze după placul ei acest aşa-zis mariaj din raţiune: banii mei, în schimbul numelui lui.

– Deci, Morgan era sărac?

Sam scutură din cap.

– Deloc! Nu era decît un pretext. Dar Babs şi cu mine eram convinse că trăia în mizerie. Angajamentul părea deci ideal: puteam să străbat lumea după placul meu, în timp ce el va continua să-şi frîngă şira spinării muncind din greu la ferma lui. Şi asta datorită averii tatei care îmi va fi, în fine, atribuită... Pe scurt, totul părea foarte limpede. Odată ce am avut inelul pe deget, mi-am dat seama însă că nimerisem într-o cursă, cu capul înainte: dragul de Morgan pretindea o căsătorie adevărată din toate punctele de vedere...

– Deci, ţi-a cerut... îî... să te culci cu el, conchise Coraly.

– Hm... A-mi cere nu e chiar cuvîntul potrivit. Este adevărat că eram deja îndrăgostită nebuneşte de el şi nu i-am prea opus rezistenţă!

– Incredibil! şopti Coraly, prea zăpăcită să comenteze.

Privirea lui Sam devenea îndepărtată şi visătoare pe măsură ce se adîncea în aceste amintiri pline de

tandreţe.

– Da, e inimaginabil – nu-i aşa? – ca o poveste de dragoste adevărată să înceapă atît de scandalos.

Distrată, se uită la ceas şi sări de pe scaun.

– Coraly, ai văzut ce oră e? Babs deja trebuie să mă aştepte! Scuză-mă că te las aici, dar trebuie să zbor, dacă nu, voi fi obligată să-mi bat propriile recorduri de viteză la volanul *Jaguar*-ului.

– Nu te nelinişti, draga mea. Ne revedem cînd mă întorc de la Las Vegas.

Samantha se mai întoarse o dată înainte de a ieşi.

– Ah! Uitam... Am să găsesc pe cineva să te conducă la avion şi un şofer să te ducă la pista de decolare! adăugă ea, trimiţîndu-i o sărutare din vîrful degetelor. Şi noroc la ruletă!

Noroc... Va avea nevoie pe masa de consultaţii, se gîndi Coraly, cu inima strînsă, pătruzînd în sala de aşteptare a ginecologului cel mai bine văzut din Los Angeles.

Dar nu se amăgea deloc, iar cînd ilustrul medic o anunţă că era gravidă, nu fu surprinsă. Noutatea nu făcea decît să confirme ceea ce ştiuse în sinea ei de la începutul dimineţii.

Foarte bine, se gîndi Coraly, după ce regăsi vacarmul străzii. Acum, că avea o certitudine, nu-i rămînea decît să ia o hotărîre. Concret, se ofereau

trei posibilităţi: fie să devină mamă celibatară, fie să se căsătorească urgent cu un alt bărbat. Cum nu era decît la a treia săptămînă de sarcină, gurile rele nu vor avea material sigur de bîrfă. Cît despre a treia soluţie, aceasta consta în a face să dispară bebeluşul...

Fremătînd de revoltă interioară, scutură din cap. Cum să se hotărască să piardă copilul lui Rio? Nu, elimină imediat această posibilitate crudă. Atunci, să se mărite cu Phillip? Oricît de ciudat părea, Coraly era convinsă că tînărul ar fi acceptat cu plăcere, în ciuda circumstanţelor.

Dar să-şi unească viaţa cu Phillip? Nu însemna asta să se condamne la o existenţă lipsită de pasiune? Nu, cu riscul de a-l contraria pe tatăl său abandonă şi această idee...

Cel mai bine era să-şi dea timp de gîndire serioasă. Nu era absolut imperativ să hotărască pe loc, în fond! Cu un suspin resemnat, Coraly chemă un taxi şi dădu adresa hotelului unde stătea tatăl ei.

În compania lui Charles încercă, fără cea mai mică convingere, diferite jocuri de noroc. *Fortuna* nu-i era deloc favorabilă în ultimul timp. Şi cîte probleme avea! Din cînd în cînd sir Charles o privea neliniştit. Cît de îndepărtată şi distrată era! Punînd această atitudine pe seama aventurii ei din munţi, îşi spori blîndeţea şi gentileţea, ceea ce făcu să crească starea de nervozitate în care se

găsea Coraly.

A doua zi după-amiază, îl părăsi pe tatăl ei, cu o sărutare pe frunte şi recomandaţia expresă de a se întîlni cu ea cel tîrziu la începutul săptămînii viitoare.

– Poate mă vezi apărînd şi mai curînd, cedă Charles, cu un aer dezamăgit. Se pare că şansa mea e pe cale să-mi întoarcă spatele!

Hotărît, toată familia era atinsă de ghinion, se gîndi Coraly, cu o ironie puţin amară. În ciuda lacrimilor care-i ardeau pleoapele, reuşi să zîmbească înainte de a urca în taxiul care o ducea la aeroport. Ajunsă acasă, la verişoara ei, se simţi epuizată. Niciodată nu se simţise aşa, nici chiar după răpire. Cu ochii rătăciţi de oboseală şi moralul scăzut, Coraly se strădui să converseze din vîrful buzelor. Nu voia s-o alerteze pe Samantha, care era foarte perspicace. Şi cum avu un pretext, bătu în retragere spre camera ei.

Cum crezuse că o să înşele vigilenţa verişoarei ei? Abia îşi terminase treaba, cînd o auzi bătînd la uşa ei.

– Intră! murmură ea, cu gura încă plină de pastă de dinţi.

Era Samantha.

– Nu te-ai culcat, constată cu un suspin de uşurare, intrînd în cameră. Ascultă, Coraly, nu vreau să mă amestec în viaţa ta personală, nici să te oblig la confidenţe, dar păreai aşa ciudată în seara asta,

că n-am putut să mă culc înainte de a mă asigura că ţi-e bine.

În faţa expresiei de solicitudine a verişoarei ei, Coraly simţi că-i slăbeşte rezistenţa. Din nou îi dădură lacrimile, arzîndu-i marginea pleoapelor. Dar nu voia să-i dea Samanthei o nouă grijă, povestindu-i drama ei. Ce drept avea să abuzeze de inepuizabila ei bunătate? Întorcîndu-se brusc, decretă cu o voce nesigură:

– Pot să-mi rezolv singură problemele, Sam.

Aceasta nu înţelegea lucrurile aşa. Înconjurînd-o, ca să fie cu faţa la ea, o văzu cu umerii căzuţi şi fremătînd de hohote reţinute. Puse mîinile în şolduri şi zise:

– Coraly! Nu-ţi înţeleg deloc motivele. Nu sînt şi ruda şi prietena ta?

– Bineînţeles! exclamă ea cu vehemenţă. Dar...

– Nu există vreun „dar" care să ţină, dragă mea. Te frămîntă ceva, e evident; şi eu vreau să te ajut în măsura posibilului.

Susţinîndu-i cîteva clipe privirea plină de compasiune, Coraly înţelese că era în zadar să păstreze un secret care, oricum, era condamnat să iasă la lumina zilei... Cu o involuntară mîndrie, tînăra ridică bărbia şi declară pe neaşteptate:

– De fapt, am fost la Las Vegas să văd un ginecolog. Sînt însărcinată.

– Oh, Coraly... murmură Sam. Cu Phillip?

Scutură din cap în semn că nu, cu un surîs amar.

Intrigată, Sam o privi lung. Brusc, ochii i se lărgiră de oroare.

– Oh, Doamne, răpitorii! Şi n-ai îndrăznit să spui.

– Nu, Sam, te asigur. În privinţa asta, n-am minţit.

De data asta Samantha era dezorientată.

– Dar cine, atunci? întrebă ea nedumerită.

Cu o privire fixă, Coraly articulă lent:

– Rio McCord.

Capitolul şase

– Rio... şopti Samantha, căzînd pe scaun. Dar, Coraly, n-ai petrecut decît o noapte la el!

– Într-adevăr, aprobă, cu buzele uscate, şi se aşeză în faţa ei.

În ciuda firii ei hotărîte, Samantha nu ştia cum să înfrunte această destăinuire.

– Coraly, murmură ea cu o voce obosită. N-aş vrea să fiu indiscretă, dar cum a putut să se petreacă atît de repede între voi? Doar n-o să-mi spui că a încercat să te violeze! Mărturisesc că mi-ar fi prea greu să te cred...

– Dar bineînţeles că nu! explodă ea.

Într-o povestire sacadată, Coraly se strădui să-i explice prietenei sale senzaţiile haotice ce o asaltaseră în acea noapte. Pe măsură ce povestea, expresia Samanthei se asprea şi pe faţă i se imprima

o caldă înţelegere. Din cînd în cînd, aproba din cap încurajînd-o să continue.

– Aşa a fost, mă simţeam murdărită, Sam. Ca o fiinţă fără viaţă.

Coraly trebui să-şi înghită saliva ca şi cînd angoasa o cuprindea din nou la evocarea impresiilor de atunci. Aplecată spre ea, Sam îi prinse cu tandreţe degetele îngheţate.

– Nu trebuie să continui dacă te apasă aşa greu.

Coraly inspiră profund.

– Nu! Trebuie să merg pînă la capăt acum. Vreau să ştii cît de plin de tact a fost Rio. Înţelegi, Samantha? După bestialităţile lui Ben, aveam în faţa mea pe cineva cu adevărat uman!

Făcu o pauză şi lăsă să-i cadă braţele ridicate într-un gest de neputinţă.

– Aveam nevoie de Rio ca să regăsesc puţină demnitate, adăugă ea.

Se lăsară cîteva clipe de tăcere, fiecare fiind absorbită în gîndurile ei. Apoi Sam o întrebă calmă:

– Acum, ce ai hotărît?

Coraly vru să surîdă, dar rezultatul fu demn de milă.

– Încă nu ştiu nimic, mărturisi ea jalnic. Pentru moment, singura mea certitudine e că mă întorc acasă săptămîna viitoare.

Cu ochii căscaţi de surpriză, Samantha strigă:

– Cum? Vrei să pleci fără să-l informezi pe Rio

de starea ta?

Coraly rămase mută, dar răspunsul se citea uşor pe trăsăturile ei hotărîte. Sărind în picioare, Samantha străbătu nervoasă camera, oprindu-se în faţa verişoarei ei, cu faţa luminată de o lucire sfidătoare.

– Nu conta pe mine să te las să acţionezi astfel, decretă ea. În fine, o bună bucată din responsabilitate îi revine lui Rio, totuşi, ce naiba! Fără a mai vorbi că un bărbat, oricare ar fi, are dreptul să fie pus la curent cu viitoarea lui paternitate.

Să-l anunţe pe Rio că era însărcinată... Coraly încercase din ajun să cîntărească motivele pro şi contra. Dar dacă ideea de a-l preveni părea simplă şi chiar logică, a o pune în practică era mai greu... Rio, în fond, nu-i ceruse nimic. Cum va reacţiona el, dacă îi anunţa liniştită noutatea? În mod sigur se va simţi hărţuit, urmărit, constrîns! Şi perspectiva de a-l înfrunta nu era deloc veselă... ca să nu spună incompatibilă! Cu un aer descurajat, tînăra scutură din cap.

– Coraly, trebuie să-i spui! insistă Sam. Măcar din onestitate faţă de el. Pe de altă parte, tu nu poţi să duci o viaţă de mamă celibatară.

– Şi de ce nu? În zilele noastre e o practică admisă în lume şi chiar curentă.

– În mod cert, nu neg. Dar Tremaine Smythe nu e toată lumea! Nu pretind că familia noastră a fost

de o moralitate perfectă. Ca oricare, am avut şi noi necăzurile noastre, legăturile noastre secrete şi altele... Numai că un copil nelegitim nu s-a mai văzut în familia noastră.

Simţindu-se din ce în ce mai rău, Coraly se agită nervoasă pe scaun. Încurajată de avantajul său, Sam continuă să argumenteze pe un ton arzînd de convingere:

– Pînă astăzi, n-ai făcut decît după capul tău, Coraly, fără să ţii cont de nimeni şi de nimic, ai susţinut sistematic cele mai diverse cauze. Plătind tributul convenienţei, ţi-ai dus viaţa exact aşa cum ai înţeles, ridicînd mîndră bărbia dacă se încerca o critică la adresa ta. Şi eu n-am încetat să-ţi admir fiecare nouă extravaganţă.

Samantha surîse în faţa expresiei uluite de pe faţa verişoarei ei.

– Ei da, Coraly, am fost ţinută mereu la curent cu isprăvile tale. Şi eram încîntată! Dar azi sînt ferm convinsă că porneşti pe un drum greşit.

– Oh, Sam, nu înţelegi. Eu...

Cuprinsă de mînie, Samantha scutură energic din cap şi şuviţele de păr zburară în jurul umerilor ei ca flăcări arzînde.

– Înţeleg perfect, din contră. Şi, în plus, cred că pot prezice ce o să se întîmple: ai dori ca toată Londra mondenă să se piardă în presupunerea identităţii tatălui copilului tău? Doamne, Coraly, nu

se va vorbi de fiica sau de fiul tău decît ca despre un „bastard" al familiei Tremaine Smythe! Poţi să-ţi imaginezi în ce atmosferă va trăi acest sărman micuţ?

Încolţită, Coraly înclină ceafa.

– M-am gîndit la toate astea, murmură ea slab. Apoi, închizînd ochii adăugă repede: Şi totuşi, nu vreau să-i spun, Sam...

– Dar de ce? Într-adevăr, Coraly, nu ştiu ce te-a apucat de cînd ai stat în cabana aceea. Nu mai eşti aceeaşi. Coraly de odinioară nu se temea de nimic şi de nimeni din cîte ştiu!

– Nu mi-e teamă de Rio! se apără ea cu vehemenţă.

Cel puţin... nu fizic... preciză ea pentru sine.

– Ei bine, atunci n-ai nici un motiv să nu mergi să-l găseşti!

Oh, cum să-i explice Samanthei? Cum s-o facă să înţeleagă în ce măsură se simţea singura responsabilă pentru ce se întîmplase? Umerii lui Coraly fremătară şi o lucire de vulnerabilitate îi trecu prin ochii luminoşi.

– Cred că nu-i cinstit să-l copleşesc pe Rio cu consecinţele propriei mele nebunii, mărturisi ea cu greutate.

Ridicînd bărbia cu un aer hotărît, Coraly îşi înfipse privirea în cea a verişoarei ei.

– Am uitat să precizez un lucru, Sam, adăugă ea, cu un amestec de mîndrie şi sfidare. Eu sînt cea

care, practic, l-am implorat pe Rio să facă dragoste cu mine...

Cu greu îşi reprimă roşcata exclamaţia de surpriză care-i urcă pe buze. Coraly, pe cale de a cerşi şi de a implora: iată ceva ce părea aproape de neconceput! Dar avea ea dreptul să judece? Chiar la timp îşi aminti că ea nu fusese niciodată victima unei răpiri, combinată cu o tentativă de viol, care ar fi reuşit dacă...

Inspirînd profund, începu să vorbească cu gravitate:

– Pot să-ţi înţeleg reacţia, draga mea. Totuşi, asta nu schimbă cu nimic faptul că eşti însărcinată şi că Rio trebuie să ştie.

Ca şi cum ar fi îndurat o suferinţă prea puternică, Coraly închise ochii. Scuturînd din cap cu disperare, murmură:

– E imposibil...

Cum Samantha nu răspundea, deschise ochii şi descoperi cu groază expresia hotărîtă a verişoarei sale.

– Foarte bine, acţionează după placul tău, Coraly! spuse ea, cu o bunăvoinţă cel puţin neliniştitoare.

O adiere de vînt proaspăt salută primele luciri ale zorilor. Înfăşurat cu cuvertura verde-pal, Rio scruta cu un ochi posomorît progresul lent al luminii. După numai trei ore şi jumătate de somn agitat, se trezise înainte de apariţia zilei şi de atunci se zbătea în propriile gînduri. Nici o speranţă să mai adoarmă. Trebuie spus că insomnia devenise o obişnuinţă de la întoarcerea lui din Nevada. Şi lipsa de odihnă, asociată cu ritmul îndrăcit de muncă pe care Rio şi-l impunea, ca să-şi ocupe mintea, începea să-i marcheze trăsăturile. Din zi în zi dispoziţia lui era mai neagră. Pierduse din greutate şi corpul lui subţire, cu osatură fină, nu mai era decît un concentrat de muşchi şi tendoane întărite ca metalul. Cît despre faţă, aparent împietrise într-o mască inabordabilă. De ce oare îl evitau oamenii lui? se întreba el cu acreală.

Oricum, totul îl irita! Că ploua, că bătea vîntul, timpul îl exaspera. Cleat, fidelul lui Cleat, îl agasa şi probabil îi devenise insuportabil. Dar dintre toţi, propria persoană îl exaspera cel mai mult!

– Să se ducă la naiba! urlă el contra întregului Pămînt, aruncînd iritat cuvertura.

Dintr-o săritură fu jos şi începu să se plimbe prin cameră, fără măcar să simtă frigul pişcător. Oboseala lui Rio era atît fizică, cît şi psihică. Din cîte îşi amintea, nu mai cunoscuse niciodată o asemenea nenorocire. Exceptînd săptămîna cînd fusese reţi-

nut în detenţie în jungla sud-americană.

Atunci nimic nu-l împiedica să rătăcească în cele patru colţuri ale pământului avid şi sălbatic pe care-l iubea. Şi totuşi, închisoarea revenise, dar de data asta sub formă mintală...

– Ciudată cuşcă! zise el, trăgîndu-şi blugii vechi care cunoscuseră şi zile mai bune.

Barele acestei cuşti ciudate nu erau oare sub formă de şuviţe blonde şi mătăsoase? Şi pereţii ei erau amintirea obsedantă despre o femeie a cărui gură, superb sculptată, avea savoarea fragilor.

Rio ajunsese să se întrebe mai tot timpul despre starea ei de sănătate. Oare îşi revenise Coraly din traumatismul ei? Şi mai era oare în Nevada? Sau zburase spre Anglia, însoţită de irezistibilul Phillip? Tînărul scrîşni din dinţi, ca de fiecare dată cînd asocia numele lui Coraly cu cel al elegantului ei logodnic.

Acel filfizon şi-o fi permis cumva s-o atingă? se întrebă el, năpădit de o mînie rece... Scîrbit de propria lui nervozitate, Rio scoase un suspin. Totuşi, nu-şi putea petrece restul zilelor chinuindu-se cu gînduri de ură împotriva acelui dandy! Mai ales în această dimineaţă, cînd era într-o dispoziţie detestabilă şi gata să atace sălbatic pe primul venit care i-ar adresa o privire piezişă. Lăsîndu-se să cadă greu pe pat, îşi trase cizmele de piele groasă, patinate de ani şi de muncă. De fapt, era dezgustat

de sine însuşi. În aşa măsură că aproape prevedea întoarcerea la joaca cu pistoletul, fie că ar fi fost în jungla veritabilă, fie în cea mexicană. Uşor de zis... Dumnezeu ştia că fusese totuşi fericit să pună cruce trecutului său aventuros.

Adunîndu-şi curajul, Rio se îndreptă spre bucătărie unde îl aştepta, ca în fiecare dimineaţă, surîsul radios al Mariei.

– Aţi dormit bine, *señor?* întrebă ea pe un ton matern.

– Ca un înger! minţi el, cu o blîndeţe care nu reflecta nimic din frămîntările lui interioare.

Dar cu Maria nu-şi permisese niciodată o cît de mică vorbă aspră. Nu o îngrijise ea pe Luz, mama lui, cu un devotament fără limită?

– Domnul Wade este pe drum spre *ranch, señor*, anunţă ea întinzîndu-i o ceaşcă cu cafea fumegîndă.

– Morgan?

Expresia lui Rio rămase impasibilă, deşi un fior de nelinişte, amestecat cu speranţă, îl străbătu. În fine, va afla noutăţi despre cea care îi acaparase gîndurile.

– Da, Franck a sunat de pe pistă ca să semnaleze aterizarea avionului. Au trecut cam douăzeci de minute de atunci, preciză ea, după ce privi pendula grea din lemn închis la culoare. Mîncaţi acum, sau preferaţi să vă aşteptaţi prietenul?

– Am să-l aştept, murmură Rio, apoi luă o gură de cafea pe care i-o servise Maria.

Oricum, Morgan nu va întîrzia să sosească, mai ales dacă Franck era la volan. Într-adevăr, după cîteva secunde Morgan intră în bucătărie. Deci Franck luase bine frînele în mîini.

– Mă întreb dacă mecanicul tău şi Samantha n-au legături îndepărtate de rudenie, zise Morgan, glumind şi căzînd pe un scaun pe care i-l întinsese Rio.

– Bun venit, domnule Wade, îl salută Maria. Ce doriţi să serviţi?

– Oh, mă aliniez meniului pe care-l va alege acest cowboy de Rio... În afară de cazul că nu te hrăneşti decît cu cuie ruginite şi piele veche de şa, bineînţeles!

Drept reacţie, Rio scoase un vag bombănit şi-şi băgă iar nasul în ceaşcă. Cu o privire amuzată în direcţia stăpînului, Maria se îndreptă spre cuptor.

– *Señor* mănîncă întotdeauna acelaşi fel, explică ea rîzînd. O friptură atît de sîngerîndă, că încă mai geme carnea cînd o tai, cu două ouă pe un blat de mazăre albă în sos tomat.

– Hmmm! Îmi lasă gura apă, Maria... M-am sculat de la trei dimineaţa şi mi-e groaznic de foame, preciză Morgan, întorcîndu-se spre stăpînul casei.

– Ce-ţi mai face familia? se interesă Rio cu

dezinvoltură.

– Bine... Foarte bine...

Un surîs imperceptibil jucă pe buzele lui Rio.

– Şi „invitata" ta unde mai este? întrebă, cu un aer voit sardonic.

– Uite, pentru că abordezi chestiunea, se întîmplă că are o problemă, mormăi Morgan, aşa ca să nu audă decît prietenul său. De altfel, exact pentru asta am venit.

Întrerupîndu-se brusc, se ridică şi luă din mîinile Mariei două farfurii umplute copios. În acest timp, Rio era copleşit de incertitudine. Ce i se întîmplase lui Coraly? Şi din ce motiv misterios Morgan i se adresa exact lui? O fi bolnavă, sau... Rio se gîndi la răpitori, lovit brusc de angoasă. Şi-or fi încercat din nou şansa. Nu părea imposibil...

Reluîndu-şi expresia indiferentă, ridică ochii spre Morgan.

– Răpitorii s-au manifestat în vreun fel?

– Nu chiar. Dar unul dintre ei este în spatele gratiilor. Aşteaptă să-ţi povestesc!

Cu amănunte, Morgan îi relată arestarea lui Henderson.

– Ce imbecil! zise Rio cînd prietenul termină.

Apoi, cu nonşalanţă, ca şi cînd nervii îi erau întinşi să se rupă, întrebă:

– În legătură cu „invitata" ta, care-i problema?

– Mai tîrziu... şopti Morgan. E vorba de o afacere

delicată.

Fără să răspundă, Rio se încruntă. De ce atîta mister? Totuşi, nu-i stătea în obicei lui Morgan să adopte atitudini atît de enigmatice! Înfrînîndu-şi nerăbdarea, se strădui să termine mîncarea din farfurie, cu o încetineală exagerată.

Închizînd uşa biroului în urma lor, Rio se îndreptă spre bar şi scoase o sticlă. Se întoarse spre Morgan cu o privire întrebătoare.

– Din partea mea, da. De ce nu? aprobă acesta.

Odată serviţi, cei doi bărbaţi savurară pe îndelete, cu înghiţituri mici, conţinutul paharului. Apoi Rio îşi fixă prietenul drept în ochi.

– Te ascult, Morgan.

– Coraly e gravidă, anunţă acesta, fără ocolişuri inutile. După ea, tu ai fi tatăl. E adevărat?

– Posibil...

Invadat de un vîrtej de emoţii confuze, Rio luă o gură mare de coniac.

– E chiar foarte posibil, adăugă el, cu o voce joasă. Şi?

– Şi! I-ar plăcea ca acest copil să poarte un nume.

– Al meu! se bîlbîi Rio, sperînd că alcoolul va calma, în fine, tremurul incredibil ce-l scutura pe dinăuntru.

– Dacă refuzi, o să găsim pe altcineva, bombăni Morgan, vizibil nerăbdător. Dar pentru că se pare

că bebeluşul este al tău, nu ţi-ar plăcea să fie legitim?

– Bineînţels că da! exclamă el.

Morgan zîmbi şi ridică paharul.

– Nu m-am îndoit o clipă, bătrîne, conchise el laconic.

Cînd Morgan se întoarse, le găsi pe Coraly şi Samantha odihnindu-se pe şezlonguri, lîngă piscină.

– Poţi să vii o clipă, Sam? strigă el de departe, fără să le salute.

Încruntîndu-se în faţa unei asemnea demonstraţii de autoritate, Coraly o văzu pe Sam sărind în picioare şi repezindu-se la soţul ei, cu o supunere cu totul neobişnuită. Ciudat... Cu un suspin, închise pleoapele la loc. Morgan lipsise în cursul zilei şi poate aveau nevoie de un sărut *tête-à-tête,* îşi zise ea, înăbuşind un căscat.

Cu un mic geamăt de satisfacţie, se instală confortabil pe spate. Să doarmă... E de necrezut. Ar dormi toată ziua dacă nu s-ar împotrivi somnului. Oare era din cauza copilului?

O fremătare bruscă o opri. Fără să fi auzit cel mai mic zgomot de paşi, Coraly presimţi o pre-

zenţă, prezenţa lui... Rio! Prin ce miracol ar fi putut să se găsească acolo?

Împietri, reţinîndu-şi respiraţia de teamă că un gest, un suspin ar face să zboare această iluzie... Cu precauţiuni infinite, bătu din gene, apoi privirea ei fermecată îl studie îndelung, urcînd pe torsul unde se distingea medalia Sfîntului Patrick, care evoca amintiri atît de arzătoare... Şi, deodată, pupilele lui Rio le privi pe ale ei!

Răvăşită, Coraly spuse primele vorbe care-i veniră:

– Ai făcut tot drumul ăsta ca să te scalzi, Rio?

Cînd el izbucni în rîs, ea roşi pînă la urechi. Ce prostii putea să spună! Cum se străduia să găsească ceva mai spiritual, Rio vorbi, scutind-o de această oboseală:

– Am venit să cer ceea ce îmi aparţine, spuse el, cu o voce gravă.

Timp de o clipă, o fericire necunoscută o umplu pe Coraly. Venise s-o caute, o iubea! Dar, vai! Cum el îşi preciză gîndul, ea îşi înţelese greşeala şi simţi cum inima, care palpitase o clipă, se opri brusc.

– Bebeluşul este al meu, nu-i aşa, Coraly? o întrebă el.

Fără să-şi trădeze decepţia, înclină capul.

– Da, copilul este al tău.

Întrevăzuse cu adevărat o scurtă lucire de tandreţe pe faţa lui sumbră? Sau era doar o iluzie?

Orice ar fi fost, expresia lui părea acum cu totul schimbată, calculată.

– Cum o să rezolvăm această problemă? se informă el pe un ton neutru.

Uluită, Coraly se îndreptă cu un gest brusc.

– Noi? strigă ea.

– Da, noi.

Rio aproape că şuierase printre dinţii strînşi. În faţa acestui acces de furie, mînia ei se risipi de la sine.

– Bine, zise ea. Ce sugerezi să facem?

Cu un gest lent şi senzual, Rio ridică mîna şi atinse cu vîrful degetelor obrazul arzător şi purpuriu al tinerei femei. Cînd ea fremătă involuntar la acest contact, buzele lui schiţară un zîmbet.

– Ce sugerez? zise el, trăgănînd cuvintele... Ei bine, soluţia cea mai simplă: să ne căsătorim cît mai repede.

Coraly tuşi, înăbuşindu-şi un strigăt de protest pe care i-l provocase cinismul lui. Doar cînd el îngenunche lîngă ea şi continuă să vorbească, cu inflexiuni pasionate, aproape că îşi uită indignarea:

– Între mine şi tine erau cîteva miliarde de ani-lumină, Coraly Tremaine Smythe. Dar acum avem în comun această viaţă nouă din trupul tău. Şi mai este între noi o violentă, o scînteietoare atracţie fizică, adăugă el, depunînd un sărut imperceptibil pe gura ei întredeschisă.

Fără să-şi lase timp să argumenteze, întrebă cu voce tare:

– Vrei să mă ocup eu de formalităţi?

– Dacă nu te deranjează, aprobă Coraly, fără să se mai gîndească să pună problema acestei insolite cereri în căsătorie. Cunoşti mai bine legile din această ţară.

– Foarte bine. Mă voi ocupa de toate, începînd de mîine... Dar pentru început voi face o baie în piscină.

Cu gesturile suple care-i erau proprii, Rio înaintă spre marginea piscinei; Coraly nu-şi putea lua ochii de la corpul lui musculos. Gata să plonjeze, se întoarse încă o dată şi spuse încet, pe deasupra umărului:

– Cine ştie? Poate chiar o să reuşim...

Formalităţile fură îndeplinite cu o asemenea grabă, încît Coraly nu avu cînd să se gîndească la argumentele pro şi contra acestei căsătorii. Era evident că Rio avea relaţii înalte care îi uşuraseră demersurile. Bănuia, dar nu punea întrebări.

Complet dezorientată şi fără să ştie în ce aventură se lansa, Coraly intră într-o dimineaţă în salonul primarului. Un sfert de oră mai tîrziu, acesta îi con-

ducea la uşă. Doar Morgan, Samantha şi Charles asistaseră la scurta ceremonie. Plecară toţi la *ranch*-ul lui Rio, unde Maria organizase sărbătorirea.

În *patio* îi aştepta o veselă şi zgomotoasă adunare de cowboy. Aşa pătrundea deci, Coraly în lumea care avea să fie acum a ei! Punctul de atracţie al serii fu sosirea neaşteptată a lui Patrick McCord.

Acest bărbat era un gigant, nici mai mult nici mai puţin. În orice caz, dădea această impresie, cu umerii lui pătraţi şi torsul larg. În comparaţie, Rio, Morgan şi Charles păreau subţiri ca trestia. De cum intră, Patrick îşi onoră reputaţia. Coraly, rămasă fără respiraţie după ce dansase cu toţi oamenii lui Rio, care se înghesuiau s-o invite, îşi auzi socrul înainte de a-l vedea:

– Vreau să-mi văd fiica! Unde e? tună el.

Orchestra tăcu imediat, atît de brusc, încît Coraly, întreruptă la mijlocul dansului, simţi capul învîrtindu-i-se. Revenindu-şi cu încetul, îl văzu pe soţul ei plecînd s-o caute, cu mersul lui dezinvolt, alături de Patrick.

– Coraly, ţi-l prezint pe tatăl meu. Pat, iat-o pe soţia mea.

Indiferenţa afectată de Rio era contrazisă de curiozitatea imensă care se citea în ochii lui sumbri. Era clar că pîndea, cu mare atenţie, reacţia fiecăruia dintre ei.

– Rio, dar e o frumuseţe! tună Parick atît de tare,

că ecoul cuvintelor lui trebuie să fi ajuns pînă la El Paso, se gîndi ea amuzată.

Fără să se lase deloc intimidată, îi întinse mîna fină şi aristocratică.

– Domnule McCord, sînt încîntată de cunoş...

Nu putu merge mai departe, deoarece vigurosul ei socru o ridică, fără fasoane, în braţele lui, strivind-o la piept într-o îmbrăţişare care îi tăie literalmente răsuflarea.

– Încîntată? Nu cît mine! strigă el, cu voce de tenor.

Omul mare izbucni în rîs şi o învîrti de parcă nu cîntărea mai mult decît o păpuşă.

– Ştii, Coraly, că eram disperat că nu voi mai avea nepoţi de la acest bătrîn cowboy solitar? bombăni el, întorcînd spre Rio o privire încărcată de afecţiune.

Zîmbind, bătrînul o lăsă jos pe Coraly. Oare îl anunţase Rio că e gravidă? Obţinu repede răspunsul.

– Să nu aşteptaţi prea mult pentru a mări familia! zise Patrick. Eu nu întineresc!

– Nici nu te linişteşti, observă Rio, scutind-o pe Coraly de o discuţie care devenea delicată.

Patrick pufni şi rîsul lui puternic părea să se izbească de pereţii *patio*-ului, acoperind toată serbarea.

– Şi de ce mă rog să fiu liniştit? Asist la o nuntă,

după cîte ştiu. Nu la o veghe funebră.

– Mă întreb dacă e mare diferenţă, ripostă Rio, maliţios.

– Probabil că nu.

Ca o spectatoare la un meci de tenis, Coraly îşi întorcea capul şi la dreapta şi la stînga, pentru a urmări acest ascuţit schimb de replici. În ciuda accentelor de ironie ale lui Rio şi posomorelii tatălui lui, era evident că cei doi bărbaţi se adorau. În mod explicabil, tînăra fu liniştită şi chiar sedusă.

Tatăl şi fiul se insultau cu tot atîta tandreţe, cînd veniră spre ei Morgan şi Samantha.

– Morgan! tună Patrick, dezvăluind un şir de dinţi strălucitori. A trecut o eternitate de cînd nu te-am mai văzut!

Dar înainte ca acesta să-şi descleştеze buzele, ca să-i întoarcă zîmbetul, ochii bătrînului căzură pe Samantha.

– Ei bine, ia te uită! murmură el impresionat, în timp ce privirea, de un albastru vioi, trecea alternativ de la una la alta asupra celor două tinere femei, apoi asupra lui Morgan şi Rio. Ah, voi, băieţii mei, să-mi explicaţi cum aţi descoperit aceste două prinţese, cu nasul mereu în turmele voastre de vite! E incredibil: doi ţărani bătrîni ca voi, legaţi de pămînt şi de tradiţie... Ochii mei obosiţi n-au mai văzut demult două fete atît de frumoase.

– Nici tu n-ai avut de ce să te plîngi în privinţa

asta, observă Rio, încetişor.

Această remarcă avu un efect imediat asupra colosului impetuos şi ochii lui strălucitori se voalară de tristeţe.

– Într-adevăr, fiule, Luz era o femeie admirabilă. Singurul meu regret este de a n-o fi putut păstra alături de mine toată viaţa.

Timp de o fracţiune de secundă, bătrînul păru copleşit de durere, apoi adăugă cu calm:

– Iubeşte-ţi soţia din toată inima, Rio. Nu se ştie ce ne rezervă viitorul...

Mai tîrziu, aşezată într-un fotoliu din camera lor, Coraly lăsă să-i defileze din nou aceste scene prin minte! Ce bărbat extraordinar era socrul ei! se gîndi ea. Emoţiile se succedau cu o rapiditate fulgerătoare pe faţa lui: bucuria, neliniştea, tristeţea. Toate aceste sentimente îl străbăteau fără nici o opreliştе.

Dar pentru ea, cea mai mare surpriză fu să-l vadă pe Patrick retrăgîndu-se într-un colţ pentru a discuta cu sir Charles. Era prea nostim. Niciodată nu-şi imaginase că cei doi bărbaţi s-ar putea înţelege. Şi totuşi, cînd Patrick plecă spre Chicago, îl antrenase pe Charles pe urmele lui, ca şi cînd erau cei mai buni prieteni din lume.

Ce obosită era! Coraly înăbuşi un căscat. Îşi aruncă sandalele cu o lovitură de picior neglijentă, apoi începu să se dezbrace. Atunci, cineva bătu la

uşă. Se opri brusc. Cu toată graba, îşi ridică fermoarul. Să fie Rio? Cu inima palpitînd, îşi aminti că era noaptea nunţii lor... Ciudat, totuşi, Rio ar bate la uşă pentru a intra în propria cameră? Părea de necrezut avînd în vedere personalitatea stăpînului casei.

– Cine e? strigă ea.

– Maria, *señora!* anunţă servitoarea lui Rio, rămînînd în prag. Mi s-a adus un mesaj pentru dumneavoastră.

Cum înainta spre uşă, Coraly îl văzu pe Rio străbătînd culoarul ca să vină spre ea şi simţi un freamăt de aşteptare străbătînd-o în întregime. Controlîndu-şi tremurul, luă hîrtia pe care i-o întindea Maria.

– Mulţumesc, Maria, şi noapte bună! zise ea încetişor, retrăgîndu-se.

– Noapte bună, *señora*... murmură aceasta, cu un surîs.

Coraly nu se opri pînă în fundul camerei. Auzi zgomotul uşii. Rio şi cu ea erau singuri...

– Încă o urare de fericire? întrebă el, arătînd plicul pe care ea îl ţinea între degetele crispate, fără să se gîndească să-l deschidă.

– Aşa se pare, bîigui ea.

Întorcîndu-şi spatele, Coraly îşi umezi buzele ce i se uscaseră, dintr-o dată.

– Citeşte-o odată! o sfătui liniştit Rio.

Rupînd plicul, scoase o hîrtie îndoită în patru. Cu sprîncenele încruntate, începu să descifreze literele scrise stîngaci. Pe măsură ce citea, Coraly împietrea ca o mască de teroare; fără puteri, se lăsă să cadă în fotoliu.

Aşa, deci, ai vrut să te măriţi cu acest slăbănog crescător de cai! Ar face bine acest erou de bîlci să-mi păstreze locul cald. Te consider femeia mea, aşa că sfătuieşte-l pe cowboy-ul tău să fie prudent. La prima ocazie, am să-l dobor! Tu şi cu mine mai avem cîteva lucruri de terminat împreună.

Natural, scrisoarea era anonimă, dar nu era necesară nici o semnătură. Coraly ştia cine era autorul acestor rînduri... îl cunoştea prea bine, din păcate. Cu un geamăt surd, se agăţă de spătar, cu privirea plină de o teamă nemăsurată. Atunci, o mînă masculină şi fermă o cuprinse posesiv pe a ei.

– Despre ce-i vorba? întrebă Rio, smulgîndu-i aproape mesajul pe care ea îl strîngea convulsiv.

Cu ochii întredeschişi, el îl parcurse fără să înceteze să înjure printre dinţi.

– Cum... Cum a ajuns aici chestia asta? întrebă Coraly, dintr-o suflare, luptînd contra instinctului disperat care-i comanda să fugă din toate puterile... indiferent unde...

Oroarea era din nou acolo, îngheţîndu-i sîngele,

anihilîndu-i raţiunea.

– Rio! urlă ea pierdută. Acest om o să te ucidă. Şi apoi...

Cu autoritate, tînărul o luă de umeri şi-şi fixă în ochii ei privirea de oţel.

– Ascultă-mă bine. Eşti soţia mea şi eşti în siguranţă aici.

Ea îşi scutura frenetic capul de la stînga la dreapta, cu privirea rătăcită, cu expresia unui animal încolţit.

– Ben e cel care a scris-o, Rio. Ştiu! Dar cum mi-a luat urma? Cum? Sînt pierdută!

Înăbuşind o nouă înjurătură, tînărul o trase spre el şi ieşiră amîndoi pe culoar.

– Maria, strigă el sec.

Imediat, aceasta apăru înnebunită. *Señor* nu folosea niciodată acest ton dacă nu era o urgenţă.

– Ce se întîmplă? întrebă ea, gîfîind.

– Caută-l pe Cleat şi spune-i să vină imediat.

Fără să aştepte răspunsul, o duse mai mult pe sus pe Coraly în biroul lui.

– Ce vrei să faci? întrebă ea, forţîndu-se cu disperare să-şi regăsească sîngele rece.

– Pentru început, am să-ţi dau un pahar mare de coniac.

Zis şi făcut. Fără să protesteze, Coraly îl bău pe tot şi alcoolul puternic îi transmise o căldură binefăcătoare.

– Rio, răspunde-mi acum, te rog. Cum a aflat Ben că sînt aici?

– Oh, nu e nimic misterios în asta, linişteşte-te. Nu cred că a apelat la un vrăjitor, mormăi Rio, înghiţindu-şi conţinutul paharului. Aaaah, făcu el. E o adevărată crimă să consumi astfel acest alcool excelent. În ciuda celor spuse, luă iar sticla. Uite, acest ultim pahar o să-l împărţim, hotărî el, zîmbind.

– Dar, Rio...

– Ascultă, Coraly!

Docilă, se execută.

– Perfect! aprobă Rio, conducînd-o pînă la canapeaua din faţa şemineului. Acum, să trecem la lucruri mai importante. Pentru început, să vedem cum a putut să te găsească Ben. După mine, n-a fost complicat.

– Nu înţeleg, insistă ea cu vehemenţă.

– Dacă n-ai fi atît de tulburată, răspunsul ţi-ar părea clar, draga mea.

Căută privirea femeii, dar nu găsi decît angoasă.

– Ţi-am spus că aici eşti în siguranţă, Coraly. Sînt în stare să te protejez, ştii asta.

– Da, ştiu, dar...

– Ai încredere în mine? întrebă el, cu o notă neobişnuit de gravă în voce.

Prea înspăimîntată ca să observe cu ce nerăbdare aştepta Rio răspunsul ei, spuse spontan:

– Îmi pun viaţa în mîinile tale, Rio.

– Bine! spuse el, cu un suspin imperceptibil de uşurare.

Apoi ridică din umeri şi expresia îi împietri în obişnuita mască de dezinvoltură.

– Pentru a reveni la Ben, presupun că unele ziare au anunţat căsătoria noastră, în ciuda precauţiilor noastre... Nu trebuie să uităm că eu sînt fiul lui Patrick McCord... *Irlandezul cel Grozav*. Ben a mai putut să-şi strîngă informaţii din oraş. Maria a început organizarea nunţii săptămîna trecută. A trebuit să facă unele cumpărături neobişnuite... Şi apoi noutăţile circulă repede, oamenii mei nu sînt nişte sfinţi, pălăvrăgesc şi ei ca toată lumea!

– Trist, dar adevărat! zise Cleat din prag, aşteptînd politicos să-i fie remarcată prezenţa... Doreai să mă vezi, Rio?

Cu un gest, stăpînul casei îi arătă mesajul de pe birou.

– Aruncă o privire pe acest bilet, Cleat. Dar fii prudent, poate are amprente.

Încruntat, intendentul intră şi se aplecă deasupra mesei de lucru ca să citească hîrtia fără s-o atingă. Reacţia lui Cleat fu întrutotul asemănătoare celei a patronului: tot descifrînd, lăsă să-i scape o lungă listă de înjurături, printre dinţii strînşi. Apoi ridică capul, întîlni privirea lui Coraly şi obrajii i se împurpurară instantaneu.

– Iertaţi-mă, doamnă, spuse el, jenat.

– Nu te neliniști, a auzit aceleași lucruri și din gura mea, zise Rio, fără să zîmbească.

– Ați chemat poliția?

– Nu încă. Le las tatălui meu și lui Charles timpul să ajungă la Odessa. Aș vrea să fie avertizați primii.

– Tata va insista să mă întorc în Anglia cu primul avion, îl preveni Coraly, cu o voce adormită.

– Ah, da? făcu Rio cu un aer sumbru... Ei bine, Charles va putea „insista" cît va dori. Tu ești soția mea și eu protejez singur ceea ce îmi aparține.

Cu o mică ridicare din umeri, ea se cuibări pe sofa. Morgan a avut aceeași reacție ca și Rio, își aminti ea, cu un surîs amuzat. Într-adevăr, Patrick nu se înșela cînd îi trata pe cei doi bărbați ca pe niște țărani legați de pămînt și de tradiție!

– Ai auzit ce-am spus, Coraly? întrebă Rio printre dinții strînși.

Tînăra femeie se strădui să-și ridice pleoapele de plumb.

– Da, Rio... Acționează cum crezi tu.

Investind ultima ei energie într-un surîs, Coraly lăsă să-i cadă capul și se cufundă repede într-o somnolență agitată. Dacă ar fi rămas trează, ar fi zărit, cu siguranță, lucirea neașteptată de tandrețe care lumină, o clipă, privirea soțului ei.

Corlay deveni pe jumătate conștientă cînd, puțin mai trîziu, brațe puternice o ridicară ca s-o ducă în cameră. Într-o clipă fu dezbrăcată și trupul ei epui-

zat simţi, cu recunoştinţă, cearceafurile proaspete şi uşor parfumate. Cu un geamăt, îşi reluă visele unde le lăsase. Rio părăsi camera mormăind:

– Ciudat mod de a petrece noaptea nunţii!

Fidel obiceiurilor sale, Rio se trezi pe loc, cu simţurile în alertă. Era încă beznă şi totuşi ceva îl trezise. Dar ce? Împietrit într-o perfectă nemişcare, aşteptă. Şi atunci ştiu ce s-a întîmplat şi îl străbătu un frison: suflarea călduţă a lui Coraly îi mîngîia pielea.

Cu un zîmbet senzual pe buze, Rio se delectă cu această senzaţie. Adormită, Coraly se ghemuise lîngă el, căutîndu-i inconştient căldura. Are nevoie de odihnă! îşi zise, reţinîndu-se, cu dinţii strînşi... Cedînd brusc dorinţei, Rio se întoarse uşor şi atrase lîngă el trupul suplu.

– Rio? murmură Coraly, cu o voce mică, îndepărtată, ghemuindu-se mai mult lîngă el.

Cu inima bătînd de-i răsuna în tîmple, Rio o îndepărtă uşor, ca să mîngîie satinul neted al braţelor ei.

– Oh, Coraly... zise el, pe un ton care implora.

Ridicînd capul, ea îi oferi spontan gura întredeschisă, într-un răspuns mut la ruga lui. Rio gemu.

Tînăra femeie i se dărui, chemîndu-i mîngîierile, provocîndu-i sărutările...

Catifeaua dulce a cărnii ei fremătînde îl duse pe Rio la limitele extreme ale controlului. Pradă unei beţii nebune, gustă savoarea gîtului ei, a umerilor ei, coborî spre conul perfect al sînilor ei. Şi ea se arcui spre el, provocîndu-i încă mai multe plăceri... Amestecînd engleza şi spaniola, tînărul bărbat psalmodia cuvinte de vrajă învăluitoare, făcînd elogiul frumuseţii ei pe măsură ce o descoperea. Oh, era de o mie de ori mai splendidă decît în amintirile lui cele mai entuziaste.

Deodată, Rio rămase nemişcat, cu obrazul pe pîntecele dulce şi bombat al tinerei femei. O nouă existenţă se dezvolta la cîţiva milimetri de buzele lui fremătînde. Copilul lui.

– Fii liniştit, micuţul meu, murmură el, încetişor. O să am grijă de tine, ca şi de mama ta.

O asemenea emoţie îi umplu pieptul, încît i se păru că puternicul val al pasiunii se retrase o clipă din el. Ar fi vrut să rămînă acolo, imobil, să asculte misteriosul şi minunatul secret al vieţii...

Dar o uşoară ondulare străbătu şoldurile lui Coraly, ceea ce îi reînvie flacăra ce ameninţa să se stingă. Cu un geamăt scurt, el căută căldura vie şi misterioasă a acestei femei, care de acum îi aparţinea total. Coraly era ca o spirală arzîndă sub gura lui şi focul care o consuma alimenta jarul lui interior.

O mîngîie pînă ce ea se încordă ca un arc. Atunci, fu rîndul lui. Copleşit de dorinţă, Rio parcurse în sens invers lungul drum al sărutărilor. În fine, ajunse la buzele ei tremurătoare, care se deschiseră ca într-un strigăt. Mîngîindu-i sînii cu amîndouă mîinile, o sărută cu o frenezie neînfrînată.

Şi, deodată, Coraly se dezlănţui din nou, atrăgîndu-l spre ea, chemîndu-l cu tot corpul, fremătînd sub tortura unei aşteptări de nesuportat.

– Oh, Coraly, strigă el pe cînd ea îl ghida în interiorul ei.

Orbit, Rio închise ochii, gustînd această voluptate intimă, catifeaua fragedă a contactului ei. Apoi beţia îl duse cu ea şi conştiinţa îi fu alungată departe, într-o tornadă de extaz crescînd. Ritmul său se acceleră... se acceleră, pînă ce ea îi strigă numele, iar el se prăbuşi pe pieptul ei rotund, dulce şi cald.

Aurora trasa deja lungi urme roz şi purpurii cînd Rio se trezi din nou. Ea era într-adevăr, acolo, se asigură el, imediat. Deci, nu era un vis... Cu mii de precauţiuni, Rio o trase pe Coraly şi mai aproape de el, fără să-i deranjeze somnul. Dacă ar fi după el, n-ar mai lăsa-o niciodată.

De unde venea oare acest ciudat instinct de posesiune? Poate pentru că o aşteptase săptămîni de-a rîndul, fără să îndrăznească să-i ceară ceva? Rio mai fusese îndrăgostit, în mod cert, dar sen-

zaţiile pe care le încerca acum nu le mai resimţise absolut niciodată! Dacă ar şti cel puţin cine era cu adevărat Coraly... Tînăra speriată, dar curajoasă şi demnă, pe care o adusese din munţi? Aristocrata distinsă şi distantă, întîlnită în Nevada? Sau femeia modernă, înţelegătoare, pe care o descoperise în timpul dinaintea căsătoriei lor? Acum, Coraly părea indiferentă... Rio suspină. Poate că, înainte de toate, era fiinţa de foc şi flacără, care împărţise patul cu el de două ori deja.

Ridicîndu-şi ceafa, îi contemplă cu emoţie faţa adormită; era de acum soţia lui.

Simplul fapt de a o privi îi accelera pulsaţiile inimii. Oh, cum o dorea... O voia aşa cum se arătase în noaptea asta, arzînd numai pentru el.

Oare o iubea? se întrebă el brusc, intrigat de acuitatea emoţiei sale. Tînărul ridică din umeri. Numai timpul putea aduce un răspuns la întrebare... Şi, între timp, se va ocupa de ea, o va proteja, pentru ca ea să poată da naştere copilului lor. Cine ştie dacă Coraly nu va sfîrşi prin a-i dărui dragostea ei?

În mod inexplicabil, această posibilitate îl umplu pe Rio de o veselie rar simţită pînă atunci. Cum să-şi imagineze că toată aroganţa, mîndria, focul şi pasiunea ei să nu fie destinate numai lui? Nu era asta fericirea pe care o aşteptase, în secret, ani întregi, fără să îndrăznească să creadă în ea? După

infernul trăit în Asia şi în junglele Americii de Sud, nu mai cerea de la viaţă decît un colţ minuscul de rai terestru. Un Eden în miniatură, al cărui perimetru secret să fie delimitat de braţele lui Coraly...

Ca un răspuns la dorinţa lui secretă, ea ieşi, în fine, din valurile opace ale somnului. Deschise lent ochii, dezvăluind cristalul pur al ochilor ei.

– Rio, murmură ea, ghemuindu-se leneş lîngă el.

– Hmm?

Tînărul îşi reţinu răsuflarea. Cum să reziste la spectacolul buzelor ei pline, umflate încă de sărutările lui?

– Cît e ceasul? întrebă ea, cu un căscat graţios de pisică răsfăţată.

– Mai dormi, *querida.*

În tăcere, Rio îşi blestemă sunetul răguşit al vocii care îi trăda excitaţia. Ea era însărcinată, ce naiba! Iar el îşi jurase s-o protejeze! Nu să abuzeze de deliciile fără sfîrşit ale trupului ei.

– N-am chef, declară ea, cu o mutră bosumflată. M-am odihnit destul.

– Ţi-e foame? Ieri seară n-ai mîncat aproape nimic. Pot să-i cer Mariei să-ţi aducă aici micul dejun.

Tînăra femeie se întinse languros şi îi adresă o privire în care scînteiau, indiscutabil, luciri erotice.

– Într-adevăr, aş cam vrea, admise ea, cu un surîs care-i provocă lui Rio vibraţii ciudate. Dar e inutil s-o deranjăm pe Maria. O să fie suficient să

faci tu treaba asta; mersi!

Unind gestul cu cuvîntul, Coraly îşi înnodă braţele de gîtul lui, cu un mic geamăt. Şi Rio nu avu decît să culeagă acest fruct atît de generos oferit... Dar în sinea lui, în profunzime, recomandarea tatălui său răsună ca ecoul nenorocii:

– Iubeşte-o mult, fiule, deoarece nu se ştie niciodată ce ne rezervă viitorul...

Aşadar, cu pieptul sfîşiat de o angoasă nedefinită, Rio făcu dragoste cu soţia lui, cu o voluptate disperată.

Capitolul şapte

Coraly se trezi dintr-un somn adînc, bine dispusă, cu trupul sătul de odihnă şi pofticios de mîncare! Cu gesturi graţioase de felină, se întinse, se rostogoli pe o parte şi împietri brusc...

Silueta înaltă a soţului ei se decupa în dreptul ferestrei deschise. Expresia lui, învăluită de perdeaua de fum a ţigării, era imposibil de descifrat. Dar ciudat, nu reuşea să şi-l imagineze zîmbind. Ce rămînea din noaptea lor de vis şi pasiune? Nimic... nimic, decît realitatea rece. Era soţia unui bărbat constrîns la căsătorie şi care, în consecinţă, probabil că se considera o victimă.

Un val de descurajare o năpădi. S-ar fi ascuns sub cuverturi ca să se refugieze din nou în uitare.

– Ţi-e foame? întrebă el, mai taciturn ca oricînd.

Decît să bîiguie un răspuns cu vocea nesigură, ea se mulţumi să dea din cap, reţinînd un suspin. Sub mantia întunericului, Rio nu se arătase atît de zgîrcit cu cuvintele, îşi aminti ea, cu strîngere de inimă. Lipit de pielea ei şoptise vorbe arzătoare şi magice, într-o limbă numai a lui, amestecînd engleza cu spaniola. Dar acum... Străbătută de o durere neaşteptată, se îndreptă brusc, dezvelind astfel un corp subţire şi gol, iar razele amiezii îi jucară pe pielea pală. Cu obrajii împurpuraţi, întîmpină privirea ironică a lui Rio, care o fixa fără încetare printre pleoapele întredeschise.

– Goliciunea ta nu-mi este chiar necunoscută, observă el, rîzînd... În noaptea trecută, nu păreai prea preocupată de pudoare, adăugă el, întinzîndu-i halatul.

– Eu... eu...

Neştiind ce să spună, îşi trase în grabă halatul. În fond, replica lui Rio nu cerea comentarii... Îndreptîndu-se demnă, plecă spre baie.

– Voi fi gata în cîteva minute pentru micul dejun, zise ea.

– N-are rost să-ţi ieşi din fire, o asigură Rio, pe un ton reconfortant. Scene ca în dimineaţa asta vor avea loc adesea. De acum înainte, cînd te vei trezi tu, eu voi fi sculat demult.

Trîntind uşa după ea, Coraly împietri pe loc. Care era semnificaţia acestor ultime cuvinte? Rio o

lua drept o trîntoriţă, drept o răsfăţată? Hotărît, anumite informaţii nu ajunseseră pînă la urechiile lui! În mod vizibil, Rio nu ştia că cea mai mare parte dintre tinerele din înalta societate practicau, în aceste timpuri, cîte o meserie. Mînia şi decepţia se amestecară, lăsîndu-i în fundul gurii un gust amar de suferinţă.

Cu un gest nervos, deschise robinetele şi lăsă să curgă apa caldă şi binefăcătoare, înăbuşindu-şi un suspin de descurajare. Chiar dacă-i spunea lui Rio că era designer, va creşte oare în ochii lui? Cu o strîmbătură amară, se înfăşură în prosopul de baie. Părea iluzoriu. Cum un om apropiat de pămînt, ca el, ar putea să acorde valoare producerii unui obiect frivol, ca o haină de înaltă croitorie? Hotărît lucru, văzută prin ochii lui Rio, meseria ei părea mai curînd o pierdere de timp pentru paraziţi fără ocupaţie.

Descurajată, îşi puse halatul de mătase şi îşi spuse: „Coraly, va trebui să-ţi sufleci mînecile! Dacă vrei ca mariajul tău să meargă cît de cît, va fi necesară o luptă lungă şi răbdătoare..." Cum întinse mîna spre clanţă, vocea lui Rio se auzi prin uşă:

– Micul dejun e servit!

Închizînd o clipă ochii, Coraly îşi odihni fruntea pe panoul lăcuit. De ce n-o mai striga Rio *querida,* pe un ton pasionat, cum făcuse noaptea?

– Coraly! o chemă el, nerăbdător.

Îndreptîndu-se docilă, umbra unui zîmbet amuzat îi pluti pe buze. Se părea că avea de-a face cu doi soţi: unul diurn şi unul nocturn, care coexistau fără vreo legătură între ei! În fine... era inutil să pretindă că nu fusese prevenită. Ştia, înainte de a se căsători cu el, că îşi legase viaţa de *Vînătorul Nopţii.*

Acest gînd îi aduse în minte mesajul din ajun. Cum îl putuse uita? Împingînd uşa cu viteză, năvăli în cameră pînă la masa pe care Rio aranjase mîncarea.

– Oh, Rio! Scrisoarea anonimă! strigă ea, clătinîndu-se. Cum au reacţionat taţii noştri?

Dar cînd îl privi, Coraly îşi pierdu complet răsuflarea. Întins leneş în fotoliu, o privea cu o expresie de nepătruns. Blugii uzaţi, pe care catadicsise să şi-i tragă pe el, erau singura concesie adusă uzanţelor. Şi razele de soare, care-i dansau pe pieptul catifelat cu păr, scoteau şi mai bine în evidenţă strălucirea aurie a pielii lui mate. Coraly se grăbi să ia loc în faţa lui, de teamă să nu se topească pe picioare...

Tînărul se încruntă văzînd-o cum se prăbuşise în fotoliu.

– Cum te simţi? întrebă el, neliniştit.

– Foarte bine, mulţumesc. Chiar mi-am amintit de mesajul acela afurisit. Sincer, nu înţeleg cum a putut să-mi iasă din minte această poveste oribilă.

– Ah, într-adevăr nu înţelegi, spuse Rio, amuzat. Dar eu cred că ştii destul de bine ce ţi-a putut schimba gîndurile.

Cerule, îşi spuse ea, tulburată peste măsură de insinuările din vocea lui tenebroasă. Luptînd contra slăbiciunii ce o invada, se strădui să pronunţe primele cuvinte ce-i veniră pe buze:

– Şi care a fost, deci, reacţia taţilor noştri? Ai anunţat poliţia? Şi o să...

– *Primo:* amîndoi au fost foarte volubili; şi da, pentru a doua întrebare, zise Rio surîzător.

În faţa ironiei lui, Coraly îşi regăsi rapid judecata.

– Şi ce au spus, mai exact? întrebă ea, ridicînd capul.

– Oh, nimic ce n-am fi prevăzut noi! răspunse Rio, umplînd ceştile cu cafea neagră şi fierbinte. Patrick striga cît îl ţineau plămînii că trebuie contactate instanţele superioare ale FBI-ului, la Washington. Cît despre Charles, după cum ai prevăzut, era de părere să te expediez cît mai repede în Anglia.

– Şi? insistă Coraly. Ce le-ai răspuns?

Pe cale să-şi taie friptura, Rio ridică ochii spre ea şi îi adresă un surîs maliţios.

– I-am sfătuit să se amestece doar în treburile lor.

Apoi, fără să dea nici cea mai mică atenţie gea-

mătului oripilat al tinerei femei, atacă cu plăcere micul dejun.

– Sincer, Rio! exclamă ea, cu acreală. Simt că asta n-o să treacă aşa uşor. Parcă îl şi aud pe tatăl meu...

– Sincer, Coraly, o imită el, cu o strîmbătură. N-am nici un chef să văd tot FBI-ul defilînd prin curtea mea, fie că sînt din Washington, fie din altă parte. Cît despre tatăl tău, să se abţină să-mi dea sfaturi despre cum să te protejez. Sînt destul de mare ca să ştiu ce am de făcut.

Coraly scrîşni din dinţi. Ah, bărbaţii, cu vanitatea lor stupidă, cu simţul onoarei lor şi cu eul lor supradimensionat! Tînăra femeie era mai mult decît furioasă. Iată că viaţa lui Rio era în pericol şi singura lui grijă era să-şi apere blestemata lui de mîndrie. Nu, hotărît, nu vor fi niciodată pe aceeaşi lungime de undă. Sperînd să-şi calmeze nervii, Coraly se servi din plin, revărsîndu-şi agresivitatea asupra excelentelor prăjituri, proaspete de tot, făcute de Maria în acea dimineaţă. Se hotărî să apeleze la raţiunea lui.

– Nu crezi că ar trebui să ne conformăm părerii tatălui tău? propuse ea, calm.

– Sigur nu. Am prevenit poliţia locală şi chiar l-am trimis pe Cleat să le ducă scrisoarea, ca să releve eventualele amprente. Asta mi se pare destul.

– Şi dacă Ben vine aici? întrebă ea, cu o voce joasă.

– Aici? În casa asta?

Rio izbucni în rîs, un rîs franc, care o linişti puţin.

– Acest Ben e prost, sînt de acord, dar nu în asemenea măsură încît să se apropie de *ranch*-ul meu. Toţi oamenii mei sînt preveniţi şi au luat măsuri de securitate. Deci, chiar dacă voi lipsi noaptea, tu...

– Să lipseşti? strigă ea, îngrozită... Ce vrei să spui prin asta?

Răbdător, Rio îi explică:

– Această fermă funcţionează, Coraly, şi munca trebuie făcută. Asta nu e o fermă pentru turişti. Se întîmplă, deci, ca afacerile să mă reţină un timp în oraş.

– Dar...

– Dar chiar dacă eu nu voi fi aici, tu vei fi în siguranţă. Sal Alvarez se va ocupa de protecţia ta.

O cută întrebătoare străbătu fruntea tinerei femei.

– Sal Alvarez e cel mai bun negustor de cai din regiune. Pe de altă parte, îl secondează Cleat, precizează Rio, ca răspuns la întrebarea neformulată de soţia lui.

– L-am cunoscut? se interesă ea, gînditoare.

Rio scutură din cap.

– Normal ar fi trebuit să asiste la căsătoria noastră, dar o iapă era pe punctul să fete şi Sal a preferat compania acesteia decît pe a noastră, spuse el, cu un surîs sardonic. Oricine ar fi, eşti pe mîini bune cu el. E un italo-mexicano-american şi acest amestec de rase trebuie să fie exploziv, deoarece nu trebuie să-i fii prin preajmă cînd se enervează! Cum este şi amantul Mariei, locuieşte în casă cu titlu permanent. Deci nu ai nici un motiv de teamă.

Surprinsă, Coraly ridică capul. Maria? Această femeie, atît de dulce, atît de simplă, atît de discretă, avea un iubit?

– Maria e o femeie plină de căldură, profund credincioasă şi bună. Dar şi-a pierdut soţul de zece ani şi...

– Rio! protestă Coraly. Eu n-o condamn!

– Cu atît mai bine... Mărturisesc că nu suport deloc să fie criticată. Imaginează-ţi că soţul ei şi copilul ei au murit din cauza unui cal care a înnebunit brusc.

O lucire atît de crudă trecu prin privirea lui Rio, încît Coraly avu o tresărire de compasiune.

– Şi ce s-a întîmplat atunci? întrebă ea, fremătînd.

– Am plecat pe urmele animalului, timp de două săptămîni întregi, şi, cînd l-am găsit, l-am ucis cu mîinile mele.

Lividă, Coraly lupta cu greaţa care-i ardea gîtlejul. Îşi fixă soţul cu un aer neîncrezător, cu ochii holbaţi...

– Eu n-am nimic dintr-un înger, atunci cînd mi se caută rîcă, spuse el, cu o voce tărăgănată. Atunci, e mai bine să eviţi să mă exasperezi, ce crezi?

Coraly înţepeni în fotoliu. Oare era o glumă? Apucînd ceaşca cu o mînă care nu mai tremura, se răsturnă în fotoliu şi îl fixă cu răceală.

– Ştii că nu eşti singurul iritabil? întrebă ea, glumeaţă. Mi s-a întîmplat şi mie odată... Obiectul enervării mele, vezi tu, se prezenta sub forma unui rinocer, în timpul unui safari. Animalul fugea după noi, vizibil prost dispus. Mi-a fost suficient un glonţ, ca să-l dobor pe loc. Închipuieşte-ţi că sînt o trăgătoare de elită, Rio McCord. Şi mai aminteşte-ţi că pielea ta e departe de a fi la fel de groasă ca unui mamifer african!

Rio era gata-gata să se sufoce de rîs.

– Ia te uită... Deci aşa, ştii să manevrezi o puşcă?

– De minune. Te miră?

Cu un gest senzual, tînărul se ridică şi îi prinse bărbia, forţînd-o să i se uite în ochi.

– Ca să spun adevărul, deloc, răspunse el grav. Şi încep chiar să cred că ne potrivim destul de bine...

Cu aceste cuvinte, îşi uni gura cu a ei. Coraly se

trezi, deodată, într-o lume rotitoare, unde tot ce se opunea devenea neant. Era un tărîm, unde dragostea se inventa pentru prima oară sub mîinile lor. Un regat, unde existau numai ei doi.

Fără cel mai mic efort, o ridică şi o duse spre dormitor, strînsă la pieptul lui. Cu mii de precauţii, o depuse în mijlocul patului mare. Apoi, desprinzîndu-se parcă cu regret din îmbrăţişarea ei, se îndepărtă ca să-şi desfacă cureaua.

– Dar Rio! Sîntem în plină zi... strigă Coraly, simţind cum ceţurile tulburării erotice i se risipeau una cîte una!

Un surîs amuzat rătăci pe buzele lui.

– Şi ce dacă? Lumina zilei adaugă mult farmecului dragostei, spuse el, lăsînd să cadă, cu nonşalanţă, pantalonul pe jos.

Ca hipnotizată, tînăra privi nuditatea soţului ei şi inima începu să-i bată mai repede. Cît o dorea! se gîndi ea, cu o mîndrie sălbatică.

– Privirea ta asupra mea e ca o flacără, *querida,* murmură Rio. Dezbracă-te acum. Ai să înţelegi ce simt.

Ideea de a refuza nici nu-i trecuse prin minte. Cu o senzualitate foarte naturală, se dezbrăcă de haine şi se lăsă să cadă pe spate, cu trupul abandonat în albeaţa cearceafurilor.

Cînd privirea lui Rio se aţinti asupra ei, Coraly înţelese imediat semnificaţia cuvintelor lui. Era ca un

fulger născut din ochii lui arzători ce se plimbau pe carnea ei. Pulsul i se acceleră nebuneşte şi o căldură necunoscută o mistuia.

Consumată de o dorinţă furioasă, ridică braţele spre Rio, într-o invitaţie tăcută. Murmurînd cuvinte neauzite, dar pe care ea le înţelegea din instinct, tînărul se strecură în îmbrăţişarea ei şi se arcui în ea ca o săgeată...

Cînd se trezi la apropierea asfinţitului, după o întreagă după-amiază consacrată dragostei, Coraly se simţea ca o floare tîrzie, în sfîrşit pe deplin înflorită. Singura umbră era absenţa lui Rio de lîngă ea! Cît de rece părea patul cel mare şi pustiu, cînd el nu era acolo...

– Rio? strigă ea spre baie.

Dar numai ecoul propriei voci îi răspunse. Frustrată, tînăra se eliberă din învălmăşeala cearceafurilor. Unde plecase oare? bombăni ea, mergînd spre duş. Nu avea totuşi dreptul să o abandoneze astfel!

Cu un gest rapid, deschise pînă la maxim robinetul de apă caldă. Oh, Rio! Ca o litanie, o rugă, un cînt, numele lui răsuna în mintea ei. Îl iubea! De surpriză, Coraly întredeschise buzele. Aşa, deci, era îndrăgostită de soţul ei! Inima ei o striga sus şi tare.

Din instinct, mîna i se puse pe pîntecele încă plat şi întins. Copilul ei... Viaţa lui Rio şi a ei unite în

corpul ei. Pentru prima dată, semnificaţia sarcinii îi apăru deplin, în toată frumuseţea ei. Nu înţelesese nimic pînă acum. Dar, în prezent, tot trupul ei părea să cînte o odă feminităţii. Oh, acest trup pe care Rio îl iubise cu atîta fervoare.

Cuprinsă de o dublă euforie, Coraly îşi termină veselă toaleta şi se îmbrăcă, în timp ce lumea înconjurătoare i se părea învăluită în culori pastelate. Fredonînd veselă, se aşeză în faţa oglinzii, care fusese instalată pentru ea din dispoziţia lui Rio, şi începu să-şi descurce lungile şuviţe rebele, încurcate de dragoste. Peria îi căzu din mîini cînd o voce senzuală îi atinse urechile ca o mîngîiere.

– Petrecerea după-amiezii în pat, în compania mea, se pare că îţi prieşte de minune. Va trebui să-mi amintesc asta.

Ridicînd graţios capul, văzu ochii arzători ai lui Rio. Atrase în mod magic, privirile lor se întrepătrunseră şi se cufundară aproape, colorîndu-i obrajii cu un uşor roz. Iubitul ei...

– Te-am tulburat? o întrebă el, încetişor.

– Nici măcar asta, mărturisi ea... Sînt fericită că-mi vorbeşti astfel.

Pentru a-şi întipări cuvintele, tînăra privi în detaliu trupul suplu al lui Rio, sprijinit de cadrul uşii într-o poză dezinvoltă. Un rîs răguşit şi învăluitor îi scăpă tînărului.

– Vino aici, Coraly, vreau să-ţi simt pielea-floare

sub buzele mele, spuse el încet.

Subjugată, se ridică brusc şi, dusă de o forţă care-i depăşea voinţa, pluti spre el. Strîngînd-o spre el, Rio îi atinse pielea sidefie a feţei.

– Hmm... ce parfum, şopti el cu admiraţie. Şi eşti atît de dulce de atins, adăugă, lăsîndu-şi palmele arzătoare să rătăcească pe trupul ei. Eşti o femeie făcută pentru dragoste... noaptea, în zori, în plină zi... Oh! vreau să învăţ geografia trupului tău, prinţesa mea.

Topindu-se sub mîinile lui, se arcui ca pentru a dispare în el. Tot ce dorise cu ardoare găsea azi în strînsoarea tandră a braţelor lui Rio. Devenea însăşi esenţa feminităţii sub îmbrăţişarea lui, după cum el nu era decît bărbat cînd o strîngea cu ardoare. Rio o sărută îndelung, dar fără acea ardoare devorantă pe care se învăţase s-o dorească. Cum îşi ridica cu greu capul cu bucle aurii, el surîse cu ochii negri fixaţi într-ai ei.

– Maria a pregătit cina, spuse el, în chip de scuză.

Înconjurîndu-i umerii, o conduse spre culoar. Apoi el comentă cu gravitate, cu mîna pe pîntecele lui Coraly:

– Micuţul trebuie hrănit. Nu putem să ne gîndim numai la noi.

Emoţionată de solicitudinea lui, ea îl lăsă s-o instaleze la masa de lemn, închis la culoare, care

trona impozantă în mijlocul sufrageriei. Cu toate că era obişnuită cu interioarele luxoase, Coraly fu impresionată de frumuseţea patinată a mobilierului de inspiraţie mexicană, superb lucrat. De la prima vedere, adoră această încăpere.

Admiră faţa de masă de dantelă, argintăria fină şi dulcea strălucirea a cristalului scînteind în lumina caldă şi difuză. Maria apăru imediat din spatele perdelei de mărgele care-i separa de bucătărie. Cu o eficacitate calmă şi surîzătoare, începu să aşeze mîncărurile în faţa lor, în timp ce Rio turna vinul.

– Poftă bună, *señor, señora,* le ură ea şi se retrase.

Atunci Rio ridică o sprînceană întrebătoare spre soţia lui.

– Vrei să toastăm pentru a sărbători prima noastră cină în doi?

Surprinsă, Coraly surîse.

– Aş fi încîntată, murmură ea, cu o voce emoţionată. Cu o cută de concentrare pe frunte, Rio ridică paharul şi spuse solemn:

– Beau pentru cele cîteva calităţi pe care le avem în comun: pentru fermitatea caracterului nostru, pentru vertiginoasa noastră atracţie fizică şi pentru micuţa fiinţă care creşte în tine. Acestea n-ar prea fi suficiente, dar ne vom mulţumi cu atît... cel puţin temporar.

Temporar... spusese el... Acest cuvînt fu de

ajuns ca să spargă balonul de fericire nepăsătoare în care plutise Coraly pînă acum. Ca şi cînd, dintr-o dată, cîntărea tone, ridică tristă paharul.

ne vom mulţumi... cel puţin temporar... Oh, aceste cuvinte vor continua să răsune în capul ei pînă la sfîrşitul zilelor, se gîndi ea, cu descurajare. Cum putuse spera că o reuşită va încununa căsătoria lor? Era evident că Rio prevedea deja o despărţire... Odată ce se va naşte copilul, ce-l va mai reţine lîngă ea? Speriată că ar putea izbucni în hohote de plîns, băgă furculiţa, la întîmplare, în farfurie şi începu să mestece cu îndîrjire. Din fericire, hrana era piperată şi aceasta era de ajuns pentru a justifica lacrimile ce-i tremurau pe marginea pleoapei.

– E prea picant? întrebă Rio. Mîncarea noastră a suferit influenţa mexicană, după cum ai remarcat. Ce prostie, ar fi trebuit să mă gîndesc...

– E foarte bună, Rio. O să mă obişnuiesc repede.

Pentru a-şi întări cuvintele, înghiţi din nou şi constată, nu fără stupefacţie, că gustul ciudat al alimentelor îi plăcea cu adevărat! Dar Rio păru mai curînd contrariat decît emoţionat de demonstraţia ei de bunăvoinţă.

– Te rog, Coraly, zise el. E inutil să te forţezi. Pe viitor, Maria o să-ţi pregătească mîncăruri mai puţin condimentate.

Furioasă, îşi uită decepţia. Era clar că Rio o considera nu numai o trîntoriţă bună de nimic, dar şi o persoană capricioasă, în stare să strîmbe din nas la cea mai mică ocazie! Ridicînd capul cu un gest plin de dispreţ aristocratic, îl fulgeră cu o privire glacială.

– Masa îmi convine de minune, Rio, şi te-aş ruga să nu mai insişti.

Pe punctul de a riposta, tînărul fu întrerupt de o altă ciorovăială ce avea loc în bucătărie.

– ... E imposibil, *señor* e la masă, protestă Maria.

– Dar dacă îţi spun că e important! spuse, exasperată, o voce masculină pe care Coraly nu o cunoştea.

– Ei bine, mai poţi să aştepţi. După ce termină...

– Intră, Sal! strigă Rio, retezînd argumentul Mariei.

Deci, era faimosul Sal! Întorcînd ochii de la faţa crispată a soţului ei, Coraly fixă uşa care separa cele două încăperi. Bărbatul care apăru, cu pălăria veche în mînă, o impresionă. Corpolenţa lui se apropia de a Mariei, era totul numai muşchi, voinic şi spătos. Dacă ar fi trebuit să-i dai o vîrstă, ea ar fi optat pentru patruzeci de ani, dar putea la fel de bine să fi avut cincizeci sau treizeci! Buclele negre şi dese probabil că nu vedeau prea rar foarfecele frizerului. Cît despre ochii lui, imenşi şi de un brun cald şi profund, erau cei mai extraordinari din cîţi

văzuse... Toată fiinţa lui degaja o impresie de calm şi de blîndeţe.

Iar fiinţa asta era plină de cruzime? se întrebă mirată Coraly, aruncînd spre Rio o privire neîncrezătoare. Ca şi cînd ar fi citit întrebarea ei mută, el înclină scurt capul, apoi îi arătă nou-venitului un loc la dreapta lui.

– Aşează-te, Sal, propuse el amabil. Un strop de vin?

– Nu, mersi... Dar mărturisesc că n-aş refuza o bere mică, adăugă el, cu o privire vicleană pentru Maria, care-l urmase pînă în sufragerie.

– Sal Alvarez! şuieră aceasta printre dinţi. Ruşine să-ţi fie!

– Du-te şi adu-i ceea ce cere, Maria, ordonă Rio, zîmbind.

Servitoarea se îndepărtă dînd din cap şi bombănind. Distrat, Sal o urmări din ochi cu privirea fixată pe mişcarea ondulată a şoldurilor ei pline. Atentă la expresia feţei lui, Coraly fu prinsă de o ciudată emoţie. El o iubea pe femeia asta, înţelese ea dintr-o dată. O iubea cu o dragoste totală şi pierdută, la fel cum o iubea Morgan pe Samantha. Oh, de ce acest junghi de gelozie îi străpungea din nou inima? Din fericire, vocea seacă a lui Rio o trezi din gîndurile ei posomorîte.

– Ei, Sal! Care e urgenţa care te face să năvăleşti ca un taifun în mijlocul mesei? Am dat fali-

ment? E cumva *ranch*-ul în flăcări?

Dar iubitul Mariei nu se lăsă deloc intimidat de sarcasmul patronului său.

– Poliţia a identificat autorul scrisorii anonime, explică el, calm. Şeriful e absolut sigur: e vorba de un anume Benjamin Colten. Nu e prima oară că acest bandit face să se vorbească despre el. Închipuiţi-vă că e căutat pentru furt cu mînă înarmată, abuz de încredere, viol şi altele... Un bărbat fermecător, după cum puteţi constata, conchise el cu o strîmbătură.

Rio scoase un mormăit scîrbit.

– Trebuia să-l lichidez cînd am avut ocazia, spuse el, cu regret.

O linişte grea de ameninţări căzu asupra lui Coraly, care îşi reţinu cu greu un strigăt de oroare.

– Tu... vrei să spui... să-l ucizi? şopti ea.

– Să-l ucid! Da, într-adevăr. Ne-ar fi scutit de tracasări inutile.

Întorcîndu-se de la ea cu un aer iritat, Rio îşi îndreptă din nou atenţia spre Sal.

– Au veşti despre complicii lui?

– Nimic. Parcă s-au risipit ca fumul! E adevărat că poliţia nu-i poate identifica şi pentru că Henderson refuză să le dea numele.

– Deci, interogatoriile au fost total infructuoase?

– Se pare că da.... Morgan, în schimb, a descoperit că acest Henderson se pare că e la ori-

ginea întregii afaceri. Prietenul dumneavoastră i-a interogat pe oamenii săi unul cîte unul. Şi a sfîrşit prin a afla că Henderson se arătase excesiv de curios. Tot timpul cît a lucrat acolo, n-a încetat să pună întrebări şi să se intereseze de soţia dumneavoastră.

Gura lui Rio se strîmbă într-un rictus rău.

– Dar e fără sens, observă el, cu răceală. De ce angajaţii lui Morgan nu l-au informat?

– Oh, nu s-au gîndit la nimic rău. Pentru ei, Henderson era pur si simplu foarte impresionat de frumuseţea şi originea aristocratică a doamnei McCord.

– În acest caz, n-aş răspunde de mine dacă s-ar întîmpla ceva, ameninţă Rio.

– După mine, n-aveţi de ce vă teme în privinţa asta, replică Sal, fără să-şi piardă deloc cumpătul. Pentru mai multă siguranţă, totuşi, am să transmit consemnul.

– Mulţumesc, prietene... Altceva?

Sal scutură din cap şi îşi împinse scaunul.

– Cleat şi eu ţinem legătura cu poliţia. Dacă se întîmplă ceva, vă anunţ imediat.

– Înţeles. La revedere, Sal.

Acesta se întoarse pe jumătate spre Coraly.

– Iertaţi-mă pentru deranj, doamnă, mormăi el.

Apoi plecă fără să-i lase timp stăpînei casei să răspundă. Hotărît, originarii acestei regiuni aveau

tendinţa să considere femeile ca elemente de decor, constată ea, cu un suspin resemnat.

Din vîrful buzelor, ea termină mîncarea aproape rece. În mod cert, faptul că auzise din nou vorbindu-se de Ben o tulburase, dar nu atît cît atitudinea lui Rio.... Toată viaţa, Coraly avusese oroare de violenţă şi ideile soţului ei nu erau de natură s-o liniştească.

– Vorbele mele te-au şocat? întrebă el, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile.

Lent, Coraly îşi puse paharul jos.

– Da, mărturisi ea. Ideea de crimă îmi este insuportabilă.

– Şi rinocerul? Cu el cum a fost?

– Animalul era gata să mă atace, Rio. Eram eu sau el, n-aveam altă soluţie.

Tînărul surîse.

– Permite-mi să-ţi spun că între mine şi Ben situaţia nu e deloc diferită.

– Fals! protestă ea cu aprindere. Ben n-a ridicat nici măcar degetul mic asupra ta, din cîte ştiu. Nu se asasinează un om pentru un „nu" sau pentru un „da", Rio! Încep să înţeleg de unde vine afurisita aia de poreclă cu care ai fost împopoţonat, adăugă ea, gînditoare.

O expresie înfricoşătoare se imprimă pe trăsăturile lui.

– Ce ştii tu exact despre *Vînătorul Nopţii?* în-

trebă el, cu o voce joasă... mult prea joasă.

– Ca să spun drept, foarte puţine lucruri, bîigui ea, încurcată. Morgan n-a fost prea vorbăreţ.

– Morgan... repetă Rio, cu o lucire fulgerătoare în ochi.

Coraly se foi nervoasă pe scaun. Cînd te gîndeşti că tremurase de teamă pentru soţul ei, convinsă că viaţa lui era în pericol! Acum, în faţa măştii implacabile şi dure, care apăruse pe faţa lui Rio, îi venea să-l plîngă pe grasul Ben... Nu era deci nici un mijloc de a ajunge la inima lui Rio, de a străpunge carapacea lui de răceală?

– Ascultă-mă, te rog, zise ea, blînd. Morgan nu te-a trădat! El n-a făcut decît să-mi răspundă la întrebările cu care l-am asaltat, te asigur... Cît despre mine, eram intrigată de bărbatul care mi-a salvat viaţa. Eşti de acord că e o reacţie normală?

– Hmm...

Cum asta *Hmm?* se înfurie ea. Rio se însurase cu ea, după toate cele întîmplate. Ea îi încredinţase viitorul ei şi al copilului lor. N-avea dreptul să ştie mai multe despre bărbatul în braţele căruia se aruncase?

– Rio, vreau să cunosc originea acestei porecle, insistă ea.

Cum el nu răspundea, ea adăugă:

– Doar nu atacai oameni? se hazardă ea.

– Ba da...

Ca şi cînd primise o lovitură, Coraly îşi duse maşinal mîna la pîntece. Rio, observă gestul ei, cu ochi reci.

– N-am făcut decît să execut misiunile care-mi erau încredinţate, explică el, pe un ton neutru.

– Şi acestea au constat din... a ucide?

– Dacă împrejurările o cereau, da.... Şi adesea era cazul, admise el, cu un zîmbet.

Coraly simţi deodată o greaţă surdă răsucindu-i stomacul.

– Aşa deci, erai plătit ca să lichidezi oameni, conchise ea, îngrozită.

– Eram plătit să protejez fiinţe umane, corectă el nerăbdător. În acelaşi fel cum am fost angajat de Morgan ca să te salvez de răpitorii tăi. Cu diferenţa că o plimbare, pe cal, în munţi e aproape o partidă de plăcere, comparată cu pericolul din junglă. Era o altă lume, Coraly, cum ai putea să înţelegi?

– Deci, ai fost mercenar, îl acuză ea.

– Aici te înşeli. Mercenari găseşti cu duzina şi nu costă prea scump... Nu era la îndemîna oricui să devină *Vînătorul Nopţii,* zise el simplu, fără falsă modestie.

Ea se încruntă.

– Dar de ce această meserie? întrebă ea. De ce chiar această treabă de aventurier cînd toate porţile îţi erau deschise?

– Pentru că eram plătit gras pentru asta.

– Frumoasă scuză! Încerci să mă faci să cred că mureai de foame cînd, de fapt, tatăl tău colecţiona miliardele cum colecţionează alţii cutiile de chibrituri!

– Averea lui Patrick McCord n-are nici un amestec! Eu nu sînt bărbatul să mă mulţumesc cu o viaţă gata făcută, ar fi trebuit să ştii.

Tînăra scoase un suspin. Era adevărat că ar fi trebuit să bănuiască: nevoia de independenţă a lui Rio nu era un secret pentru nimeni...

– Sărmanul Ben! murmură ea. N-aş vrea să fiu în locul lui...

Spre marea ei mirare, Rio scoase un rîs din gît, aproape călduros.

– Vrei cuvîntul meu că n-am să-l omor?

Era serios! constată ea cu fericire.

– Oh, Rio, da! Jură-mi!

– Ţi-o promit, Coraly. Poate îl voi îndoi puţin, dar nu-l voi strivi, ironiză el.

– Mulţumesc şi pentru atît, zise ea, pe un ton obosit, învinsă deodată de epuizare.

Dar Rio interpretă prost replica ei. Convins că ea exprimase un intens dezgust, se întunecă pe loc.

– Fie că asta îţi place sau nu, va trebui să te obişnuieşti să ne suporţi, pe mine şi trecutul meu, decretă el dur. Cel puţin pînă la naşterea copilului.

– Ce?

Asaltată de o irezistibilă nevoie de somn, Coraly

scutură capul în semn că nu înţelegea. De data asta Rio crezu că era un gest de respingere. Cu inima rănită, se ridică dintr-o săritură, înconjură masa şi o ridică în braţe.

– M-ai înţeles perfect, spuse el. Ai vrut ca acest copil să aibă un nume, nu?

Fără să înceteze să monologheze, traversă culoarul cu paşi de gigant, cu povara lui docilă strînsă la piept. Impulsiv, intră în camera lor, închizînd uşa cu o lovitură de picior mînioasă.

– Am făcut exact cum ai dorit. Atunci, pentru că te-ai angajat să fii soţia mea, fii pe deplin, tună el, punînd-o pe pat.

Învinsă de somn, ea bătu din pleoape într-un efort disperat să devină conştientă. Era atît de obosită! Şi Rio vorbea, vorbea fără încetare, cu un aer hotărît. Dar oricît s-ar fi concentrat, nu putea prinde sensul cuvintelor lui.

– Rio, murmură ea. Eu nu...

– E prea tîrziu acum ca să regreţi, zise el, brutal. Ştiu că n-am nimic dintr-un englez de origine nobilă. Dar asta o ştiai înainte de a te căsători cu mine. Tu eşti cea care mi l-ai trimis pe Morgan, nu? Ai acceptat să-mi porţi numele, trebuie să accepţi şi restul.

Cu gesturi rapide şi suple, o dezbrăcă şi, cîteva secunde mai tîrziu, se strecură alături de ea în pat.

– Tu eşti soţia mea, *querida,* adăugă el, strîngînd-o posesiv lîngă el. Şi vei fi complet, inclusiv în patul meu. Ai înţeles, Coraly? De fapt, ea nu auzise decît un vag şi îndepărtat murmur de cuvinte. Dar de ce să protesteze? Nu se simţea în stare. Resemnată, suspină.

– Da, Rio, am înţeles... Acum pot să dorm?

– Poţi, Coraly, spuse el rîzînd.

Capitolul opt

Cu fruntea îngropată în părul tinerei femei adormite, Rio era pradă gîndurilor celor mai posomorîte. Cum să nege evidenţa? Coraly îl lua drept un ucigaş... drept un răufăcător de aceeaşi anvergură cu Ben şi acoliţii lui. Mai rău chiar! Un mercenar brutal care asasina cu sînge rece. Cînd te gîndeşti că sperase, o clipă, că mariajul lui va reuşi, în ciuda circumstanţelor cel puţin insolite... Acum, ştia şi revenise asupra iluziilor lui.

Ah, dacă imbecilul acela de Morgan n-ar fi... ba nu, se întrerupse el imediat, era inutil să arunce vina asupra altcuiva. Mai devreme sau mai tîrziu Coraly ar fi ajuns să-l întrebe despre trecutul lui, iar rezultatul ar fi fost acelaşi. Oh, şi doar ştiuse că veneau din două planete prea diferite. Iar Coraly

descoperise destul de repede că soţul ei era la fel de aspru, sălbatic şi nedomesticit ca şi pămîntul de pe malul rîului Pecos, unde văzuse lumina zilei...

Rio mîngîie îndelung cu privirea faţa dulce, adormită. Oh, dacă cel puţin ar fi fost o femeie ca celelalte! Dar din clipa cînd o văzuse apărînd în pragul cabanei ştiuse că era cea pe care o aşteptase dintotdeauna. Toate calităţile lui Coraly, pe care el învăţase să le cunoască, îl fascinau. Hotărîrea ei de a muri mai curînd, decît să se lase violată de Ben, tăria înverşunată cu care se menţinuse în şa, în timpul traseului îngrozitor pînă la *jeep*... Şi apoi, odată ajunşi la el acasă, i se dăruise total, nebuneşte... Cum să uite că această femeie pasionată îi transformase dormitorul într-un paradis al deliciilor?

De fapt, se legase chiar şi de latura ei trufaşă şi aristocratică, de fineţea ei, de fragilitatea ei. S-ar fi putut acomoda chiar şi cu dezgustul ei pentru violenţă sub toate formele ei. Cel puţin, dacă asta n-ar fi implicat ca ea să fie definitiv pierdută pentru el...

Cu precauţie, ca să n-o trezească pe Coraly, Rio îşi schimbă poziţia pentru a putea s-o strîngă mai bine lîngă el. Cum o mai dorea! O nevoie întreagă, trup şi suflet. Şi asta nu putea pretinde cu forţa. Din fericire, era copilul. Această viaţă nouă, pe care Coraly o purta în pîntece, o împărţeau cu adevărat,

chiar dacă le era dat să nu mai fie nimic între ei, niciodată.

Deja zorii gri împungeau orizontul şi Rio tot nu-şi găsise somnul. A iubi era o experienţă destul de dureroasă, se gîndi el, cu o grimasă neîncrezătoare. Trebuise să atingă vîrsta de treizeci şi opt de ani ca să-şi dea seama! În orice caz, hotărîrea lui era luată. Oricare ar fi fost antipatia, dezgustul pe care Coraly le încerca faţă de el, o va păstra lîngă el pînă la naşterea copilului. Ea nu-l va priva de primele bucurii ale paternităţii...

A trăi cu Rio McCord echivala cu un exerciţiu de zbor deasupra unui ocean, constată Coraly după o lună de căsătorie. Era adevărat, Rio se purta ca un soţ model, iar pentru restul lumii, trebuiau să apară ca un cuplu unit. Dar totul nu era decît o faţadă, o tristă imitaţie. Ei i se părea că Rio se înhămase la acest rol de soţ aşa cum îşi încălţa cizmele pentru a merge la lucru dimineaţa, nici mai mult, nici mai puţin.

Locuiau în aceeaşi casă, luau mesele împreună şi dormeau în acelaşi pat, dar între ei se ridicase o barieră de netrecut. Erau ca doi străini ducînd aceeaşi existenţă, alături, dar fără să se vadă...

Totuşi, timpul trecea... Cînd soarele nemilos de august începu să se îndulcească, lăsînd, în sfîrşit, puţin răgaz pămîntului întărit, Coraly avea impresia că îi cunoştea mai bine pe Sal, Cleat şi Maria decît pe propriul ei soţ! Cum zilele treceau unele după altele, Rio îşi menţinea aceeaşi atitudine: respectuos, politicos, uneori amabil chiar, dar atît de distant... Cu excepţia nopţii. Seara, sub mantia umbrei, devenea amantul ei arzător, îndrăgostitul nebun după trupul ei...

În ciuda eşecului evident al mariajului lor, niciodată nu-i veni în minte lui Coraly să-i respingă aceste avansuri nocturne. Ea îl iubea, iar dragostea ei devenea mai profundă odată cu scurgerea timpului. Dar ce dificilă era viaţa în compania unui bărbat indiferent! Ridicînd bărbia, se lăsa condusă de Rio fără să se plîngă, cu privirea stinsă şi faţa rigidă. Nimic din ea nu lăsa să transpară disperarea care o cuprindea puţin cîte puţin.

Din fericire, avea meseria ei. Dacă Rio nu părea deloc interesat de ultimele tendinţe ale modei, îi cedase, totuşi, cu plăcere o cameră care servea de atelier. Coraly se închidea zile întregi şi-şi găsea consolarea în faţa planşetei de desen.

Asta se datora suferinţei? În orice caz, colecţia de modele pe care o creă fu cea mai bună din toată cariera ei. Singură într-o lume aspră şi ostilă, îşi puse tot sufletul în munca ei. Cu toate astea,

n-ar fi crezut, dacă i s-ar fi prezis, că noua ei linie de iarnă, concepută în izolare şi tristeţe în fundul Texas-ului, va revoluţiona lumea înaltei croitorii. Într-adevăr, tot ce căutase în acel moment era să se sustragă tristeţii ei apăsătoare.

Cine ştie dacă nu cumva peisajul grandios şi tulburător al ţinutului nu-i insuflase acea inspiraţie? Deoarece Coraly ajunsese să se simtă ca la ea acasă printre întinderile nesfîrşite şi aproape pustii. Trebuia să se bucure sau să plîngă? Şederea ei în Texas putea să se sfîrşească mai curînd decît se aştepta. Niciodată nu i se şterseseră din minte cuvintele spuse de Rio în seara căsătoriei. Pentru Rio, căsătoria lor îşi pierdea orice raţiune de a fi, din momentul în care se va naşte copilul. Atunci va trebui să plece? Să părăsească acest pămînt prietenos şi ferma cu încăperi confortabile, unde zilele se scurgeau într-o agreabilă monotonie?

Oh, nu, nu trebuia să se ataşeze de locuri, după cum nu trebuia să-l iubească pe acest bărbat care era, totuşi, soţul ei... Dar, incontestabil, le făcuse deja pe amîndouă!

În săptămîna dinaintea Crăciunului se hotărî să se scuture din letargie. Hotărîtă să-şi impună şi ea voinţa o dată, intră în sufragerie la ora cinci şi-l găsi pe Rio cu un whisky în mînă, mai îndepărtat şi mai indiferent ca oricînd. Coraly îşi dădu seama că îi pierea curajul văzînd cu ochii. Dar era cu adevărat

ridicol! Mai ales că intenţiile ei erau de-a dreptul nevinovate.

– Mor de nerăbdare să colind prin magazine, Rio.

El îi aruncă o privire surprinsă.

– La Houston, preciză ea, cu dezinvoltură.

Fără să-şi piardă calmul, tînărul puse paharul jos cu o încetineală calculată.

– Doctorul ţi-a interzis călătoriile lungi pînă la naşterea copilului, îi aminti el, pe un ton care se voia moderat.

– Oh, Rio! Dar Houston e chiar alături!

– De ce lucruri deosebite ai nevoie, ca să trebuiască să mergi la Houston?

– Oh, nimic extraordinar, ca să spun adevărul. Dar am cîteva cumpărături de făcut.

O lucire de înţelegere trecu prin ochii lui Rio.

– Veşminte de gravidă? întrebă el.

– Între altele, admise ea, cu o privire spre pîntecele ei rotunjit... Aş mai vrea să aleg mîncăruri fine pentru masa de Crăciun. Nu uita că vor veni taţii noştri.

– Foarte bine. Fă-mi o listă completă şi-l voi trimite pe Franck să facă toate cumpărăturile.

Cu aceste cuvinte, Rio se concentră din nou asupra paharului lui. Pentru el, deci, chestiunea era încheiată. Dar ea nu se va lăsa!

– Îmi pare rău, reluă ea. Dar mărturisesc că opi-

nia ta mă lasă cu totul indiferentă. Hotărîrea mea e luată şi voi merge la Houston, cu sau fără tine. Mi-e indiferent.

Fără să trădeze nimic din mirarea lui, Rio îi adresă o privire piezişă şi nu emise nici un comentariu.

Lunea următoare, totuşi, nu numai că o însoţi în oraş, dar, în plus, rezervă o cameră la cel mai bun hotel. Ori pentru Coraly aceasta nu fu decît începutul surprizelor! Timp de patru zile întregi, Rio o ului pe soţia sa, comportîndu-se ca cel mai tandru şi mai atent dintre soţi. În aşa măsură că, între zilele de hoinăreală şi nopţile de extaz arzător, avură impresia că trăiau, în fine, luna de miere pe care n-o avuseseră.

Nu numai că o însoţea la cumpărături, dar fu într-atît de îndatoritor, încît îşi dădea părerea pentru fiecare achiziţie, inclusiv în alegerea hainelor ei. Şi complimentele pe care i le făcu cu această ocazie făcură să i se ridice moralul. E adevărat că aceste laude ajunseră chiar la momentul potrivit, atunci cînd începea să se îndoiască serios de fizicul ei!

Păstrînd ce era mai bun, la sfîrşit, ea aşteptă ajunul plecării pentru a-l duce la raionul pentru copii al unui magazin de lux. Era evident, Rio se manifesta mai entuziast decît ea!

– Ei? Optăm pentru roz sau pentru bleu? întrebă el rîzînd, în timp ce înaintau printre standuri.

Coraly se lăsă în vraja unei adevărate orgii de

cumpărături, pentru a aranja camera copilului după visele ei. Cel puţin, chiar dacă nu se uita la preţuri, făcu achiziţii utile. Iar Rio, prins de o frenezie a cumpărăturilor, alese un set mai mult decît complet de animale de pluş şi diverse jucării, fără rost. Ca să nu mai vorbim de calul din lemn, sculptat de mînă, a cărui etichetă cu preţul, ascunsă rapid cu multă grijă, de altfel, i-ar fi făcut pe mulţi să leşine...

Avură noroc să li se livreze tot, aşa că, în avionul de întoarcere, aproape că erau să se sufoce sub greutatea bagajelor... Pe terenul de aterizare al fermei, îl găsiră pe Sal, cu pălăria trasă pe ochi, răsturnat nonşalant în *Chevrolet*-ul nou-noţ pe care Rio îl comandase săptămîna trecută. Tînărul îşi arcui mirat o sprînceană.

– Ia te uită, Sal! Credeam că Franck trebuia să vină să ne ia.

– Ordin de la Maria! explică asistentul lui Rio, surîzînd. Franck a fost plecat după provizii şi eu...

Fraza lui Sal se termină într-un sughiţ. Aerul fu sfîşiat de o explozie şi un glonţ şuieră pe la urechile lor, fixîndu-se în sol după ce-l depăşi pe Rio la cîţiva milimetri. Coraly îl auzi pe Sal înjurînd printre dinţi în momentul cînd Rio se pleca peste ea, culcînd-o pe jos. După aceea, totul se petrecu atît de repede că ea abia îşi dădu seama ce se întîmpla. Protejînd-o cu corpul lui, Rio o duse pînă la roata din spate a maşinii, unde se bucurau de oarecare siguranţă.

Cu coada ochiului îl văzu pe Sal plonjînd prin portiera deschisă, exact cînd parbrizul sărea în ţăndări sub efectul unei noi împuşcături.

– Sal? strigă Rio, cu o voce încordată. Totul e bine?

– Nu vă neliniştiţi, nu m-au atins... revin! zise el, aruncînd un pistol luat de pe bancheta din faţă.

Rapid ca fulgerul, Rio prinse arma din zbor.

– Doamne-Dumnezeule, şopti Coraly, hipnotizată de strălucirea ucigătoare a *Colt*-ului în soarele amiezii. Cine ar putea să...

– Cred că e uşor de ghicit, o întrerupse el, pe un ton sec... Ascultă-mă bine, Coraly, să nu te mişti şi ţine capul aplecat.

Ea nu avu timp să emită vreun protest. Rio se tîra deja pe burtă spre partea din faţă a vehiculului. Căuta oare în mod deliberat să fie ucis? se întrebă ea, simţind ea că înnebuneşte, neputincioasă. Strigă îngrozită cînd un proiectil atinse coapsa soţului ei, provocîndu-i lui Rio o grimasă de durere, urmată de o lungă listă de obscenităţi.

Agil şi suplu ca un şarpe, Sal se lăsă să alunece de pe bancheta din faţă pentru a veni lîngă patronul lui. Cu degete abile verifică gravitatea rănii.

– Nu te obosi, bătrîne, zise Rio, printre dinţi. Încă nu i-a sosit ceasul *Vînătorului Nopţii*... În schimb, pot să te anunţ că bandiţii sînt în spatele hangarului.

– Aveţi dreptate, ca de obicei, aprobă mexicanul. Aş spune că sîntem chiar încolţiţi. Aveţi vreo idee despre felul în care am putea ieşi de aici?

– Oh, n-avem prea multe soluţii!... Uite, ia revolverul şi acoperă-mă. Am să fug pînă la barăci.

Rio vorbea pe un ton imperturbabil, ca şi cum se pregătea să-şi facă plimbarea de seară. Coraly trebui să-şi muşte buzele ca să nu urle. Dar Rio, gata de plecare, nici măcar nu se întoarse spre ea. Cu un gest suplu, se ghemui, apoi o luă la fugă, în timp ce Sal trăgea fără încetare în direcţia de unde veniseră împuşcăturile. Chiar înainte ca Rio să-şi atingă ţinta, se auzi o exclamaţie de durere, apoi zgomot de portiere trîntite şi de demarare a unei maşini.

O clipă, rămaseră toţi împietriţi din cauza acestui deznodămînt neaşteptat. Atunci Sal şi Rio se repeziră şi dispărură în spatele clădirii. Îndreptîndu-se cu o agilitate surprinzătoare, Coraly se repezi pe urma lor. La cîţiva metri de ei, se opri şi duse mîna la gură, cu ochii holbaţi de oroare. Rio şi Sal îngenunchează în tăcere lîngă bărbatul ce zăcea pe jos. Întins pe spate, acesta încetase să mai respire şi o pastă roşu-închis se lărgea pe pieptul lui. Dacă Ben şi Bud fugiseră, acolitul lor era mort, înţelese ea, cu un sentiment de oroare.

Coraly se sufoca, o ciudată ceaţă se închidea în jurul ei. Pe punctul de a leşina, căută adăpostul

liniştitor al braţelor lui Rio, dar, în acelaşi moment, se auzi un scrîşnet de pneuri. Cleat sărise în *jeep* pentru a veni în întîmpinarea lor, înainte chiar ca maşina să se fi oprit complet.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă el, înjurînd.

Cu privirea fixată pe haina pătată de sînge a mortului, Coraly abia îl remarcă pe Rio care se apropia de ea. Cu un gest brusc, soţul ei o atrase spre el, forţînd-o să se întoarcă de la acest spectacol morbid. Trăgînd-o spre maşină, dădu ordine peste umăr:

– Cleat, tu te duci să anunţi imediat poliţia. Doi oameni vor rămîne aici cu Sal, aşteptînd forţele de ordine. Cît despre mine, mă întorc acasă: soţia mea e încă sub şoc şi nu pot s-o las singură. Spuneţi-i şerifului că voi fi la fermă dacă doreşte să mă chestioneze.

Cînd Coraly îşi regăsi judecata, în drum spre casă, primul ei gînd fu pentru rana lui Rio.

– Rio, piciorul tău! strigă ea, neliniştită.

Întinse mîna să vadă unde era rana, dar tînărul lăsă o clipă volanul pentru a o respinge cu un gest brusc.

– Nu e nimic, strigă el. Doar o zgîrietură. Se va ocupa Maria; a văzut şi mai rele, te asigur.

Un frison rece o paraliză atunci pe Coraly. Încă o dată, Rio o respinsese. Dar ce era ea, pentru el, decît o străină căreia îi tolerezi temporar prezenţa?

Mută de suferinţă, se strînse lîngă portieră şi restul traseului se derulă în tăcere. Abia se oprise *Chevrolet*-ul că ea sări afară.

– Du-te repede la Maria să-ţi panseze coapsa, bîigui ea, luptînd cu lacrimile. Te aştept în camera noastră. Am... am nevoie să mă întind puţin.

Cu aceste cuvinte, plecă fugind nu numai pentru a scăpa de Rio, ci mai ales de realitatea crudă. El nu avea niciodată nevoie de ea, niciodată nu va ocupa cel mai mic loc în viaţa lui... Oh, ce se întîmplase cu bărbatul atent şi plin de solicitudine care o însoţise la cumpărături, la Houston? Unde era amantul pasional care-i înflăcăra nopţile?

De fapt, ea fusese naivă... ridicolă chiar. Cele patru zile petrecute în oraş cu Rio fuseseră o insuliţă de vis. Dar realitatea avea o cu totul altă faţă. În lumea lui Rio, zgomotul gloanţelor ucigătoare era un sunet familiar. În universul lui, fiinţele umane se prăbuşeau adesea la pămînt şi sîngele curgea... Şi nimeni nu părea să se mire peste măsură.

Oare acesta era anturajul în care ea, Coraly, ar dori să-şi crească copilul? Tînăra femeie ridică din umeri. De fapt, nu avea deloc de ales, pentru că pe tatăl acestui bebeluş, ce urma să se nască, ea îl iubea din tot sufletul...

Aici ajunsese cu gîndurile atunci cînd intră Rio pe uşă, mai seducător ca oricînd, deşi era numai în

şosete, cu blugii şi cizmele în mînă. Dar era nevoie de mai mult decît atît pentru a-i altera farmecul irezistibil.

– Te supără rana? întrebă ea, nervoasă.

Involuntar, în confuzia ei, îşi reluase accentul britanic, atît de arogant şi distins în comparaţie cu sonorităţile tărăgănate ale dialectului texan. Rio clipi şi răspunse cu o vulgaritate căutată:

–E suportabil. Nu a venit încă ziua în care să mă îngropi, drăguţa mea.

Atinsă din plin de atitudinea lui sarcastică, tînăra femeie se întoarse spre fereastră, cu inima grea. Oh, de ce a trebuit ca toate astea să se întîmple exact acum, cînd erau pe cale să se înţeleagă mai bine?

Vocea gravă a lui Rio răsună atunci în spatele ei:

– Ai fost îngrozită de ceea ce s-a întîmplat, nu-i aşa?

– Evident, Rio! zise ea, disperată. Oricine ar fi! Aţi făcut moarte de om, totuşi!

– Exact. Deci, doi bandiţi au fost lichidaţi şi doi mai rămîn de prins.

– Oh, Rio, sper că n-o să te amesteci. Te rog, lasă poliţia s-o facă. Mi-ai promis că nu-l ucizi, aminteşte-ţi.

Un nor de tristeţe voală o clipă privirea tînărului. Era evident, ea se neliniştea mai mult pentru soarta

acelui răufăcător decît pentru a lui, soţul ei...

– Am să-mi ţin cuvîntul, replică el, sec. Doresc doar să mă alătur urmăritorilor. Şi dacă asta îţi sfîşie inima ta nobilă, draga mea Coraly, gîndeşte-te numai la acele fermecătoare vînători care sînt atît de apreciate în mediul tău. Te-ai gîndit vreodată ce poate încerca nefericita vulpe pe care o hărţuiţi fără nici o scăpare?

Cu aceste cuvinte, se retrase în baie, lăsînd în inima ei o rană mai profundă decît cea din coapsa lui...

De ce a trebuit oare ca bandiţii să-i atace tocmai în acea zi? Timp de săptămîni întregi, cît dură urmărirea, Rio nu încetă să-şi repete această întrebare. Totuşi, la Houston, Coraly fusese cu adevărat a lui. În fine, crezuse că strîngea în braţe femeia caldă şi iubitoare pe care inima lui o aştepta! Şi apoi fusèse acea împuşcătură nenorocită şi ea împietrise din nou într-o statuie de marmură, într-o *lady* rafinată şi încrezută, drapată în demnitatea ei aristocratică şi în mătăsurile fine...

Dacă cel puţin ar fi reuşit să pună mîna pe răpitori! Dar Ben şi tovarăşul lui păreau să se fi evaporat în munţi. După lungi căutări, a trebuit să se recunoască învins şi să renunţe.

Dezgustat de eşecul său, Rio îşi încredinţă echipamentul lui Cleat şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre *ranch*. De data asta era ferm hotărît să-i ceară

lui Coraly o explicaţie în toată regula. Mariajul nu se putea concepe ca o stare de război continuu, ce naiba! Va trebui ca ea să aleagă: fie îl accepta cu trecutul lui de *Vînător al Nopţii,* fie pleca pentru totdeauna.

Cum Rio se îndrepta spre salon, gata să poarte o discuţie ce promitea să fie penibilă, ecoul unei voci tunătoare îl opri din elanul lui. Credea că prevăzuse toate eventualităţile sosind aici, dar aceasta era cea mai rea: tatăl lui şi al lui Coraly erau amîndoi prezenţi. Iată ceva ce-i reducea la neant tot proiectul.

Patrick McCord fu primul care-şi zări fiul, ezitînd în prag.

– Ah, era şi timpul să te întorci, bătrîne cowboy! exclamă el. Sper că ni i-ai adus pe bandiţi, legaţi fedeleş.

– Ei bine, trebuie să te decepţionez, tată... Pentru mine, e o înfrîngere pe toată linia, mormăi Rio îndreptîndu-se spre bar, fără ca măcar să-i arunce o privire soţiei lui.

Doamne, bine că se terminase şi vacanţa asta! spuse Coraly în sinea ei, fără să înceteze să facă semne vesele cu mîna spre Patrick McCord şi

Charles, care se pregăteau de îmbarcare. Săptămîna fusese cu adevărat insuportabilă. Rio se arătase atît de rece şi de distant, că asta nu scăpase nimănui şi ea surprinsese mii de priviri neliniştite, schimbate între cei doi vizitatori. O adevărată catastrofă fusese şi Crăciunul, cel mai sinistru care-l petrecuse vreunul dintre ei...

Fără un cuvînt, tînăra femeie îl urmă pe Rio pînă la maşină, cînd avionul lui Patrick nu mai fu decît un punct negru pe cer. După zile întregi de veselie forţată şi de surîsuri la fel, se simţea la limita prăbuşirii. Dar de ce nu plecase în Anglia cu tatăl său? De ce nu fugise de acest pămînt ostil, ca şi de acest soţ care era la fel?

Ridică din umeri. Oricum, Rio nu i-ar fi dat voie să plece. Cu toate că nici nu o mai atingea măcar, era hotărît să vadă copilul venind pe lume. Îi anunţase cu răceală voinţa lui de a fi prezent în momentul naşterii. Apoi... apoi va vedea ea. Soţul ei se ferise să precizeze ce soartă o aştepta...

– Nu e nevoie să te lipeşti de portieră de parcă aş fi ciumat, zise Rio, trăgînd frîna de mînă. Am ajuns.

Hotărît lucru, el nu înţelegea nimic din starea ei sufletească, se gîndi Coraly, amar. Dar înainte de a putea protesta contra nedreptăţii cuvintelor lui, Rio sări afară din maşină şi se îndreptă cu paşi nervoşi spre grajduri.

Două luni pînă la evenimentul care ar trebui să fie *fericit.* Acest interval de timp fu un veritabil coşmar. Rio lipsea din ce în ce mai mult, dispărînd uneori săptămîni întregi pentru *afacerile* lui... Rarele nopţi, cînd era acasă, le petrecea pe o canapea în salon. Simţindu-se prost în trupul ei îngreunat, Coraly se mulţumea să se învîrtă prin casă. Ce era oare această senzaţie apăsătoare care-i strîngea inima?

În final, Coraly trebuise să recunoască: era frămîntată de cea mai neagră gelozie. Era un sentiment nou pentru ea. Ea, care de la naştere se bucurase de bogăţie şi frumuseţe, care nu invidiase niciodată pe nimeni! Dar acum, în marele pat gol, cu pîntecul ei imens, drept unică companie, petrecea ore întregi imaginîndu-şi-l pe Rio în braţele unei alte femei, şoptindu-i aceleaşi cuvinte pe care i le spusese ei. Totuşi, se ferea să-i pună vreo întrebare cînd se întorcea acasă. Avea ea dreptul să-i ceară socoteală bărbatului care se însurase cu ea din obligaţie?

Printr-o întîmplare fericită, Rio reveni acasă, dintr-una din expediţiile lui misterioase, în ziua cînd Coraly avu primele contracţii, cu trei săptămîni mai devreme decît data prevăzută. *Vînătorul Nopţii* nu îşi pierduse nimic din aura lui legendară în timpul lungii şi epuizantei încercări a naşterii, constată ea, cînd regăsi suficientă putere ca să gîndească. Sin-

gura urmă de emoţie pe care o întrezări fu sunetul răguşit al vocii lui, cînd murmură:

– Mulţumesc pentru fetiţa pe care mi-ai dăruit-o, Coraly. E perfectă!

Cu aceste cuvinte, părăsi camera de spital şi ieşi pe străzile anonime ale oraşului. Coraly avea nevoie de odihnă şi se va simţi cu adevărat mai bine odată ce va fi scutită de prezenţa inoportună a soţului ei... orice ar fi, el mulţumea cerului că se întorsese la timp pentru a vedea bebeluşul venind pe lume. „Micuţa lui Luz", cum o numea deja în secret în inima lui... Dar niciodată nu va accepta Coraly acest prenume, se gîndi el, imediat. Ea nu avea nici un motiv să-i acorde o favoare după modul în care se purtase cu ea în ultimul timp...

Rio intră în primul bar şi bău unul după altul cîteva whisky-uri. Măcar să-şi adune puterile ca să dea inevitabilele telefoane întregii familii. Ar fi vrut atîta să lase să străbată toată bucuria, să se comporte ca un soţ adevărat! Dar singurul său rol, în toată povestea, era să împiedice ca copilul lui Coraly Tremaine Smythe să se nască nelegitim...

Adevărat, îşi recunoştea nedreptăţile. Atitudinea lui contribuise mult la degenerarea mariajului lor într-o catastrofă. Dar cum să suporte dezgustul ce-l vedea în fundul pupilelor de safir ale femeii pe care o iubea? De cum îi va reda libertatea, ea îl va părăsi, luînd şi copilul cu ea. Nu era atît de idiot,

încît să spere că ea mai voia să-şi împartă existenţa cu el, cînd îl privea ca pe un asasin...

Nu-i rămînea decît să plece... Sprijinindu-se încetişor de balansoarul din camera copilului, Coraly cuprinse cu privirea capul brun al copilului pe care-l ţinea la sîn. Micuţa ei Luz... Niciodată o fetiţă nu semănase într-atît cu tatăl ei! Avusese o inspiraţie fericită cînd îi dăduse micuţei prenumele mamei lui Rio. De altfel, el nu-şi putuse ascunde, în întregime, reacţia de încîntare în ziua cînd ea îi împărtăşise hotărîrea.

Dar vai! botezul fu singura ocazie cînd îl văzu zîmbind... În rest, căsătoria lor părea că atinsese punctul naufragiului! De două luni de cînd născuse, soţul ei îşi petrecuse cea mai mare parte din timp în afara fermei decît acasă... Cum să mai creadă în acele aşa-zise călătorii de afaceri care se înmulţeau la infinit? Nu, venise într-adevăr timpul să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Anglia. Era evident că Rio nu mai suporta să stea în casa lui dragă. Îi rămăsese destulă demnitate ca să-l lase singur pe Rio şi să-i redea, în fine, libertatea...

Coraly suspină încetişor punînd fetiţa adormită în leagăn. De fapt, acum că luase hotărîrea, se sim-

ţea mai bine. A trăi departe de Rio va fi o tortură, dar să înfrunte, zi după zi, glaciala lui indiferenţă era încă mai rău.

Totuşi, nu va pleca înainte de a-şi lua la revedere de la pământul aspru, dar superb, unde se născuse soţul ei.

Un sfert de oră mai tîrziu, îmbrăcată în ţinuta ei de călărie, se îndreptă cu paşi mari spre grajduri. Îl găsi pe Sal periind energic animalele.

– Poţi să-mi înşeuezi iapa, te rog? întrebă ea, bătîndu-şi cizmele cu capătul cravaşei.

Asistenul lui Rio ridică spre ea o privire plictisită.

– Îmi pare rău, mica mea doamnă, dar ordinele patronului sînt stricte. N-am voie să vă las să plecaţi singură. Răpitorii dumneavoastră încă nu au fost prinşi!

Asta era prea de tot! Deci era prizonieră? Rio distribuia consemne cu privire la ea fără ca măcar să-i spună! După luni şi luni petrecute în amărăciune, în faţa unui soţ indiferent, era picătura care umpluse paharul.

– Ţi-am cerut să-mi pregăteşti calul, Sal. Fă ce-ţi spun, zise ea, pe un ton dispreţuitor. Şi dacă tiranul care îţi ţine loc de patron va obiecta, transmite-i din partea mea că poate să se ducă la...

Restul frazei rămase neterminat; vocea sarcastică a lui Rio se auzi în spatele ei:

– Conformează-te ordinelor doamnei, Sal. Şi

înşeuează-l şi pe Picior Ager. Ţin s-o însoţesc pe soţia mea.

Deşi murea de poftă să-i întoarcă spatele, Coraly aprobă în tăcere. Aşa că porniră alături. Călăriră îndelung, fără să schimbe un cuvînt, în timp ce nemilosul soare texan îşi continua curba ascendentă, arzîndu-i cu razele lui puternice. În curînd, căldura deveni la fel de sufocantă ca şi mutismul încăpăţînat al lui Rio... Din fericire, dădură peste un fel de bazin natural, tăiat în rocă, unde un izvor gîngurea vesel.

Ridicînd din umeri în semn de indiferenţă, tînărul puse piciorul jos, mîngîindu-i coama lui Picior Ager, fără să-i dea cea mai mică atenţie lui Coraly, care se îndepărtă cu un mers şchiopătat spre bazinul de apă. Cu un mic mormăit de durere, se ghemui pe piatra plată.

– Oh! exclamă ea încîntată, descoperind o floare minusculă, de un alb delicat şi pur, ce se ridica în lumină.

Întinse un deget spre petalele satinate, cînd vocea guturală al lui Rio o imobiliză în gestul ei:

– Nu mişca, Coraly!

Deşi se supuse maşinal ordinului său, ea nu se putu împiedica să nu ridice capul, cu privirea întrebătoare. Ceea ce descoperi pe trăsăturile lui îi îngheţă sîngele. Niciodată nu-l văzuse afişînd un aer atît de ameninţător şi dur!

– Ce... ce se întîmplă? bîigui ea, dezorientată.

– Ţi-am spus să nu te mişti, tună el, printre dinţi. Nici nu vorbi!

Suplu şi fără zgomot, el întinse braţul spre puşca pe care o desprinse din şa. Apoi, ducînd arma la umăr, se întoarse spre ea şi ochi în direcţia ei. Cu ochii holbaţi, Coraly fixă gaura neagră şi ucigaşă a armei fixate asupra ei. Doamne, a înnebunit! O să mă omoare, înţelese ea, cu oroare. Neputincioasă, ca hipnotizată, îl privi trăgînd piedica. Şi glonţul porni... şuierînd la cîţiva milimetri de urechea ei.

Mirată că mai era în viaţă, ea ridică faţa spre el. Şi ceea ce citi atunci în pupilele lui de tuş era mai înspăimîntător decît teama de a muri...

– Poţi să respiri din nou, Coraly, zise el, cinic... Şi vreau să-ţi spun că n-am deloc obiceiul să-mi greşesc ţinta.

Cu vîrful armei sale *22 Long Rifle,* îi arătă un punct în spatele ei. Docilă, Coraly întoarse capul şi văzu resturile unui şarpe zăcînd mort la picioarele ei. Tînăra femeie avu un spasm. Ducîndu-şi amîndouă mîinile la gît, se repezi în spatele unui tufiş şi vărsă tot micul dejun.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să scurtăm această plimbare, murmură Rio, cu o voce albă, de cum reapăru ea.

În tăcere, ea înclină capul şi urcă în şa. Întoarcerea luă aspectul unui coşmar. Coraly nu-şi făcu

nici o iluzie: Rio înţelesese imediat că ea interpretase rău gestul lui! O va ierta vreodată pentru bănuielile ei? Părea puţin probabil...

În acea seară, Coraly veni la cină în halat, nemachiată, cu faţa lividă. Rio sosi cu întîrziere, îşi plecă nasul în farfurie şi nu-i adresă nici un cuvînt.

– Te rog să mă scuzi, bombăni el, după ce înghiţi în grabă fasolea roşie şi *tacos*-ul mexican. Am de lucru.

Nu mai putea continua astfel... Cu energia disperării, Coraly îşi adună curajul şi, cu picioarele tremurînde, se îndreptă spre biroul soţului ei. Îl găsi la geam, cu umerii puţin aduşi, scrutînd obscuritatea de afară cu un ochi absent.

– Rio, îl imploră ea. Îţi cer iertare. Purtarea mea din după-amiaza asta a fost ridicolă şi nejustificată.

El o fixă cu un surîs crud în colţul gurii.

– De ce să te scuzi, Coraly? Atitudinea ta reflectă destul de bine sentimentele tale pentru mine.

– Rio, nu!

– Credeai că trag în tine. Nu nega!

– Dar cine ar fi reacţionat altfel? Aveai arma aţintită spre mine!

Tînărul îşi trecu o mînă prin păr.

– Ai fi putut înţelege imediat că încercam să te protejez... Dar cum să-mi acorzi încrederea, cînd în ochii tăi nu sînt decît un ucigaş?

– Oh, Rio, eu...

– Mai ai ceva să-mi spui?

– Ţi-am cerut iertare! exclamă ea, cu disperare. Ce pot face mai mult? Vrei să-ţi cad la picioare?

Cu un gest brusc, se întoarse cu spatele la ea.

– Nu, zise el, cu o voce chinuită. Aş vrea doar să pleci...

Capitolul nouă

– Eşti sigură că nu faci o greşeală, Samantha? întrebă Morgan, neliniştit în faţa expresiei hotărîte a soţiei sale. Coraly e plecată de şase luni deja! Rio ar fi avut timp destul să o caute, dacă mai era interesat cît de puţin de ea.

– Rio să o caute? Nu, zău! E atît de tăcut şi de încăpăţînat că ar prefera mai curînd să moară, cu buzele pecetluite, decît să mărturisească că s-a înşelat trimiţînd-o pe Coraly acasă la ea. Dar o iubeşte, mi-aş băga mîna în foc.

– Şi eu am avut aceeaşi impresie la început. Dar acum nu mai sînt atît de sigur, Sam.

– Ei bine, o să ştim imediat, zise ea formînd numărul... Alo, Maria? Aş putea vorbi cu Rio, te rog? ...Ah, bună, Rio! Am ceva să-ţi citesc. Un pasaj dintr-o scrisoare a unchiului Charles. Fii atent,

te rog.

Atent? Rio era să izbucnească într-un rîs amar. Ţinînd strîns receptorul, ascultă cu toată inima, cu tot trupul.

– Dă-i drumul, Samantha, spuse el, simplu.

– Atunci iată: *Dragă nepoată, îmi fac griji enorme pentru Coraly...*

– E bolnavă? o întrerupse neliniştit tînărul.

– Să vedem, Rio, puţină răbdare, îl certă Samantha, cu satisfacţie în voce. Nu trebuie să mi-o retezi aşa. Unde eram?... ah, da! *Ce fericire că veniţi voi, tu şi cu Morgan, în Anglia, în curînd. Contez mult pe influenţa pe care o ai, în general, asupra verişoarei tale. Tu cunoşti mania lui Coraly de a apăra cauzele nonviolente, chiar şi pe cele mai îndoielnice. Ei bine, de data asta cred că e pe o pantă periculoasă. Nu pot să intervin pentru că e majoră şi liberă să dispună de averea ei. Dar mărturisesc că sînt foarte neliniştit. Sponsorizează de cîtva timp un tînăr irlandez, Bryan Quinn, al cărui proiect este să unifice paşnic cele două Irlande. Tu eşti la curent în ce măsură problema irlandeză incită pasiuni şi mă tem ca lucrurile să nu se înveninеze, în ciuda bunelor ei intenţii.* Iată, Rio, zise Samantha, scrisoarea unchiului meu şi presupun că ţi-ai făcut o idee destul de clară despre situaţie...

– Într-adevăr, da.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Rio o întrebă:

– Cînd plecaţi în Anglia?
– Ne-am rezervat locuri la avionul de miercuri.
– Atunci mă găsiţi acolo.

În ziua stabilită, Rio era la aeroport, înfrînîndu-şi cu greu nerăbdarea. De ce aşteptase atît ca să plece s-o caute? De mult timp convingerea lui era fermă: viaţa fără Coraly nu însemna nimic! Ştia că nu-i rămînea decît s-o roage să mai acorde o şansă căsătoriei lor... Şi totuşi, nu se putuse hotărî să facă acest pas, deşi, în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare clipă, se gîndea la asta.

Era oare atît de laş? Se părea că preferase frămîntările, incertitudinii riscului de a fi respins încă o dată.

Dar acum destinul alesese în locul lui, se gîndi el, strîngînd pumnii. Coraly, floarea lui atît de preţioasă şi rară, şi Luz, fiica lui dragă, erau poate în pericol! Şi asta din cauza unui irlandez de familie bună, dornic de aventură! Dar nu-l va lăsa... El, Rio, îşi va aduce soţia înapoi acasă, la fermă, unde putea să o protejeze.

În avion, Samantha nu-şi putu reţine un zîmbet de satisfacţie, răspunzînd tirului de întrebări pe care îl dezlănţui imediat Rio.

– Ce ştiţi despre Bryan Quinn? întrebă el, în final, cînd *Concorde*-ul atingea viteza de croazieră deasupra oceanului.

– La drept vorbind, prea puţine, recunoscu ea. Tot ce ştiu e că Coraly a donat sume importante ca să-i susţină mişcarea. Oh... nu cred că acest militant are un fond sufletesc rău; de fapt, cred că e vorba de un cap înfierbîntat. Dar se pare că Coraly s-a angajat să-l prezinte cunoştinţelor ei cele mai influente...

Rio strînse pumnii şi izbucni mînios:

– La naiba, tună el. Dacă acest filfizon o atrage pe Coraly pe o pantă periculoasă, voi şti eu să-l vindec de pofta de a mai încerca.

Morgan ridică spre el o sprînceană mirată.

– Corectează-mă dacă mă înşel, dar această femeie, pe care o aperi cu atîta ardoare, nu este aceeaşi cu cea pe care ai renegat-o cu răceală, acum şase luni?

– Ba da.

– Şi pot să întreb de ce?

– Nu.

– Rio, interveni Samantha. O iubeşti, nu-i aşa?

– Ei bine, da, se predă el. Dacă am rugat-o să plece, a fost din cauza felului în care mă privea.

– A modului cum te privea! exclamă Sam şi Morgan în acelaşi timp.

Acesta din urmă scutură din cap.

– Explică-ne, Rio, bombăni el.

– Oh... Pentru că mi-a pus o mie de întrebări despre *Vînătorul Nopţii,* despre care voi amîndoi aţi avut minunata idee să-i vorbiţi... Pe scurt, mă ia drept un ucigaş plătit, nici mai mult, nici mai puţin.

– Cum asta? se indigă Morgan! Ce idee!

– E adevărat, nu m-a acuzat niciodată deschis. Coraly are prea multă educaţie pentru asta... Dar mesajul era în adîncul ochilor ei, prea vizibil ca să nu observ.

– Să observi ce? întrebă Samatha, mirată.

– Dezgustul, repulsia, scîrba... ce mai ştiu eu! Coraly detestă violenţa, ştiţi mai bine ca mine. Cînd mă priveşte, nu-l mai vede pe Rio, ci pe *Vînătorul Nopţii,* adică un asasin...

– Sincer, sînt convins că te înşeli, declară Morgan, categoric.

– Eu şi mai tare, adăugă imediat Samantha.

– N-am decît să sper că aveţi dreptate amîndoi, deoarece am intenţia fermă de a le lua cu mine, pe soţia şi pe fiica mea.

În taxiul care-i ducea la casa lui Charles Tremaine Smythe, aproape de Barkeley Square, Rio nu se simţea în largul lui. Cu fruntea lipită de geam, se prefăcea că se uita la străzile Londrei, în timp ce gîndurile i se desfăşurau cu viteză. Cum va reacţiona Coraly cînd vor fi faţă-n faţă? Şi socrul lui?

În fine, poate greşea el, frămîntîndu-se. Coraly nu-i refuzase niciodată dreptul de vizită şi îl va lăsa cel puţin s-o strîngă în braţe pe micuţa lui Luz... Liniştit de această perspectivă, Rio coborî din maşină şi urcă cele cîteva trepte, în urma lui Morgan şi a Samanthei.

De fapt, primirea lui sir Charles fu nu numai foarte politicoasă, ci chiar călduroasă!

– Sînt fericit să vă revăd pe toţi! exclamă el, introducîndu-i în marele şi impozantul hol de marmură.

Înconjurînd cu braţul umerii lui Rio, adăugă separat:

– Imaginează-ţi că am sperat în venirea ta, fără să îndrăznesc să cred... totuşi, am o veste proastă pentru tine: Coraly şi Luz nu stau aici pentru moment.

– Unde sînt? întrebă Rio, grăbit.

– La ţară, la conacul meu de la Sterling. Dar îţi promit că le revedem mîine dimineaţă. Am programat o vînătoare pentru acest weekend şi vom avea numeroşi invitaţi.

– Quinn va veni şi el?

Charles îşi umezi nervos buzele.

– Da... De fapt, e deja acolo.

Rio schiţă atunci un zîmbet veninos. Nu mai încăpea nici o îndoială: *Vînătorul Nopţii* se pregătea să lovească cu putere.

În acest timp, Coraly străbătea atelierul, legănînd în braţe bebeluşul agitat.

– Pofticioasă mică, susură ea dulce, lîngă părul negru şi mătăsos al copilului. Dacă n-ai fi aşa de lacomă, n-ai avea acum crampe la burtică.

Cu gesturi tandre, o bătu uşurel pe spate, fără să înceteze să-i şoptească cuvinte liniştitoare. Astfel că nu auzi uşa deschizîndu-se.

– Tot cu copilul, după cum văd! bombăni o voce puţin bosumflată.

Tînăra femeie schiţă un zîmbet, recunoscînd accentul irlandez al lui Bryan.

– Luz iar şi-a băut biberonul în timp record; şi sărmana micuţă suportă acum consecinţele, explică ea, rîzînd.

Nou-venitul îşi încruntă sprîncenele dese, roşcate.

– Sincer, nu înţeleg de ce te încăpăţînezi să o ţii

lîngă tine toată ziua, mormăi el. Plăteşti o servitoare pentru asta, totuşi!... Ascultă-mă, Coraly: toată lumea ştie că eşti o mamă devotată şi iubitoare, n-ai nimic de dovedit.

Ea se mulţumi să ridice din umeri. Nu era prima oară cînd abordau acest subiect! Ea cunoştea părerea lui Bryan: să divorţeze de Rio şi să-i schimbe numele lui Luz cu un prenume englezesc, iată ce preconiza noul ei amic. Dar ea era hotărîtă să nu-i urmeze sfaturile.

– Nu joc un rol, Bryan... Mă simt minunat cu Luz, asta-i tot! explică ea pentru a suta oară, cu o expresie amuzată pe buze.

– Şi invitaţii tăi? Ai de gînd să-i neglijezi în timp ce te joci de-a mama-model? Ştii bine, totuşi, că voi avea nevoie de ajutor. Sincer, speram să putem anunţa logodna noastră mîine, adăugă el, trecîndu-şi o mînă nervoasă prin părul de un roşu-intens.

– Oh, Bryan, de ce revii asupra acestui lucru? Sînt o femeie măritată. Nu te face că nu ştii.

Chiar în acel moment, Luz scoase, în fine, un sughiţ sonor şi pleoapele i se îngreunară imediat. După ce o sărută pe obraz, Coraly o puse încetişor în pat.

– În plus, ai fi un tată groaznic pentru Luz, adăugă ea, gînditoare. Cu greu suporţi să-i vezi buclele negre şi îţi repugnă şi să-i pronunţi numele.

– Oh, ăsta se poate schimba... Ca şi al tău, de

altfel, sugeră el, plin de speranţe.

Coraly se roti şi studie deschis trăsăturile tînărului irlandez. În mod cert, Bryan era seducător, cu corpul lui tînăr şi atletic, cu părul lui de foc. Dar la ce bun să se gîndească la un alt bărbat? Inima ei îi aparţinea lui Rio, la bine şi la rău, iar faptul că acesta din urmă o respinsese, nu schimba nimic...

– Nu sînt îndrăgostită de tine, Bryan, zise ea, cu blîndeţe. Asta rezolvă chestiunea, nu?

– Ei, bine, nu mă recunosc învins.

Ce încăpăţînare aproape infantilă! O clipă, Coraly îl compară pe bărbatul din faţa ei cu imaginea pe care o avea despre Rio. Alături de soţul ei, viril şi enigmatic, al cărui corp de felină părea înmuiat în oţel, Bryan părea un adolescent întîrziat, un copil răsfăţat şi capricios!

Nu, dacă Rio n-o voia, Coraly va alege un viitor solitar. Şi nici un Bryan din lume n-o va face să-şi schimbe părerea.

A doua zi dimineaţă, primii invitaţi sosiră devreme. Pentru a-i distra, Coraly îi însoţi într-o lungă plimbare prin parc, sub arborii mari, seculari. La întoarcere, primul lucru pe care-l văzu fu *Rolls Royce*-ul tătălui ei, strălucind în parcare. Deci Mor-

gan şi Samantha trebuie să fi sosit! Intră aproape în fugă în holul vast. Dar nu dădu cu privirea de verii ei... Ca stupefiată, se dădu înapoi. Oare visa? Totuşi, nu putea fi el...

Şi, totuşi, era Rio... pe scări, cu picioarele lungi întinse, cu coatele sprijinite nonşalant pe treapta de deasupra. Ca o culme a nonconformismului, purta pălăria *Stetson* pînă peste ochi, chiar în mijlocul casei!

– Rio... şopti ea.

– Bună, Coraly...

Era o asemenea nuanţă de intimitate posesivă în vocea lui că tînăra femeie îl simţi pe Bryan, încordîndu-se alături de ea. Înainte ca ea să poată răspunde, un grup nou-venit se înghesui în hol, scoţînd zgomote vesele.

– Hei, dar ăsta e prietenul meu, Rio McCord! exclamă un bărbat de talie înaltă, cu alură distinsă.

Cu un surîs radios, Rio sări în picioare.

– Ia te uită, Jamie, ce mai faci? îi spuse el, familiar, bărbatului impozant.

Coraly şi jumătate de duzină de invitaţi, prezenţi în jurul lor, rămaseră literalmente cu gura căscată. Jamie? Rio era conştient că i se adresa unchiului ei, Jamie Tremaine Smythe, marchiz de Ravenburn? se întrebă în sinea ei Coraly. Şi, totuşi, Rio înainta spre el cu mîna întinsă.

– Ei bine, lord Ravenburn, nu ne-am văzut de o

eternitate! exclamă el.

– Într-adevăr. Au trecut deja şapte ani de la ultima noastră întîlnire din Hong Kong!... Apropo, dragă nepoată, adăugă el, cu sprîncenele încruntate, întorcîndu-se spre Coraly. E ora ceaiului după cîte ştiu!

– Ce... ce, unchiule? Ah, da.

Regăsindu-şi de bine de rău, stăpînirea de sine, tînăra femeie se întoarse şi îi conduse pe oaspeţi în camera de primire, după ce-l sunase în grabă pe majordom.

În timpul acesta, lordul Ravenburn rămase puţin în urmă, reţinîndu-l pe Rio cu el.

– McCord, ştii că *Vînătorul Nopţii* era infailibil cînd era vorba să găsească un om... Oare acelaşi *Vînător* o va lăsa pe soţia sa să se îndepărteze de el? întrebă, cu o lucire de veselie în adîncul ochilor.

– Hmm... Am o pată în *curriculum vitae,* într-adevăr, aprobă Rio, afişînd un aer extrem de serios. Am să încerc imposibilul ca să remediez această situaţie.

De departe, Coraly îl auzi pe unchiul ei izbucnind într-un rîs zgomotos, care o lăsă gînditoare.

Capitolul zece

– De ce naiba a venit aici Rio? protestă Bryan, de cum o zări pe Coraly, pe jumătate ascunsă în spatele unei tapiserii, unde venise să-şi tragă puţin sufletul.

Pierdută în gîndurile ei, tresări violent. Bryan! Într-adevăr, numai el mai lipsea...

– Ascultă-mă bine, odată pentru totdeauna, murmură ea cu o voce obosită. Întîi, afacerile soţului meu nu te privesc în nici un fel. Apoi se pare că a venit să-şi vadă fiica, şi e dreptul lui!

– Şi a trebuit ca asta să se întîmple chiar în acest weekend! Dar nu înţelegi că ne compromite toate şansele? Mai ales dacă va continua să monopolizeze atenţia generală, cu ţinuta lui de cowboy şi modul de a-l tutui pe lord Ravenburn... Ah, dacă aş putea fi în termeni atît de buni, ca el, cu unchiul

tău... Cauza noastră ar fi dinainte cîştigată, zise el, cu invidie.

– Da, da, aşa este, aprobă Coraly distrată, fără să-şi poată lua ochii de la Rio care discuta cu Morgan şi James Tremaine Smythe.

Total dezorientată de prezenţa neaşteptată a soţului ei printre ei, abia auzea lamentările prietenului ei.

– Ah, sînt atît de furios că trebuie să suport prezenţa lui Rio. Dacă aş putea găsi un mijloc de a-l face să dispară de aici... îşi continua Bryan monologul.

Alertată de tonul ameninţător al tînărului, Coraly îl fixă cu un aer bănuitor. Doamne, ce idei şi-o fi pus în cap filfizonul ăsta? Bryan era destul de lipsit de bun-simţ ca să creadă că avea drepturi asupra ei...

– Bryan, te rog, fără scene! imploră ea, strîngîndu-i nervos braţul. Am să-ţi organizez alt weekend cu presonalităţi influente, îţi promit! Dar încearcă să înţelegi că Rio e soţul meu şi că aici este locul lui.

– În orice caz, eu pierd timp preţios şi cauza noastră la fel, tună Bryan, fără să-şi ascundă supărarea. La naiba!

Se întoarse brusc şi se îndepărtă cu paşi mari. Nu-şi reluă expresia amabilă decît cînd ajunse în apropierea prietenilor lordului Ravenburn. Cu un suspin de să-ţi rupă inima, Coraly se întoarse spre invitaţii ei. O dată în plus îşi aprecie educaţia strictă,

din şcoala pentru fete din lumea bună, unde învăţase un control de sine de neclintit! După-amiaza şi seara trecură groaznic de încet. Reuşi să-l evite pe Rio, dar cum să nu-i întîlnească privirea arzătoare, în care dorinţa se citea ca într-o carte deschisă? Trebuia să se întrebe ce fel de joc era acela, se gîndi ea, obosită.

Prinse primul pretext pentru a se retrage. Unde era Rio? nu putea ea să nu se întrebe, urcînd scara care ducea la primul etaj. Ciudat, nu-l mai văzuse de mai multe ore. În fine... Probabil începuse o partidă de biliard cu Morgan şi lord Ravenburn.

Fidelă obiceiurilor ei, se îndreptă, întîi, spre camera copilului pentru a o săruta pe micuţa ei Luz. Intră în vîrful picioarelor ca să n-o trezească. Dar, de cum i se obişnuiră ochii cu penumbra, rămase blocată, cu gîtul strîns de emoţie.

Nici o urmă de Milly, tînăra care se ocupa de copil! Patul micuţ, pe care dormea femeia angajată, fusese împins lîngă leagănul lui Luz. Întins pe burtă, Rio dormea în aceeaşi poziţie ca şi fiica lui, cu un braţ trecut printre barele pătuţului. Mîna lui lungă şi brună se odihnea posesiv pe umărul minuscul al pruncului.

Coraly îşi reţinu un geamăt. Ce era ea decît o intrusă în faţa lor? Rotindu-se pe tocuri, tînăra se întoarse cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Această imagine a lui Rio, lîngă copilul lor, o bîntui toată

noaptea. În mod cert, nu se îndoise niciodată de dragostea lui pentru Luz; dar pentru prima oară îşi dădu seama cu adevărat de ceea ce însemna pentru el ruptura de fiica lui.

Singură între cearceafurile îngheţate, Coraly plînse îndelung: pentru ea însăşi şi pasiunea ei imposibilă, pentru Rio şi izolarea lui, pentru Luz ai cărei părinţi erau despărţiţi, pentru totdeauna, de jumătate de planetă... Zorile o găsiră epuizată şi cu pleoapele înroşite. Cu mare greutate se dădu jos din pat, descurajată de perspectiva zilei ce venea. Dar nu avea de ales; trebuia să meargă la vînătoare alături de invitaţii ei.

Cînd pătrunse în curte, descoperi călăreţii deja adunaţi, cu caii pufăind de nerăbdare în aerul proaspăt al dimineţii. În orice altă împrejurare, acest spectacol ar fi bucurat-o, dar azi... Fără să înceteze să-şi plesnească nervoasă cizmele cu capătul cravaşei, se îndreptă automat spre grupul format de tatăl ei, unchiul ei, Morgan şi Samantha... Cîteva secunde înainte de ora plecării, apăru şi Rio, mai seducător ca oricînd în costumul elegant de călărie, pe care acceptase să şi-l pună pentru această ocazie.

Imediat veni un grăjdar, ţinînd de frîu un pursînge ale cărui copite răsunau nervos pe pavaj. Coraly fu prima care se miră de alegerea acestui cal, dar, înainte de a deschide gura, tatăl ei i-o luă înainte:

– Ce cal ai adus, tinere? întrebă, cu un aer dur.

Grăjdarul roşi pînă la urechi.

– E Stomper, calul domnului McCord, bîigui el.

– Şi cine a hotărît aceasta?

– Eu... eu nu ştiu...

– Bine, o să lămurim asta puţin mai tîrziu, decretă sir Charles, cu un ton glacial. Deocamdată, du-l pe Stomper de unde l-ai luat şi găseşte repede altul.

În timpul acestui scurt schimb de cuvinte între stăpîn şi slugă, Rio o privise fix pe Coraly, pîndindu-i reacţiile cu o neîncredere evidentă. Ce mai vrea de la mine? îşi zise în sinea ei, necăjită de privirea lui sarcastică. Deodată înţelese, şi o durere îi străbătu inima. Rio era convins că ea era la originea acestei glume îndoielnice!

– Ce are acest animal? întrebă neglijent Rio, întorcîndu-se spre sir Charles.

– Stomper! E de nedomesticit. Am încercat totul, dar n-am reuşit.

Cu ochi de cunoscător, Rio examină liniştit armăsarul care fremăta.

– Ei bine, e un animal frumos, încheie el... Nu-i aşa, Coraly?

– Rio, eu n-am... murmură ea, uluită.

Străbătută de o bruscă revelaţie, ea se întrerupse şi căută să descifreze expresia lui Bryan. În pupilele lui sălbatice descoperi o lucire de satisfacţie, care părea să explice lucrurile...

– Bryan, strigă ea furioasă.

Dar vocea lui Rio o acoperi pe a ei:

– Poţi să-mi faci un serviciu, Morgan?

– Tot ce vrei, Rio.

– Atunci, scoate totul de pe spatele armăsarului. În acest timp, eu am să-mi pun o îmbrăcăminte mai adecvată.

Fără să-i pese de restul lumii, se întoarse la conac. Un murmur se ridică imediat din mulţime. Dar Coraly, iritată, îşi concentră toată atenţia asupra lui Bryan. Acesta nu auzise scurta conversaţie dintre Rio şi Morgan, deoarece strigă pe un ton triumfător:

– În ce mă priveşte, dacă texanul nu ştie să aprecieze un cal bun, propun să plecăm fără el!

Cu aceste cuvinte, Bryan sări în şa şi restul călăreţilor era gata să-i urmeze exemplul, cînd lordul Ranvenburn, mai demn şi mai impozant ca oricînd, cu vesta lui de vînătoare de un roşu strălucitor, îl privi pe tînărul irlandez, cu un amestec de condescendenţă şi aroganţă.

– Pînă la proba contrarie, eu sînt cel care dă semnalul plecării, îl anunţă, cu răceală.

Nu trebui mai mult pentru ca Bryan să-şi piardă aplombul. Păru că se ghemuieşte în el însuşi, teribil de jenat. Din cauza prostiei şi a geloziei, nu şi-l făcuse duşman tocmai pe cel pe care voise să-l cîştige pentru cauza lui?

În ciuda privirii vrednice de milă pe care o fixa asupra ei, Coraly nu simţi nici o compasiune. Umilinţa suferită de Bryan i se păru întru totul meritată. Cine ştie ce i s-ar fi întîmplat lui Rio dacă n-ar fi fost avertizat! Această farsă ridicolă ar fi putut să se transforme într-un act criminal...

Între timp, Rio reapăru, îmbrăcat cu blugii lui obişnuiţi, tociţi, şi aducînd şaua lui texană sub braţ! Incredibil... se gîndi Coraly. Oare îşi transporta acest harnaşament oriunde se ducea? Dar ce făcea? Doar n-o să...

Şi totuşi, da. Se îndreptă cu paşi mari spre Morgan, gata să încalece pe irascibilul Stomper, care nu putea fi domesticit...

– Toată lumea să se îndepărteze! îi preveni el, susţinut imediat de lordul Ravenburn.

Cu o mişcare agilă, Rio se urcă în şa. Cîteva secunde, care părură suspendate în timp, animalul rămase nemişcat... apoi se dezlănţui. Înverşunat şi sălbatic, Stomper lupta din toate puterile contra călăreţului nedorit. Exclamaţii de spaimă se ridicară din mulţime cînd animalul, cu nările dilatate şi fumegînde, se ridică, lovind aerul cu copitele şi scuturîndu-se. Dar Rio era de neclintit! Ţinîndu-se ferm de hăţuri, părea că face corp comun cu calul.

Stomper sfîrşi prin a abandona lupta. Era evident, calul recalcitrant sfîrşise prin a-şi găsi stăpînul...

– Înainte! comandă atunci lord Ravenburn, scutindu-l pe tînăr de felicitările spectatorilor.

Cum vînătorii se îndepărtau la galop, Coraly se alătură maşinal echipajului urmat de haita de cîini. Orbită de lacrimi, înainta fără să vadă nimic, blestemînd printre dinţi. Bryan putea să insiste mult şi bine, niciodată nu va mai primi de la ea nici cel mai mic bănuţ.

Bocănitul copitelor lui Stomper răsunară atunci chiar în spatele ei şi tînăra femeie îşi ţinu răsuflarea. Dar Rio trecu prin dreptul ei fără să-i arunce vreo privire. Aşa că vînătoarea se desfăşură ca un vis rău.

Cînd, în fine, cursa infernală se sfîrşi şi vulpea, hărţuită şi încolţită din toate părţile, se pregătea să moară, Coraly ridică o privire timidă spre soţul ei, printre genele dese.

Cu un rictus amar, Rio privea animalul terorizat. Şi cînd se întoarse spre ea, Coraly nu văzu decît dezgust şi dispreţ pentru „sportul" lor atît de britanic şi distins.

Era prea ruşinos, mai ales după stupidul episod cu Stomper. Incapabilă să-i susţină privirea, Coraly alese soluţia cea mai simplă, dacă nu cea mai eficace: fuga. Ce-i păsa de părerea invitaţilor tatălui ei! Fără să-şi mai reţină lacrimile, fugi.

– Doamne, Coraly! exclamă Bryan, înnebunit. Aşteaptă-mă, eu...

Dar nu-l luase în seamă pe omul cu păr întunecat, care venise pe nesimţite lîngă el... Cu un gest brusc, Rio îi apucă încheietura mîinii, smulgîndu-i tînărului irlandez un mormăit de durere.

– Nu aşa repede, băiatule! Tu ai avut vînătoarea ta, zise el, arătînd spre prada înspăimîntată. Acum, lasă-mi-o pe a mea...

Brutal, îi respinse braţul şi-l îndemnă pe Stomper. După ce merse la trap cîteva clipe, Rio îi lăsă frîul complet liber.

– E momentul să-mi arăţi de ce eşti în stare, bătrîne, mormăi el la urechea fremătătoare a armăsarului.

Ca şi cînd ar fi înţeles mesajul noului său stăpîn, Stomper dădu tot ce era în stare. Cu un fuleu lung şi armonios, cîştiga rapid teren faţă de Coraly. Ca într-un vis, cal şi călăreţ treceau peste coline şi se înfundau în văi, pînă ce zgomotul copitelor lui Stomper, lovind pămîntul într-un ritm nebunesc, ajunse la urechile lui Coraly. Ea încercă să forţeze mai tare calul, dar în zadar. Foarte repede, Rio ajunse în dreptul ei şi apucă autoritar frîul iepei, obligînd-o să se oprească brusc. Îngrozită, ea îl văzu sărind din şa.

– Vino aici, Coraly! zise el, sec.

Atitudinea lui avu ca efect imediat transformarea tristeţii ei în furie! Drept cine se credea Rio ca s-o trateze astfel? Nici nu se punea problema să se

mişte, nici măcar un milimetru...

Dar acest refuz nu păru să-l impresioneze deloc pe Rio şi, o fracţiune de secundă mai tîrziu, era jos. Atunci, o cuprinse o mînie fără margini. Pierzîndu-şi controlul de sine, ridică cravaşa şi îl lovi pe un umăr... apoi pe celălalt, cu trăsăturile descompuse de indignare. Rio îi smulse cravaşa cu o mînă, iar cu cealaltă o prinse de ceafă cu asprime.

– Şi mai zici că eu sînt violent?

– Rio, te implor. Nu asta...

Fără să ţină deloc seama de protestele ei, se aplecă şi îi cuprinse gura cu a sa. O clipă, Coraly se zbătu cu furie... sălbatic... cu energia disperării. Dar cu cine se lupta ea dacă nu cu ea însăşi? De cum înţelese zădărnicia luptei, cedă dintr-o dată, arcuindu-şi cu voluptate trupul spre el.

Tulburată de geamătul de plăcere al lui Rio, ea îl atrase spre ea. Oh, îl iubea atît! Cum putuse supravieţui aceste şase luni fără el? se întrebă în sinea ei, topindu-se sub ardoarea mîngîierilor lui.

Se lăsară pe iarba fragedă, nepăsători faţă de caii care păşteau pe aproape. Tînăra femeie fremătă cînd Rio îşi scoase mănuşile ca să-i simtă mai bine sînii duri şi rotunzi sub palmele toride.

– Te vreau, *querida,* murmură el, posesiv.

Deja îşi înfunda buzele în scobitura gîtului ei fragil, îşi strecura degetele sub vesta ei de vînătoare.

Prea răvăşită ca să se gîndească, o clipă, la

convenienţe, Coraly nu putu decît să aprobe, ajutîndu-l s-o dezbrace cu o mînă febrilă.

– Da, Rio, sînt a ta, spuse ea, pasionat.

Veniră unul spre celălalt, ca şi cînd ar fi putut repara, printr-o îmbrăţişare, luni interminabile de despărţire. Dorinţa lor atinsese o asemenea intensitate, că aproape fură înghiţiţi de ceţurile arzătoare ale extazului, ca prinşi de un vîrtej scurt, incredibil.

Ce măreţie în actul lor de dragoste! Epuizată, siderată de fervoarea regăsirii lor, Coraly ridică ochii spre Rio, în timp ce o teamă mută o copleşea încetul cu încetul. Cum să suporte să-l piardă din nou după tot ce tocmai trăiseră? Oh nu, nu pot! îşi zise în sinea ei. Luptînd din toate puterile contra asaltului arzător al lacrimilor, aţinti asupra lui o privire care îl implora să-i acorde un mic loc în inima lui...

Emoţionat, Rio o privea căutînd, cu disperare, să descifreze mesajul pe care-l lansau ochii ei de safir. Ce cerea ea oare? Ca el să-i redea definitiv libertatea? Oh, Doamne, n-ar putea; totul se revolta în el la această idee. Cum să se întoarcă fără ea?

– Coraly! strigă el, pierdut.

– Rio...

După acest strigăt disperat, tăcură pentru a continua să frămînte aceleaşi gînduri chinuitoare. Cum să supravieţuiască unei noi despărţiri? Cum să găsească un sens existenţei departe de celălalt?

Violenţa emoţiilor lor se traduse printr-o nouă flacără a dorinţei. De data asta o vor face pe îndelete, hotărî Rio, în timp ce mîinile lui suple trezeau în trupul ei muzica învăluitoare a pasiunii. Cînd răsuflarea lui Coraly deveni gîfîitoare şi apoi răguşită, Rio îi înconjură faţa cu degetele, delectîndu-se cu beţia pe care numai el ştia s-o suscite.

– Îmi aparţii, Coraly! exclamă el, cu o bucurie sălbatică arcuindu-se în ea. Tu încă nu ştii, dar eşti a mea.

– Ba da, o ştiu, murmură ea încetişor, cu ochii tulburi de dragoste şi plăcere.

Rio rămase nemişcat.

– Într-adevăr, *querida?* Eşti sigură? întrebă el, febril.

– Da, Rio, îl asigură ea, cu o voce visătoare... Oh, dar ce este? De ce mă priveşti aşa? De la început... niciodată n-am vrut alt bărbat înaintea ta şi... după prima noastră noapte, am înţeles că vei fi tu sau nimeni.

– Deci, te vei mulţumi cu un ucigaş?

Invadată de o emoţie de necontrolat, Coraly îi prinse capul între mîini, scuturîndu-l cu un fel de furie pasionată.

– Tu nu eşti un asasin, scandă ea. Cum te-aş putea iubi dacă ai fi?

– Oh, Coraly, te întorci în Texas cu mine? Te rog, *querida,* o să facem compromisuri, vom învăţa

să ne respectăm opiniile diferite. Viaţa noastră va fi o reuşită, îţi promit.

Degajîndu-se încetişor din îmbrăţişarea ei, Rio îşi cufundă privirea tandră în ochii ei; Coraly simţi cum i se strînge gîtul.

– *Querida,* adăugă el, cu o voce joasă. Nu pot trăi singur pe acel pămînt arid. Revino acasă cu mine...

– Rio! Nu cumva, din întîmplare, eşti cumva pe cale să-mi spui că mă iubeşti?

– Da, draga mea, bineînţeles că te iubesc! Dintotdeauna... Mi-a fost de ajuns să te văd apărînd sub o rază de lună, la ieşirea dintr-o cabană mizerabilă!

Atunci se lipi de el şi puse pe buzele lui sărutări întretăiate de promisiuni eterne.

Capitolul unsprezece

Oare aerul zorilor o smulsese pe Coraly din somn, sau buzele virile care întîrziau pe fruntea ei, într-o mîngîiere tandră? Încă ameţită de o noapte de plăceri, ea îşi ridică încet pleoapele diafane şi îi zîmbi soţului ei... ochii lui de tuş erau acum îndulciţi de o lucire languroasă...

– E deja ora de sculare? gemu ea, descoperind, pe deasupra umărului lui Rio, palida dungă de lumină dinaintea zorilor.

– Încă nu, *querida,* o linişti el, atingîndu-i uşor tîmpla.

– Atunci, ce te-a trezit aşa devreme? întrebă ea, cu o voce caldă.

– Te doresc...

În sprijinul declaraţiei lui, o prinse de şolduri şi

o făcu să alunece uşor spre duritatea trupului lui trezit. Glumeaţă, Coraly se prefăcu că se zbate să scape, deşi toate gesturile ei erau calculate ca să aţîţe dorinţa lui Rio.

– Sincer, dragul meu, eşti de o lăcomie...

– Hmm... Ai prefera să mă schimb?

– Ah, nu! zise ea, oferindu-se mai bine sărutărilor lui.

– Ce deliciu! Miroşi a parfum bun şi a dragoste. Ştii oare că acest amestec mă face să-mi pierd raţiunea?

– Totul te înnebuneşte, îl tachină ea, muşcîndu-l uşor, senzual.

– Ah, nu, protestez, nu tot. Numai ce are legătură cu tine.

Ca pentru a-i dovedi această afirmaţie, el îşi lăsă mîinile să coboare încet de-a lungul pieptului şi al şoldurilor ei delicate. Văzînd-o că fremăta, îşi continuă explorarea de atîtea ori repetată, dar mereu nouă, mereu învăluitoare... Îi mîngîie îndelung coapsele, apoi urcă pînă la dulcile rotunjimi din josul spatelui ei. La capătul suflării, Coraly mărturisi, clătinîndu-se:

– Oh, Rio, te iubesc atîta, încît aş fi în stare să ucid pe oricine ar îndrăzni să-ţi facă rău!

Tînărul izbucni într-un rîs de îndrăgostit.

– la uitaţi-vă la aşa ceva! Ce diavol mic, însetat de sînge, împarte patul cu mine, zise făcînd-o să se

rostogolească peste el.

– Da, aş putea comite cele mai monstruoase fapte, dacă viaţa ta ar fi în pericol... Ştii că încep să înţeleg nevoia ta de a proteja? spuse ea cu un geamăt, în timp ce trupul ei îl făcea prizonier pe cel al bărbatului atît de iubit.

Mult mai tîrziu, se odihneau înlănţuiţi într-o toropeală delicioasă. Rio, care se lăsa purtat leneş de amintiri, schiţă un zîmbet visător. Surprinsă, Coraly se ridică în cot.

– Ce e aşa de nostim? întrebă ea, lăsînd să-i alerge degetele pe torsul lui, într-o mîngîiere plăcută, uşoară.

– Mă gîndeam la felul în care te-ai aruncat asupra acelui sărman Quinn, cînd ne-am întors la conac. Îţi aminteşti? Chiar după marea noastră împăcare conjugală, pe fond de iarbă verde şi coline englezeşti.

– Oh, da, e ziua în care mi-ai mărturisit că mă iubeşti, îşi aminti ea cu bucurie.

– Şi ţi-am repetat-o de mii de ori de atunci, îi aminti Rio, rîzînd. De altfel şi tu...

– O să sfîrşim prin a ne transforma în turturele, dacă mai gîngurim astfel!

– Nu încerca să deturnezi conversaţia, mică diavoliţă. Asta nu schimbă cu nimic faptul că te-ai repezit la acel sărman militant al cauzelor pierdute, cu o mînie neobişnuită. Scuipai, şuierai, loveai ca o

tigroaică.

– Ah, nu, nu l-am atins! protestă Coraly, ridicîndu-se în şezut, cu un aer profund indignat.

– Să admitem... Dar nu erai departe.

Coraly simţi cum i se aprind obrajii.

– E adevărat că eram tentată să-l bat, admise ea, cu jenă. Dar imbecilul acela o merita, sincer! Nu ştiam că eşti un expert în materie de cai. Gluma lui ar fi putut să se sfîrşească rău, ştii. Şi dacă animalul acela te-ar fi ucis, eu...

– Ah, uşor, Coraly! Nu uita că bestia aia e bijuteria grajdurilor mele.

– Opreşte-te, te rog! Prefer să uit că monstrul acela de cal, negru ca diavolul, ne-a urmat pînă aici.

– Ai să-ţi schimbi părerea cînd o să vezi ce mînji frumoşi vor veni pe lume, graţie lui.

– Hmm... Stomper este un armăsar superb, într-adevăr, ca şi stăpînul lui, îl tachină ea, cu o lucire maliţioasă în adîncul ochilor albaştri. În orice caz, în ce-l priveşte pe Bryan, nici n-a fost nevoie măcar să ridic mîna asupra lui. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat?

Rio se îneca de rîs.

– Cum aş fi putut să uit? A fost prima oară că l-am văzut pe lord Ravenburn folosindu-şi pumnii. Şi trebuie să spun că se apăra foarte bine. Cît despre sărmanul Quinn, a avut o ieşire demnă de

milă... Din fericire, a plecat înainte de balul vînătorii; deoarece nu mi-ar fi plăcut să-l surprind pe acest domn, cu păr de morcov, pe cale de a-ţi face curte...

– Aici exagerezi, protestă Coraly. De fiecare dată cînd ridicam ochii la tine, descopeream cîte o femeie superbă spînzurată de gîtul tău sau ghemuită la pieptul tău, sub pretextul dansului.

Cu un gest plin de tandreţe, Rio îi prinse bărbia.

– *Querida!* Sper că nu vorbeşti serios.

Dar angoasa, care strălucea în ochii ei, o trăda. E adevărat că mărturisirea de dragoste a lui Rio era încă atît de recentă, atît de fragilă, că încă nu se simţea sigură de nimic. Şi amintirea soţului ei, un soţ de o eleganţă să-ţi taie răsuflarea, în smoking alb, dansînd cu dezinvoltura lui de felină, înconjurat de admiratoare, îi umbrea, din timp în timp, fericirea...

Rio încruntă din sprîncene în faţa expresiei întunecate a lui Coraly şi trăsăturile îi împietriră.

– Să ştii, odată pentru totdeauna, Coraly, pentru că n-am să ţi-o mai repet. Nu este şi nu va exista nimeni decît tine. Pe celelelate, nu le văd şi nici nu le voi vedea. Tu eşti singura pe care o doresc de gîtul meu, ghemuită la pieptul meu şi înlănţuită de mine în patul meu, în viaţa mea...

Expresia tînărului se aspri mai tare atunci cînd adăugă:

– Acestea spuse, eşti liberă să-mi acorzi sau nu încredere...

În faţa aerului ferm al lui Rio, valuri de amintiri se impuseră memoriei ei: Rio, îndreptînd arma spre ea, omorînd şarpele pentru a o salva. Simţi atunci o dragoste atît de puternică, atît de violentă, o asemenea remuşcare pentru propria ei prostie, că ochii de safir i se umplură de lacrimi.

– Oh, Rio, am încredere în tine, spuse ea. Pun totul în mîinile tale: trupul meu, viaţa mea şi a copilului nostru.

Rio rămase o clipă tăcut, cu o cută gînditoare străbătîndu-i fruntea frumoasă.

– Eşti gata să mi-o dovedeşti, Coraly? întrebă el, cu o voce încordată.

– Tot ce vrei, gemu ea, strîngîndu-se lîngă el, temîndu-se să nu-l piardă încă o dată. Spune-mi ce doreşti şi o voi face... Oh, Rio, sînt dispusă să mor pentru tine, mărturisi ea, dintr-o suflare.

– Vii călare cu mine? Pînă la bazinul unde curge izvoraşul, în pămînturile de sus ale fermei?

Deci, Rio nu uitase acea scenă teribilă care îl hărţuia mereu. Cu o mînă tremurătoare, îşi şterse lacrimile care îi scăldau obrajii.

– Te-am rănit îngrozitor în ziua aceea, nu-i aşa? întrebă ea.

– Vrei să vii cu mine? insistă el, refuzînd să-i răspundă.

– Oh, Rio... Voi merge pînă la capătul lumii cu *Vînătorul Nopţii.*

Ziua abia apăruse cînd Rio şi Coraly urcară în şa, gata să meargă în ciudatul lor pelerinaj. Conducîndu-l pe Picior Ager cu o mînă sigură, tînăra femeie aruncă o privire admirativă spre soţul ei. Stomper şi cu el formau un ansamblu perfect. Conştient că era privit, tînărul surîse, încălzind-o cu o privire de adoraţie. Ultima ei declaraţie se învîrtea în gîndurile lui ca un cîntec de dragoste. Pentru prima oară, ea îl numise *Vînătorul Nopţii.* Aşa, deci, avea siguranţa că nu dispreţuia vechea lui meserie, că-l iubea aşa cum era, inclusiv trecutul lui.

Da, Coraly îl iubea! Acest gînd era ca un elixir de fericire eternă. Trebui să facă apel la tot controlul lui inflexibil, ca să nu o pornească la galop, scoţînd o serie de strigăte de victorie, demne de primii cowboy. Ca să-şi uite impulsurile ridicole, preferă să facă, din ochi, dragoste cu Coraly...

Răsuflarea tinerei femei se acceleră brusc cînd se simţi înghiţită în focul arzător al ochilor sumbri. Ea fremătă violent sub aceste mîngîieri. Era de necrezut! I se părea că percepe căldura vie a lui Rio lîngă ea, în ciuda distanţei care-i separa.

Senzualitatea caldă a reacţiei sale o miră cu atît mai mult, cu cît, în urmă cu un an şi ceva, nu era decît o fiinţă de gheaţă. Mai rău chiar, i-ar fi rîs în nas celui care ar fi îndrăznit să pretindă că exista o

legătură între raporturile fizice şi adevărata pasiune. Oh! învăţase atîtea lîngă Rio... şi pentru început, învăţase că dragostea era totală...

Dragoste? Doamne, ce palid şi insuficient părea acest cuvînt. De fapt, îl venera pe Rio, ba ar fi vrut să găsească o expresie mai puternică! Dar limba engleză nu era destul de bogată ca să exprime ce simţea ea pentru el.

Pierdut fiecare în gîndurile lui, legănaţi de zgomotul monoton, ajunseră la capătul plimbării. Cu o mişcare vioaie, Rio coborî de pe cal şi îi întinse mîna lui Coraly într-o invitaţie tăcută. Fără să ezite, ea îşi strecură degetele în palma oferită. Înaintară alături spre micul bazin scobit în rocă, unde izvorul îşi picura tot timpul notele lui vesele. Se aplecară pe piatra plată unde stătuse Coraly cu şase luni în urmă.

– Era o floare! exclamă ea deodată, absorbită de amintiri. Era atît de fragilă şi pură! Ca şi cum îşi căuta un drum spre lumină.

Căzînd în genunchi, se uită cu atenţie.

– Nu mai este, murmură ea, dezamăgită.

Rio schiţă un zîmbet.

– Vor fi altele la primăvara viitoare, draga mea. Vom reveni, îţi promit.

– Era aşa de frumoasă, Rio. M-am aplecat s-o văd mai bine şi...

Restul frazei muri pe buzele ei. Cu un şuierat

ucigător, un glonţ le atinse urechile şi se înfipse în pămînt doar la cîţiva centimetri de picioarele lor. Instantaneu, Rio se trînti pe burtă, antrenînd-o pe Coraly în cădere. O a doua detonaţie răsună aproape imediat.

– Lovitura asta vine din altă direcţie. Deci sînt doi, conchise Rio, înjurînd printre dinţi.

Iar puşca lui rămăsese în şa! Hotărî să joace totul pe-o carte; tînărul o ascunse pe Coraly după o stîncă. Nu putea s-o piardă... nu acum... Strîngîndu-şi pleoapele cu un aer hotărît, inspectă împrejurimile cu privirea lui exersată, căreia nimic nu-i scăpa. Dar vai! deja era prea tîrziu...

– Nu mişca, cowboy! răsună o voce vicleană deasupra lor, în timp ce o siluetă masivă se profila pe cer.

– Ben! gemu Coraly, într-un sughiţ terifiant.

O fracţiune de secundă mai tîrziu, un al doilea bărbat îşi făcu apariţia, de data asta la stînga lor. Rio crezu că-i recunoaşte pe cei doi bandiţi şi strigătul de groază al tinerei femei îi confirmă bănuielile. Trebuia deci să se pregătească să moară, sau încă mai rău, s-o vadă pe Coraly violată sub ochii lui neputincioşi... Nu! protestă din toată fiinţa lui. Timp de treizeci şi opt de ani, aşteptase în van şi acum, cînd îşi dăduse inima şi sufletul, n-o să lase să-i fie compromisă fericirea de aceşti doi bandiţi!

Coraly se sufoca de teamă, văzînd cum cei doi agresori se apropiau pas cu pas, cu un aer amenințător. Dar în ciuda sentimentului de teroare care o orbea, un al şaselea simţ îi spunea că Rio se pregătea să acţioneze. De altfel, cine s-ar fi mirat? Soţul ei nu era omul care să se lase ucis pe loc, fără să ridice nici un deget.

– Rio, şopti ea. Nu risca im...

– Sst! făcu el, atît de încet că-l auzi numai ea. Şi, mai ales, rămîi perfect nemişcată.

În acest timp, Ben îi privea surîzînd vesel.

– Foarte bine, cowboy, zise el, oprindu-se la cîţiva metri de ei. Acum, ai să te îndepărtezi de femeia mea. Fiecare la rîndul lui, nu-i aşa? adăugă el, cu un rîs gros. Dar să ştii că am pus mîna pe ea înaintea ta, deci o să-mi dai frumos înapoi ceea ce îmi aparţine.

„Femeia mea", spusese Ben... Coraly fu singura care percepu freamătul de ură care-l străbătu pe Rio, ascultînd această insultă. Ciudat, tînărul schiţă un mic surîs şi se prefăcu că se supunea.

Dar Coraly nu se înşela. Neputincioasă, îl văzu pe bărbatul pe care-l iubea înaintînd spre o moarte sigură... Cu coada ochiului observă o mişcare la stînga ei. Deci, Bud se îndrepta spre complicele lui ca să-i dea o mînă de ajutor! deduse ea, cu o tresărire de neliniște. Neştiind nimic despre strategia unei lupte, tînăra ar fi fost uluită să afle că

această manevră făcea exact jocul lui Rio...

Aşa, aşa, apropiaţi-vă, idioţilor, îi încurajă el în gînd, fără ca vreun muşchi de pe faţa lui impasibilă să trădeze ceva din satisfacţia lui. Continuînd să meargă în direcţia lor, conform ordinelor, Rio cîştiga pe nesimţite teren. Cînd Ben îi urlă deodată să se oprească imediat, era prea tîrziu pentru ei! Sub ochii holbaţi ai lui Coraly, soţul ei atent, amantul ei tandru, se transformă într-o eficace maşină de ucis. Cu o rapiditate a gesturilor, care o lăsă cu gura căscată, lovi cu latul mîinii *Colt*-urile adversarilor, care zburară departe, scăpîndu-le din degetele amorţite de durere.

– „Femeia ta"... bubui Rio răutăcios cînd pumnul său se înfundă, cu un zgomot surd, în stomacul lui Ben.

Acesta se prăbuşi ghemuit şi tăcut. Fără să se ocupe de el, Rio se concentră asupra lui Bud. Cîteva secunde mai tîrziu, acesta zăcea pe jos, ca o păpuşă de cîrpă. Plecat asupra lui, cu un aer satisfăcut, Rio spuse liniştit:

– Coraly? Ai putea să-mi dai lasoul care e fixat la şaua mea, te rog?

Tînăra sări în picioare şi plecă în fugă spre cai. Se luptă sălbatic cu nodul, abia stăpînindu-şi tremurul degetelor, cînd vocea lui Ben o făcu să împietrească. Făcînd o întoarcere bruscă, văzu scena şi inima încetă să-i bată. Ben se ridicase şi dădea

înapoi, la o distanţă respectabilă, cu arma îndreptată spre Rio. Acesta urmărea gesturile bandiţilor cu un calm suveran. Graţie cerului, Rio a recuperat cealaltă armă! constată Coraly, reluîndu-şi răsuflarea. Dar lupta de-abia urma...

– Vrei cuvîntul meu că n-am să-l omor, Coraly? întrebă tînărul, cu o voce încordată.

– Da.

– Ei bine, îl ai...

Ceea ce se întîmplă atunci, îl lăsă pe Ben interzis şi pe Coraly terifiată: cu un gest obosit, Rio îşi aruncă departe revolverul.

Oh, asta nu e posibil, îşi zise ea, copleşită de o panică de nedefinit. Oh! Doamne, asta nu poate fi adevărat. Într-un fulger, Coraly înţelese ce se întîmplase în mintea lui Rio. Se îndoise de propriile lui reflexe! Atunci, pentru a fi sigur că nu-şi calcă jurămîntul faţă de ea, împlinise acest act de dragoste incomparabilă, absolută.

Avînd această certitudine, tînăra încetă să mai gîndească şi nu-şi ascultă decît instinctul.

Cu o agilitate de care nu s-ar fi crezut în stare, scoase puşca lui Rio din husă şi o puse la umăr, fără zgomot.

Rece, profesional, îl ochi pe Ben chiar în momentul cînd, revenindu-şi din surpriză, acesta se pregătea să-l doboare pe Rio. Coraly nu ezită. Cu o mînă sigură trase şi glonţul porni, împuşcătura

vibrînd în tot corpul ei. Grăsanul se prăbuşi cu un strigăt de mirare.

Rio se întoarse cu un surîs, gata să-l salute pe salvatorul lui neaşteptat. Dar, oricît ar fi scrutat împrejurimile, nu descoperi pe nimeni altcineva, decît pe dulcea lui Coraly... Neîncrezător, tînărul îşi lăsă privirea să rătăcească între soţia lui şi trupul inconştient al lui Ben. Era, într-adevăr, posibil? Coraly a îndrăznit aceasta pentru el?

Ca pentru a alunga o furtună interioară, el scutură capul şi îngenunche greoi lîngă bărbatul de pe jos.

– E mort? întrebă Coraly, cu o voce albă.

– Nu, linişteşte-te. I-ai atins numai braţul.

Odată ce înţelese semnificaţia gestului ei, o bucurie sălbatică îl copleşi pe Rio. Pentru el, soţia lui pusese mîna pe armă! Pentru el, îşi uitase principiile cele mai profunde. Îl protejase! Se întoarse spre ea. Atunci, tînărul avu o tresărire: ea voia să tragă din nou!

– Coraly, nu!

Fără să-i pese de propria siguranţă, sări pe ea şi reuşi să deturneze ţeava, schimbînd traiectoria glonţului.

– Lasă-mă! strigă ea, luptînd ca să păstreze controlul armei.

– Nu, n-o să-l ucizi!

Odată în posesia obiectului ucigaş, Rio adăugă

mai calm:

– N-am să te las să comiţi acest act irresponsabil, draga mea. Orice ţi-ar fi făcut Ben acolo sus, pe coline, n-ai dreptul să acţionezi astfel.

– Mi-a făcut ceva... mie?

Coraly îl fixă fără să înţeleagă.

– Puţin îmi pasă de ceea ce m-a făcut să suport, explodă ea. Dar pe tine, Rio, voia să te omoare, dragostea mea. Oh, nu pot suporta să fii atacat, hotărî ea, dintr-o dată la capătul nervilor.

– Acum totul s-a terminat, *querida,* murmură el, blînd.

Zîmbindu-i liniştitor, Rio se îndreptă spre Stomper şi luă un talkie-walkie. Ceru ajutor cu o voce fermă, apoi o trase pe Coraly spre el, legănînd tandru trupul ei tremurînd, la adăpostul pieptului lui puternic.

– Nu te mai teme de nimic, iubita mea, justiţia va hotărî soarta celor doi bandiţi, şopti el, pe un ton liniştit.

Sal fu primul care sosi la locul incidentului. Cu o lucire sardonică în ochi, el îi garantă lui Rio că-i va face plăcere să-i păzească pe prizonieri.

– Duceţi-o pe doamna la fermă! Am să stau cu

ochii în patru!

Îngrozită mai mult de violenţa de care dăduse ea dovadă, decît de evenimentele propriu-zise, Coraly arboră o mască inexpresivă şi întoarcerea se făcu în tăcere. Odată ajunşi acasă, Rio luă frîiele în mîini. Cu un braţ în jurul taliei, o duse mai mult pe sus în birou. Acolo, îi întinse un whisky sec, pe care el i-l dădu autoritar. Apoi Coraly fu condusă în camera unde Luz dormea cu pumnii strînşi. Docilă, se lăsă dezbrăcată, puţin mai tîrziu, şi intră în cadă, tot în compania lui Rio.

Graţie acestui tratament energic, paralizia ei mintală se risipi cu încetul, făcînd loc chemării tandre a dorinţei... Astfel, nu avu nevoie de ajutorul nimănui pentru a se refugia în marele pat conjugal, unde o aşteptau braţele lui Rio...

Acum, eliberată de teroare şi de îndoieli, fremăta de extaz.

– Rio, dragostea mea, te iubesc atît de mult! Vino cu mine!

Lipindu-şi gura de a ei, el sorbi savoarea îmbătătoare a strigătului ei de dragoste. Mai mult ca oricînd, erau unul al altuia, într-un paradis al tuturor simţurilor.

Coraly zbură dincolo de limitele plăcerii, în regatul absolut al perfecţiunii. Dus, alături de ea, spre aceste ţărmuri, Rio închise ochii într-un gest de gratitudine totală.

– Da, sînt cu tine, dragostea mea. Cu tine, pentru totdeauna, zise el, cu fervoare.

– Am făcut împreună o călătorie foarte frumoasă, murmură visătoare Coraly.

Rio rîse tandru.

– Da, *querida,* de data asta ai venit pînă la hotarele pămîntului, cu *Vînătorul Nopţii.*

SFÎRŞIT

REDĂ-MI VIAŢA

De la fermele bogaţilor petrolişti din Texas, pînă la urmaşii nobililor englezi, frumoasa **Courtney Tremaine-Smythe** *caută bărbatul care o va putea scăpa de trecutul ei zbuciumat... şi care-i va schimba viaţa pentru totdeauna.*

*"***Amii Lorin** *le oferă întotdeauna ceva deosebit cititorilor ei."*

Romantic Times

12

Lei 3700